

Contents

419	1
1. Liên Liên - Chương 01	1
2. Liên Liên - Chương 02	8
3. Liên Liên - Chương 03	15
4. Liên Liên - Chương 04	21
5. Liên Liên - Chương 05	26
6. Liên Liên - Chương 06	30
7. Liên Liên - Chương 07	35
8. Liên Liên - Chương 08	41
9. Liên Liên - Chương 09 (kết)	46

419

Giới thiệu

Xin nha! Hắn mới 26 tuổi mà thôi nha! Bà cô tự dưng lại bắt hắn phải đi tìm đối tượng, nhảy vào tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/419>

1. Liên Liên - Chương 01

“Ô ô... Gia môn bất hạnh... Ô ô... Con cái bất hiếu...” Trong phòng khách rộng lớn truyền đến một trận tiếng khóc đau đớn bi thương, đến đứt từng khúc ruột a....

Nếu như, người nghe không hiểu rõ Bạch Trầm Úy Chúc...

Thêm nữa, nếu như tần suất phát sinh không dày đặc đến mỗi cuối tuần là lại một lần như vậy...

Lại thêm nữa, nếu như con cái nhà họ Bạch cảm thấy đau khổ...

Lại bổ sung thêm nữa, nếu như lúc trước không ăn bữa cơm Bạch Trầm Úy Chúc làm, mà chỉ có nghe thấy tiếng khóc bi ai động lòng người...

Vẫn như thường lệ, ngoại trừ anh cả – Bạch Bằng Cử vừa cưới một thiếu nữ xinh đẹp rồi vọt đến nước Mỹ, già trẻ nhà họ Bạch thêm cả tiểu đại tẩu (*chị chồng) Lăng Linh ngọt ngào khả ái, toàn bộ đều tụ họp tại biệt thự dùng cơm, đây nên chính là thời khắc sum họp gia đình tốt đẹp.

Tuy vậy, chỉ là « nên » mà thôi !

Gần đây Bạch Trầm Úy Chúc chẳng hiểu vì sao, năm lần thì ba lượt sẽ trình diễn một màn kịch thương tâm vì thằng con lớn nhất không trở về nhà.

“Mẹ...” Lăng Linh, người ít tuổi nhất, vẻ mặt xấu hổ nhìn Bạch Trầm Úy Chúc.

Ách, khóc lâu như vậy cũng nên uống miếng nước đi!

Nhưng mà... ngẫm lại thì có lẽ không nên đưa ra kiến nghị này thì tốt hơn.

Cô mà nói như vậy, mẹ nhất định sẽ càng khóc thương tâm lâu hơn nữa...

“Ô ô ô...” Cuối cùng cũng có người chú ý tới sự đau lòng của bà, tròng khóc suốt một giờ rốt cục cũng dần dần có dấu hiệu hoãn lại.

Vẫn là đứa con dâu còn đáng quý trọng hơn, lũ con cái đều là lương tâm bị chó tha đi mất rồi, cũng không thêm quan tâm tới khổ sở trong lòng người mẹ!

Bạch Trầm Úy Chúc đang chuẩn bị nâng khuôn mặt đầy nước mắt lên, khóc lóc kể lể với đứa con dâu thương mến, thì lúc này còn có người cố tình làm ngơ không nhìn thấy...

“Ợ...” Người con thứ hai của nhà họ Bạch – Bạch Bằng Triển đang ăn no, thỏa mãn mà ợ hơi vì no, dường như trận khóc vừa rồi của mẫu thân đại nhân, chỉ là nhạc nền cho bữa cơm mà thôi.

Ừ, tay nghề của Lăng Linh giỏi hơn của bà bô nhiều lắm, cuối cùng bọn họ cũng không cần phải cam chịu vẻ xanh xao thiếu ăn nữa.

“Oa! Tôi thật đáng thương quá...” Lũ con trai thoải tha không nể tình, Bạch Trầm Úy Chúc lại bắt đầu cất tiếng khóc lớn.

“Không ngờ con cái lại không có lòng thương cảm như thế! Phí cơm phí gạo, nuôi lớn đám con cái không có lòng thương yêu như vậy để làm gì? Ô ô... không bằng sinh ra quả trứng, ít nhất có thể rán lên ăn được một lần, bồi bổ thân thể cũng không tệ...”

Bà lại bắt đầu khóc to, giống như Bạch Bằng Triển đã làm rất nhiều chuyện đáng căm ghét vậy.

“Bà xã, đều là lỗi của tôi, lúc đó đáng nhẽ nên để cho bà sinh quả trứng.” Không nghe ra sự thương tâm của bà xã thân thiết, Bạch Thanh Hồ cầm lấy khăn tay đưa đến trước mặt bà bạn già để bà lau nước mắt.

“Đúng vậy...” Bạch Trầm Úy Chúc bắt đầu lau nước mắt.

Ông xã cũng đã lên tiếng phụ họa, bà tuyệt đối muốn đánh xà tùy theo gây, giáo huấn mấy đứa con hư đốn bất hiếu này đến nơi đến chốn mới được!

Lời thoại thật quen thuộc... Bạch Bằng Triển và Bạch Bằng Phi thoáng nhìn nhau.

“Mẹ, lời thoại này...” Lời thoại tương tự hình như đã từng diễn một lần vài năm trước rồi...

Bạch Bằng Phi đang không sợ chết mà nhắc mẹ mình một chút, thỉnh linh trên đầu bị ném tới, “Ai a!”

Cầm lấy nhìn cái vừa bay tới, Bạch Bằng Phi ưa sạch sẽ nhất thời cả người trở nên cực kỳ khó chịu.

Đó không ngờ... không ngờ là một.... cục giấy ăn vo lại đã được sử dụng qua!

Bạch Bằng Phi thấy mặt mẹ mình tem nhem đầy nước mắt nước mũi, đột nhiên hần nghĩ mình rất cần phải đi gội đầu sạch sẽ.

Không ngờ lại bị ném một cục giấy nước mũi...

Bà bà không phải đang khóc sao? Làm sao lại còn có thể ném chuẩn được như thế!

Thực quá là thần kỳ!

Cũng là quá ác độc đi!

“Con đi tắm đây!” Bạch Bằng Phi vội vã.

“Con đi rửa bát.” Lăng Linh cũng rất lạnh lợi, thu bát trên bàn lại, lập tức chuồn vào phòng bếp, rời khỏi khói lửa chiến tranh.

Dù sao cũng là đang mắng chửi con trai, cô là con dâu, không cần ở lại nơi này nghe mẹ chồng mắng chửi.

“Ách...” Bạch Bằng Triển không tìm được lý do, hơn nữa phụ thân đại nhân đang hung dữ trừng mắt nhìn, hắn không thể làm gì khác ngoài thăm thương ở lại đây.

Thật thảm...

“Ai, trong nhà thật buồn chán ác...” Vừa nhìn bốn phía đã thấy đều là khoảng không, nước mắt của Bạch Trầm Úy Chúc cũng tự động ngưng lại, quyết định áp dụng sách lược kia.

“Làm sao lại có thể như vậy?” Bạch Thanh Hổ kinh hãi.

“Ông cả ngày ở bên ngoài vội tới vội đi, Lăng Linh lại lên lớp, một đứa chẳng ra gì trốn ở nước ngoài không trở về, còn lại hai đứa... có cũng như không!” Bạch Trầm Úy Chúc trợn mắt mắng con trai.

“Vậy...”

“Trong nhà chưa từng có người nào nghe lời tôi cả!” Bạch Trầm Úy Chúc ghê gớm thốt lên.

“Bà xã...” Bạch Thanh Hổ vội vàng mềm lời lấy lòng, tiện thể kéo con trai xuống nước: “Cũng không làm mẹ mà thoải mái một chút được sao? Thật bất hiểu!”

“Con...” Bạch Bằng Triển chỉ sợ lẩm lờ lẩm vạ, không ngờ lại bị ông bà bán đứng.

“Nói cái gì? Nó lại còn không đi tìm một đứa con gái nào để kết hôn, để cho tôi mau chóng được ôm cháu!” Bạch Trầm Úy Chúc thở phà nói.

“Cái gì?” Đổ lại là tiếng thất kinh của Bạch Bằng Triển.

Con van mẹ, hắn mới 26 tuổi thôi!

Cuộc sống đương tốt đẹp, trước mắt có cả một đám hoa hoa cỏ cỏ mặc hắn hưởng dụng, vậy mà bây giờ lại bắt hắn phải tự nhốt mình vào tù sao?

Mẹ hắn thần kinh rối loạn rồi!

Bạch Bằng Triển trong lòng đưa ra kết luận như vậy.

Bạch Trầm Úy Chúc bốc hỏa hơn, nói toạc ra.

“Mặc kệ mày là thực sự nghe hiểu được hay là giả chết với ta, nói chung ta muốn ôm cháu! Hạng này trong vòng nửa năm phải tìm cho ta một người con dâu vào cửa!”

Buổi chiều tươi đẹp, tiếng đàn dương cầm du dương làm cho thời khắc buổi chiều này càng thêm vị cổ điển hơn.

“Cái gì?” Trong bầu không khí yên ả lịch sự tao nhã của một quán cà phê, Đinh Tiểu Ưu đột nhiên rất không tao nhã mà hét to một tiếng.

“Này, nơi này là quán cà phê, cậu nhỏ giọng chút đi!” Liễu Tâm Tâm cực kỳ tốt bụng mà nhắc nhở.

“Ồi.” Gương mặt Đinh Tiểu Ưu nhanh chóng ửng đỏ lên.

Từ trước đến nay Đinh Tiểu Ưu vốn da mặt mỏng, cá tính hay thẹn thùng, luôn luôn hơi một tí là đỏ mặt, mà cái đầu nhỏ xinh của cô, cũng luôn không quá làm người khác chú ý.

Liễu Tâm Tâm cùng Đinh Tiểu Ưu tuyệt nhiên là kiểu người khác nhau, nàng là mỹ nữ kiểu Nhật điển hình, mái tóc rất dài và đen nhánh, làn da trắng như tuyết, cái miệng nhỏ nhắn anh đào lại phối hợp với đôi mắt đen như gỗ mun lạnh lạnh, cho nên luôn trở thành tiêu điểm chú mục.

Nghe nói nàng có một nửa dòng máu Nhật Bản, trước đây giáo viên Nhật Bản trong trường cũng không chỉ từng một lần ca ngợi khẩu âm tiếng Nhật thanh nhã của nàng, còn nói là ngay cả người Kyoto cũng không có giọng điệu hay như vậy.

Liễu Tâm Tâm rất hiểu rõ vẻ đẹp của nàng, cho nên rất ít mặc những trang phục kỳ quái gây ngạc nhiên, luôn luôn mặc trang phục kiểu mỹ nữ Nhật Bản đoan trang.

Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ.

Nàng mặc một chiếc áo sơ mi trung tính cực đơn giản màu trắng, cùng quần ống loe màu đất, mang theo một chút vẻ phong tình chín muồi quyến rũ của dân thành thị.

Chỉ là ẩn giấu dưới bề ngoài dịu dàng tao nhã, Liễu Tâm Tâm thường có một chút ý nghĩ rất kinh thế hãi tục.

Ngày hôm nay cũng vậy, nàng đi quán bar theo lời đề nghị của Tiểu Ưu, nàng muốn thử nghiệm cảm giác của tình một đêm.

“Ai kêu cậu phải nói bạo như vậy?” Đinh Tiểu Ưu vừa nghĩ tới lời nói của Liễu Tâm Tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lại đỏ lên.

Vậy mà lại có người nói muốn chủ động đi tìm tình một đêm sao?

“Đâu có? Hôm qua có em gái trong công ty nói đây là chuyện rất thông thường.” Tuy trong lòng Liễu Tâm Tâm cảm giác có điểm là lạ, nhưng nàng vẫn mạnh miệng to mồm.

Nghĩ đến chuyện đó, trong lòng Liễu Tâm Tâm vẫn tràn đầy sự không thoải mái.

Cô em trong công ty còn nói đại mỹ nữ giống như nàng đây, nếu như đến 26 tuổi mà cũng còn chưa có kinh nghiệm về phương diện này, tuyệt đối là có tính lãnh cảm....

Lúc đó nàng đi qua chỗ buôn chuyện thì nghe được câu ấy, suýt nữa phun ra một bùm máu.

Vấn đề là... nàng quả thực là không có kinh nghiệm a!

Hơi quá đáng rồi, cô gái xinh đẹp yếu điệu như nàng thì làm sao lại là người lãnh cảm được chứ? Nàng chính là mỹ nữ khí chất đẹp nhất mà tất cả công ty đều bầu chọn nha!

Thực sự là làm thương tổn lòng nàng!

Nàng phải chứng minh bản thân mình không phải là lãnh cảm, tuyệt đối cần phải trong thời gian ngắn nhất, khiến mình không còn là gái trinh nữa!

Nhất định!

“Cậu chắc chắn chứ?” Đinh Tiểu Ưu hỏi lại một lần nữa.

Cô hiểu rất rõ tính tình không chịu thua kém của Liễu Tâm Tâm, cũng không có ý định ngăn cản — dù sao thì chỉ cần đối tượng đêm đầu tiên không có diện mạo đầu trâu mặt ngựa, thì chắc là cũng có thể chấp nhận được.

Sớm muộn gì cũng đều phải thế, cấp ột tên có chút đẹp trai thì chắc là không thiệt đi!

“Đương nhiên!” Liễu Tâm Tâm gật đầu kiên định. Nàng chỉ cần không phải làm người đàn bà lãnh cảm.

“Vậy cậu muốn đi chỗ quán bar nào?” Đinh Tiểu Ưu rất thực tế mà đánh trúng trọng điểm. “Bàn bạc kỹ trước đã, mình không thích đi chỗ nào phẩm chất quá kém đâu!”

Tiểu Ưu là thế, cho dù bên trong có xấu hổ thế nào, nếu đến lúc quyết làm một việc, lập tức sẽ trở nên vừa siêu cấp thực tế vừa cẩn thận.

“Yên tâm, đây là quyển sách tham khảo các điểm PUB mà mình đã mua, cái tờ bướm này là tư liệu mình chụp được trên mạng, chúng ta nghiên cứu cẩn thận đi.” Liễu Tâm Tâm thì thuộc phái hành động, lập tức lấy ra một chồng lớn tư liệu từ trong túi, bưng bưng hăng hái mở ra, căn bản là đã quên chính mình vừa rồi còn nhắc nhở Đinh Tiểu Ưu, đây là một quán cà phê ưu nhã, vui vẻ cất cao âm lượng giọng nói.

“Nhỏ giọng chút!”

Lên lút liếc mắt nhìn loanh quanh, Liễu Tâm Tâm mới chợt giật mình.

“Đúng... Vậy cậu thích chỗ nào? Định Tư được không? Ban nhạc biểu diễn sống. Hay...”

“Thì cái đó đi!” Đinh Tiểu Ưu nhìn một hồi, đã quyết định một chỗ.

Ừ, phòng sofa âm nhạc cảm giác cũng không tệ, chỗ này xem ra cũng xa hoa hơn, muốn đến tìm đối tượng tình một đêm từ chỗ ấy chắc là sẽ không tệ.

“Được, vậy ngày mai đi nha!” Liễu Tâm Tâm hài lòng tuyên bố.

Tuyệt quá nha! Nàng có thể tẩy hết nỗi sỉ nhục về tính lãnh cảm!

“Vậy phải mặc kiểu trang phục gì?” Uống một ngụm cà phê, Đinh Tiểu Ưu có chút thắc mắc. Dù sao cũng phải ăn mặc gợi cảm chút thì mới có thể hấp dẫn được người ta đi!

« Mình cũng không biết nữa. » Liễu Tâm Tâm chớp chớp cặp mắt to, nhìn cô với vẻ ngây thơ vô tội.

Không thể vẫn giữ trang phục trang điểm như ngày thường sao? Như vậy cũng rất được rồi, vì sao còn phải đặc biệt chú ý đến kiểu dáng y phục chứ?

“Chờ tí nữa đi mua thôi!” Đinh Tiểu Ưu vừa nhìn thấy biểu tình của Liễu Tâm Tâm, lập tức quyết định đợi lát nữa muốn dẫn nàng đi mua chút trang phục khêu gợi.

Muốn đi quán đêm câu đàn ông, đâu phải là đi bàn chuyện công việc, mặc cái loại trang phục bình thường của phụ nữ đảng hoàng này sao? Cô không cho là như vậy.

“Được rồi!” Dù sao Đinh Tiểu Ưu luôn luôn khá thông minh, Liễu Tâm Tâm gật đầu nghe lời.

“Còn nữa...” Đinh Tiểu Ưu lại đột nhiên đỏ mặt lên.

“Còn gì nữa?” Liễu Tâm Tâm không giải thích được, hỏi.

Sao mặt Tiểu Ưu lại đỏ lên đến vậy?

Địa điểm đã chọn được rồi, đợi lát nữa cũng sẽ đi mua quần áo, còn có chi tiết gì chưa nghĩ tới sao?

Đinh Tiểu Ưu ập a ập ứng mở miệng, “Chính là... là vấn đề tránh thai nha! Cậu không muốn lưu lại vật kỷ niệm đi?”

“Không muốn!” Liễu Tâm Tâm nóng ruột nhanh chóng lắc đầu.

Nói đùa sao, còn có cả một đồng đàn ông đang theo đuổi nàng, nàng chưa thể để hạ thấp giá trị bản thân mình sớm như vậy!

“Vậy tới hiệu thuốc hỏi một chút.” Đinh Tiểu Ưu nhẹ giọng nói.

“Được.”

Hai người lại hàn huyên những vấn đề tiểu tiết, cùng với các loại cách thức bắt chuyện tới gần, cứ như vậy, kế hoạch đại tác chiến thoát khỏi đời trình nữ của Liễu Tâm Tâm sắp được triển khai!

~ vficland.info

~

“Ha ha ha ha...”

Liễu Tâm Tâm ghé vào trên người Bạch Bằng Triển, cười đến ngật ngã ngật ngưỡng.

Bạch Bằng Triển vô lực nhìn tiểu mỹ nhân ngồi trên người hắn, trong lòng nghĩ, thật không biết đây là hồng nhan họa thủy hay là diễm phúc không cạn.

Hắn vốn đang ngồi ở quán đêm uống rượu nói chuyện phiếm với bạn bè, đột nhiên một bé cưng xinh đẹp gọi cảm đã đi về phía hắn, cười tươi như hoa.

Kể cả hắn, toàn bộ mọi người ở bàn đều hơi kinh ngạc không thôi.

Nhưng ngay một giây sau, hành vi của mỹ nhân cũng rất bạo dạn.

“Đẹp giai, chính là anh rồi!” Mỹ nhân thản nhiên cười, chỉ vào hắn, sau đó liền trực tiếp ngã vào trên người hắn !

Có điều là hắn dám thề rằng, mỹ nhân còn có đồng bọn!

Hắn rõ ràng có thấy một bóng người lén lút, vừa mới định đi tìm bóng dáng người kia, thế nhưng chỉ chớp mắt đã liền không thấy nữa; tiểu mỹ nhân cứ một mực ngã vào trên người hắn đã khò khò ngủ say!

Hơn nữa bạn bè xung quanh lại giật dây, hắn không thể làm gì khác hơn là mang mỹ nhân ngủ say này về nhà.

Vừa vào cửa không được bao lâu, tiểu mỹ nhân đã tỉnh lại, đầu tiên là nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt mơ hồ, không bao lâu sau, liền đem hắn đặt dưới thân, nói muốn cùng hắn tình một đêm.

Sao lại có phụ nữ thẳng thắn như thế?

Bạch Bằng Triển bị làm cho không hiểu làm sao, nghĩ đến chuyện thúc giục hắn kết hôn hai ngày trước, trong lòng liền đoán, liệu có thể là mẫu thân đại nhân sắp đặt mỹ nhân kế hay không?

Buồn cười! Tùy tiện dùng một phụ nữ để buộc hắn kết hôn ư?

Đừng hòng!

Hắn cố sức duy trì lý trí, thử giải thích với tiểu mỹ nhân, nhưng tiểu mỹ nhân vẫn cứ dường như không nghe lọt câu nói nào cả.

Khuôn mặt nhỏ nhắn say rượu đỏ bừng, lại phối hợp với thái độ ngang ngược như vậy, khiến Bạch Bằng Triển trực giác cảm thấy thực sự là tú tài gặp phải quan binh, có lý mà không nói ra được!

Chỉ là... trong lòng hắn lại có chút động tâm bởi dáng vẻ ngây thơ của tiểu mỹ nhân này.

Nghĩ vậy được một chút, Bạch Bằng Triển lập tức tỉnh táo lại!

Đùa sao, nếu đúng là bà cô phái tới, làm được sao?! Chỉ sợ là sáng sớm ngày mai sẽ bị áp giải vào lễ đường!

Nghĩ đến mẫu thân đại nhân của mình, Bạch Bằng Triển liền cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Thế nào muốn ôm cháu lại bắt hắn phải kết hôn chứ?

Càng bất đắc dĩ chính là, người như thế này không ngờ lại chính là do bà cô hắn...

“Tiểu thư...” Bằng Bằng Triển thử nói phải trái.

“Tâm Tâm...” Liễu Tâm Tâm cười đến thật đáng yêu, “Tôi là Liễu Tâm Tâm.... chúng ta ở trên giường, không nên quá khách khí...” Nói xong, nàng liền đưa tay sờ sờ vào gương mặt hắn.

Ha ha, ngũ quan thật cân đối ác....

“Không được.” Bạch Bằng Triển lập tức cự tuyệt.

Ai muốn vui vẻ với cô ta chứ ? Hắn vẫn còn chưa muốn ngay lập tức nhảy vào trong phần mộ!

Nhất là với một cô gái không rõ nguồn gốc!

“Mặc kệ mặc kệ mặc kệ! Nhất định là anh! Anh nhất định phải tình một đêm với tôi!” Liễu Tâm Tâm chu cái miệng nhỏ nhắn lên, cực kỳ kiên trì.

Trong toàn bộ quán bar, đây là người đàn ông đẹp trai nhất, Tiểu Ưu cũng thấy hắn không tệ, đối tượng tốt nhất cho tình một đêm đương nhiên chắc chắn phải là hắn a!

« Tôi không quen biết cô nha ! » Cô gái này có chuyện gì vậy, dám muốn tình một đêm với hắn ? Chẳng nhẽ mẹ vẫn còn lo lắng hắn không có người yêu thương nhưng nhớ sao ?

Bạch Bằng Triển có phần hơi phát hỏa bởi sự chủ động của cô gái này!

Nếu như đổi lại là người đàn ông khác, cô ta đã sớm chịu khổ rồi!

« Tôi cũng không quen biết anh a ! » Liễu Tâm Tâm thẳng thắn hùng hồn nói. « Được rồi, tôi còn chưa biết anh tên là gì ? »

« Cô không biết tôi là ai ? » Bạch Bằng Triển thấy rất kinh ngạc.

Lẽ nào vị tiểu thư này không phải là đang lừa gạt hắn?

Nàng không phải là do bà bô phái tới?

Nghe thấy cô gái nói như vậy, Bạch Bằng Triển đột nhiên cũng có chút nghi vấn... Bà bô sẽ phái cô gái chân chất như thế tới quyến rũ hắn sao?

“Không biết a!” Liễu Tâm Tâm lắc đầu với vẻ vô tội, lập tức ha ha cười rộ lên. “Tôi là nói muốn tình một đêm với anh, nào có ai lại phải quen biết đối tượng tình một đêm của mình đâu chứ?”

Ha ha... Sao soái ca này lại ngu như vậy? Ngay cả tình một đêm cũng không hiểu mấy... Tác động của rượu vẫn còn chưa rút, Liễu Tâm Tâm cười không ngừng.

“Tại sao?” Bạch Bằng Triển cảm thấy cô gái này nói chuyện thật là kỳ quái, quyết định lại tiếp tục thử xem xem, coi có đúng là người nhà thiết hạ mỹ nhân kế hay không.

Nếu quả là vậy thì, say như thế mà còn chuyên nghiệp được như vậy, thật sự là quá giỏi rồi!

“Trên mạng có ghi a! Tình một đêm chính là phải cùng với người không quen biết, sau đó thì không gặp lại nữa, vậy mới gọi là tình một đêm!” Nàng ngồi thẳng lên!

Tình một đêm còn có quy định công thức sao? Bạch Bằng Triển nhướng mày suy nghĩ.

“Còn nữa nha,” Liễu Tâm Tâm xê dịch một chút cái móng mà ngồi lên hắn, không nhìn đến người đàn ông bên dưới đột nhiên há hốc kinh ngạc, tiếp tục nói, “Tiểu Ưu còn đưa tôi đi mua thuốc tránh thai cơ... Tôi còn có cả bao cao su! Tiểu Ưu nói tình một đêm tuyệt đối không thể để lại bất cứ tai họa gì!”

Tại họa? Bạch Bằng Triển nhú mày, sao hắn lại chưa bao giờ biết, phụ nữ có con với hắn rồi cuộc lại là tai họa?

Đây không giống chuyện mẹ hắn dặn dò...

“Cho nên anh yên tâm được rồi, tôi đều đã chuẩn bị tốt rồi.” Liễu Tâm Tâm lại ngây ngốc nở nụ cười. “Chúng ta mau mau tình một đêm đi!” Nói xong, nàng liền bắt đầu muốn cởi quần áo của Bạch Bằng Triển.

Ha ha, thật trên người đàn ông này thật chắc... Một đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn không ngừng vuốt ve Bằng Bằng Triển, trắng trợn cả gan ăn đậu hũ.

“Tiểu thư...” Nói đến đây, hắn đã có thể xác định tiểu mỹ nhân này không phải là do bà bô phái tới, không phải sẽ tuyệt đối không muốn dùng phương pháp tránh thai. Chỉ là cô gái trước mắt này hình như chỉ là một lúc hứng khởi, không phải là loại người máu lửa.

Hắn nên khuyên bảo tử tế tiểu mỹ nhân say xỉn này đi!

Thế nhưng... Hắn muốn giữ gìn phong độ quân tử, nhưng cô gái này quả thực là yêu tinh chuyên môn mê hoặc đàn ông!

Bằng Bằng Triển cúi đầu thở dài, cố gắng quên đi bàn tay của cô gái nhỏ đang kích thích trên người hắn.

Thật muốn mệnh, sao tay của cô gái này lại mềm mại như thế, lại thực khiêu khích như thế?

“Tâm Tâm.” Liễu Tâm Tâm kiên trì nói.

“Tiểu thư.” Bạch Bằng Triễn cũng không dễ dàng chịu khuất phục.

“Tâm Tâm.” Liễu Tâm Tâm vẫn kiên trì.

“Tiểu thư.” Bạch Bằng Triễn vẫn không dễ dàng chịu khuất phục.

« Tôi mặc kệ, gọi Tâm Tâm ! » Liễu Tâm Tâm bắt đầu trơ tráo nói.

“Nếu như tôi gọi tên cô, thì cô không thể tiếp tục ngồi ở trên người tôi nữa nhé.” Đây là điều kiện trao đổi đi! Bạch Bằng Triễn cũng không phải là kẻ hồ đồ.

Hắn du hí nhân gian, bình thường luôn cười hì hì, nhưng như vậy không có nghĩa là hắn không sáng suốt.

“Ừ...” Liễu Tâm Tâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu. “Được.”

“Tâm Tâm.” Bằng Bằng Triễn lộ ra vẻ tươi cười hài lòng.

“Ha ha... Tôi thích anh gọi tên tôi.” Liễu Tâm Tâm gật đầu, vẻ mặt ngây thơ hướng về phía Bạch Bằng Triễn mà cười rạng rỡ.

“Vậy cô có thể ngồi ra được chưa?” Hắn đã sắp không thể không chế được rồi!

Trời ạ! Cô gái này thực sự cực kỳ hấp dẫn!

Đặc biệt chiếc áo trễ ngực chữ V trên người nàng, khi nàng cúi đầu, có thể loáng thoáng thấy được gò bồng đảo mê người...

Còn tiếp tục như vậy, hắn nhất định sẽ chịu không nổi!

“Ách.” Liễu Tâm Tâm vẫn cười, nhưng vẫn chưa nhắc người lên.

Nàng ngơ ngẩn nhìn Bạch Bằng Triễn, hơi ách xì một cái nho nhỏ, lập tức đã đổ nằm úp sấp lên trước ngực hắn.

Cứ như vậy đã ngủ rồi!

Bạch Bằng Triễn nhìn cô gái trên người mình mà không thể tin nổi. Nàng tự dưng cứ như vậy đã ngủ rồi?!

Một cô gái không hiểu tại sao lại muốn tình một đêm với hắn, tự dưng cứ như vậy mà ngủ rồi?!

Thân thể lả lướt mê người cứ dính sát vào hắn như thế, mà hắn lại từ đầu đến cuối không thể làm gì hết...

Đây đại khái sẽ là một đêm mất ngủ đi!.

2. Liên Liên - Chương 02

Sáng sớm từng tia nắng hừng đông từ ngoài cửa sổ từ từ đi vào, ngủ thật thoải mái, Liễu Tâm Tâm thỏa mãn lẩm bẩm một tiếng.

Bạch Bằng Triễn tỉnh ngủ biết mình đang ở trên ngực cô gái nhỏ, nhưng mà đáng vẻ ngủ say của nàng ngọt ngào mà ngây thơ như thế, hắn thật sự luyến tiếc gọi nàng tỉnh lại.

Cuối cùng, cô gái đã ngủ đủ, ừm một tiếng, nhấc cái đầu xinh xắn lên, đôi mắt mơ mơ màng màng mở ra, kinh ngạc nhìn Bạch Bằng Triễn.

Một giây.....

Hai giây.....

Ba giây.....

Giai nhân lắc đầu, nhắm mắt lại.

Năm giây sau lại mở lần nữa, vẻ mặt không dám tin. “Làm sao có thể chứ?”

Thanh âm mơ màng thật mềm mại, dễ nghe! Bạch Bằng Triển thầm nghĩ trong lòng.

“Tối hôm qua em nói muốn theo tôi tình một đêm, tự em bỏ nhào vào trên người tôi.” Bạch Bằng Triển chậm rãi giải thích,

Tiền thể quan sát đáng vẻ ngây thơ của mỹ nhân rời giường.

“Ôi ! Tôi suýt nữa đã quên!” Liễu Tâm Tâm lập tức nở nụ cười ngọt ngào.

“Chúng ta đây tình một đêm xong rồi sao?”

Ai ôi, nàng thật là hồ đồ, vậy mà đã quên chuyện này.

“Em nói xem?” Bạch Bằng Triển cười gian tà hỏi ngược lại.

“Sau khi xong tình một đêm, tôi còn giúp em mặc quần áo ngủ sao?”

Cô gái nhỏ Liễu Tâm Tâm này thật đáng yêu. Trải qua một đêm này, Bạch Bằng Triển phát hiện bản thân mình có chút động tâm đối với Liễu Tâm Tâm!

“Tôi không hiểu.....” Tình một đêm rốt cuộc là phải như thế nào chứ?

Sao lại có người ngủ không mặc quần áo chứ?

“Tình một đêm chính là.....” Không để ý giai nhân kháng nghị, Bạch Bằng Triển đem Liễu Tâm Tâm ôm đến trên giường.

“Chúng ta nên hôn môi trước.” Cúi đầu, hắn lập tức che kín cái miệng nhỏ đang hé ra, đem câu hỏi nàng muốn nói ra bao phủ trong nhiệt tình.

“Ừm.....” Liễu Tâm Tâm không kịp phản ứng, chỉ có thể để mặc chiếc lưỡi linh động của người hắn thừa cơ chui vào trong miệng của nàng, triển miên mãnh liệt đảo qua đảo lại lưỡi của nàng.

Đôi môi lửa nóng của Bạch Bằng Triển từ miệng đi tới chiếc cổ trắng nõn, bàn tay to cởi hết quần áo của giai nhân, muốn nhấm nháp hương vị ngọt ngào.

“Ừm.....” nàng nhịn không được khẽ rên ra tiếng.

Vừa hôn lên da thịt trắng như tuyết, ngón tay mang theo ma lực đã giải phóng hai đôi nhũ hoa trắng nõn, đôi môi ẩm ướt nóng ẩm cũng nháy mắt đã đến tới nhũ tiem của nàng, làm toàn thân nàng run rẩy không thôi.

Bạch Bằng Triển thấp giọng nỉ non bên tai nàng, “Trừ bỏ hôn môi, chúng ta còn làm rất nhiều rất nhiều chuyện khiến em vui vẻ”

Tối hôm qua không kịp làm, sáng nay hắn phải sửa chữa cẩn thận.

“Đâu.....” Mặt cười đỏ bừng, nàng ngay cả dùng khí giường mắt lên nhìn hắn cũng không có.

“Đừng thẹn thùng, cưng ới.”

Bạch Bằng Triển nhượng mảy, khoe miệng mang một chút tà ý trêu đùa, cắn nhũ tiem nõn nà của nàng, ôn nhu mút, liếm cắn, trêu đùa đến nỗi nàng cũng không thể khống chế chính mình, thân thể càng ngứa ra sau hơn, đôi nhũ hoa trắng muốt càng dựng đứng hơn ở trước mắt hắn, cảm nhận từng đợt sung sướng do hắn mang lại.

“Ừm.....” Nàng phát ra tiếng thở dốc bất lực.

Hắn tách đùi của nàng ra..... Thân thể giai nhân nuốt nà, trần trụi hiện ra trước mặt hắn, cúi đầu, hắn liếm cánh hoa non mềm.

“A.....” Liễu Tâm Tâm bật ra tiếng nức nở mềm mại thanh thúy, vẻ mặt ửng hồng thân thể vận vẹo, chỉ càng gia tăng kiêu chế của người đàn ông với nàng.

Bạch Bằng Triển nheo mắt ngắm nhìn đáng vẻ nàng đang vận vẹo thật mê người..

Đầu lưỡi xoay tròn ở chỗ mật ngọt của giai nhân, ẩn sâu, làm cho nàng không tự chủ được lại thở dốc, cảm giác như vậy làm cho nàng rất ngượng ngùng.....

“Vì sao cơ thể của tôi trở nên tò mò kỳ quái.....” Nàng vừa lắc đầu vừa nói.

Suy nghĩ trong đầu Liễu Tâm Tâm hoàn toàn hỗn loạn, không biết nên hình dung như thế nào.

“Sao lại kỳ quái?”

“Nóng Nhưng là tò mò kỳ quái.....” Liễu Tâm Tâm nỉ non, khuôn mặt nhỏ nhắn mang đầy vẻ dục tình cùng nghi hoặc.

Đầu lưỡi Bạch Bằng Triển giống như mang theo ma thuật, vừa lướt qua lướt lại ở cửa động của nàng, nhưng đối diện với sự xâm phạm như vậy, thân thể của nàng cũng không cảm thấy chán ghét.

Dần dần, nàng hiểu thân thể mình đã trở về nguyên thủy, gào to đầu hàng.

Cảm giác rong ruổi thoải mái trong cơ thể nàng, làm cho nàng hoàn toàn sa vào trong thế giới dục tình, thậm chí muốn nhiều khoái cảm hơn nữa.

“Cảm giác thế nào? Rất thoải mái phải không?” Bạch Bằng Triển không ngừng khiêu khích đóa hoa của nàng, đầu lưỡi loanh quanh ở chỗ mẫn cảm non mềm của nàng, cho đến khi hang sâu của nàng ẩm ướt.

“Đừng.....” Liễu Tâm Tâm khó có thể thừa nhận cơn khoái lạc lần đầu tiên trong đời của thân thể, hai chân run run, luồng nhiệt đang chạy tán loạn trong người nàng. Một trận khoái cảm mãnh liệt gặm nhấm thân thể nàng, nàng chỉ không ngừng phát ra hơi thở hỗn hển phóng túng

“A a..... Tôi sắp không được.....”

“Nhìn em mau sung sướng như vậy, không cần nữa sao?” Đầu lưỡi linh hoạt của hắn tiếp tục tiến công, muốn nàng vứt bỏ tất cả rụt rè.

“Ô.....” Liễu Tâm Tâm hưng phấn mà thống khổ thấp giọng khóc nức nở, mồ hôi trên trán cũng từng giọt từng giọt rơi xuống. Hắn sao có thể đối với nàng như vậy?

“Ô..... Tôi không cần tình một đêm ! Không muốn không muốn.....” Đối mặt với làn sóng cảm xúc xa lạ như thế, nàng bối rối không biết làm thế nào cho phải.

Bạch Bằng Triển cười mà không nói, một tay xoay lên vuốt ve thân thể của nàng, ép nàng xoay người, cặp mông xinh đẹp hướng lên trên.

“Chống tay lên.” Hắn thấp giọng ra lệnh.

Liễu Tâm Tâm đưa tay để gối đầu, không hiểu ý tứ của người đàn ông này.

Lý trí của nàng đã bị một trận xâm lược mạnh mẽ đánh tan, nàng không hiểu bản thân muốn làm sao, trên người sẽ phát sinh chuyện gì.....

Đối mặt với lời mời gọi của dục vọng, nàng đã vứt bỏ hết vũ khí mà đầu hàng.

“Em thật đẹp.....” Bạch Bằng Triển nhìn bộ ngực trắng như tuyết và đường cong động lòng người của giai nhân trên cửa sổ kính trong suốt, khoe miệng mỉm cười vừa lòng.

“Đừng.....” Rất xấu hổ..... Liễu Tâm Tâm đã nhìn thấy chính mình như thế ở trên cửa sổ, mặt đỏ tía tai.

Nhưng Bạch Bằng Triển hoàn toàn mặc kệ kháng nghị của nàng.

Nâng cao chiếc mông của nàng, vật nam tính đã sớm căng cứng chờ thúc vào, nhằm vào nơi nhỏ hẹp, dẫm mạnh đi vào nơi nóng ẩm.

“A a a...” Liễu Tâm Tâm phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ, nước mắt chảy ra từ đôi mắt bị dục vọng che lấp.

Biết người đẹp bây giờ nhất định cảm thấy đau đớn, nhưng nơi ấm nóng và chặt cứng trong cơ thể nàng hấp dẫn hắn làm hắn không nhận được chuyển động thất bại.

Hắn muốn chiếm giữ càng sâu!

“Đi ra! Anh đi ra mau.....” Liễu Tâm Tâm thầm nghĩ muốn thoát khỏi loại đau đớn này, bởi đau như bị xé rách giữa hai chân mà không thể chống cự. Nàng nhắc hông vặn vẹo, muốn chống cự người đàn ông này, không nghĩ tới lại trở thành thúc giục khát vọng đang rục rịch của hắn, khiến hắn không khống chế được.

Ồ..... Đau quá, tình một đêm ôi, nàng thật hối hận !

Nàng tình nguyện làm trinh nữ lãnh cảm, cũng không muốn bị chọc đau muốn chết thể này.

Không cần, không cần, không cần, không cần.....

“A—” Đau chết đi ! Liễu Tâm Tâm lại lần nữa phát ra tiếng thét thê lương.

“Cố chịu một chút, qua một lúc sẽ không đau.” Bạch Bằng Triển nửa lừa nửa gạt, nơi chật hẹp của nàng bao chặt vật to lớn của hắn, hắn chuyển động thân thể, giải thoát dục vọng.

“Thật sự rất đau.....”

“Em đừng khóc, anh sẽ yêu thương em thật nhiều, nhịn một chút nữa.” Ghé vào trên người nàng, hắn thông thả kéo ra rút vào, bàn tay to không những không buông nhũ hoa của nàng ra mà còn xoa nắn, không ngừng vuốt ve.

Hắn khiêu khích nàng lúc nhanh lúc chậm, đẩy nhanh vào cơ thể nàng, lún sâu vào bể tình dục vọng.

Cảm giác khác thường lập tức thoáng qua đầu nàng.....

“Ừm.....” Ham muốn cuồng liệt cuốn sạch nàng, một luồng khí nóng hồi xuyên qua cơ thể nàng, khoái cảm ngang ngược hoành hành trong nàng, Liễu Tâm Tâm không khỏi rên rỉ ra tiếng.

“Thoải mái chứ?” Hắn vừa lòng di chuyển lên đỉnh đầu.

“Tôi..... ừm.....” Người đàn ông này trước sau đều rất vui thú, nàng hoàn toàn bị chìm đắm trong khoái cảm hắn mang tới, thỏa mãn mà rên rỉ.

“Cứng ơi, nhanh.....” Hắn bị nàng cắn có hơi đau, nhưng lại cảm giác rất thoải mái, không khỏi thấp giọng tán thưởng.

“A.....” Không thể ngăn cản người đàn ông đó thốt ra lời phóng đảng ở bên tai nàng, nàng chỉ có thể thả lỏng chính mình cúi đầu rên rỉ.

“Còn chưa đủ nhiệt tình nha.” Hắn há miệng liếm qua liếm lại vành tai của nàng, cảm giác tê dại làm nàng run rẩy.

“Anh thích đàn bà nhiệt tình.”

“Ừm.....” Nàng nhịn xuống rung động trong lòng, cắn chặt hàm răng, nghĩ muốn khuất phục.

“Kêu ra đi!” Hắn ra lệnh!

“A.....” Nàng thốt ra tiếng mà ngay cả chính mình cũng không phát hiện ra.

Dục vọng vẫn chôn sâu trong huyết động nhỏ bé của người đẹp, hắn dùng ngón tay tìm đến hạch hoa môn cảm của giai nhân.

Liễu Tâm Tâm tránh không được, thừa nhận khoái cảm khác thường, cảm xúc dâng lên đến đỉnh điểm.

“Ừm.....” Nàng không tự chủ được, xoay thất lưng và nhếch hông lên.

“Tốt lắm, chính là như vậy.” Đầu ngón tay tăng thêm lực, dụ dỗ lồi vào chật hẹp của nàng co đi rút lại.

“A.....” Nàng có thể cảm nhận được vật to lớn của hắn đang ra vào ở trong cơ thể nàng.

Chuyển động nhanh của hắn làm cho nàng nhịn không được lớn tiếng rên rỉ, vật nam tính của hắn ra ra lại vào vào, thân thể của nàng đã sớm mất cảm đến không thể khống chế chính mình, nàng sắp chịu không nổi.....

“Rất có thiên phú, kêu lớn tiếng một chút nữa đi.” Miệng hắn vừa mỉm cười vừa lộ vẻ tà nịnh.

“Không chịu nổi rồi.....” Động tác mãnh liệt của hắn xuyên qua thân thể nàng, cực thịnh phình to thâm nhập vào nơi sâu nhất bên trong cơ thể nàng, nàng không ngừng thét chói tai, cảm giác tất cả các dây thần kinh trong cơ thể đều bị đứt đoạn.

“Vậy sao?” Khóe miệng hiện lên nụ cười quyến rũ, Bạch Bằng Triển vô cùng vừa lòng với kết quả như vậy.

Hắn cố ý dùng tốc độ không giống nhau ra vào miềm đất mẫn cảm của nàng, và không lấp đầy hết hư không trong cơ thể nàng.

Hắn muốn nàng đầu hàng toàn diện.

Sự mất mát do không chiếm được thỏa mãn đốt cháy lý trí của nàng, Liễu Tâm Tâm theo bản năng cong người lên nức nở đáp lại, “Còn muốn nữa..... Nhanh chút nữa! Xin anh.....”

“Xin anh như thế nào?” Bạch Bằng Triển cười dài nhìn người con gái bị lửa dục vọng thiêu đốt.

“Đừng có ngừng.....” Khuôn mặt của nàng cũng đã bởi yêu cầu dâm dăng của chính mình mà nhanh chóng bị thiêu đỏ!

Cười nhẹ, Bạch Bằng Triển từ từ rút ra, lại dùng đầu nhọn, để bản thân hoàn toàn xuyên qua nàng, lấp đầy hoàn toàn nơi ấm áp của nàng.

Liễu Tâm Tâm không tự chủ được nâng mông lên, muốn cùng hắn kết hợp chặt chẽ.

“Nhiệt tình thêm chút nữa.....” Khối thịt phồng lên đã lâu không lưu tình chút nào càng ấn sâu vào cửa hang ướt át, hắn nhanh chóng thô bạo xuyên qua thân thể cực nóng của nàng, thanh kiếm nam tính cực lớn thâm nhập vào nơi cấm địa vẫn chưa từng được khai phá của nàng.

“Ừm—” cảm giác bị đâm khiến Liễu Tâm Tâm nhịn không được bật ra tiếng rên rỉ sung sướng.

“Anh sẽ không để em thất vọng.” Bạch Bằng Triển nhẹ nhàng nói bên tai người đẹp, đồng thời lại lắc hông, tăng thêm sức tiến vào lui ra, khiến người con gái trong lòng rất cuộc không nhịn được trào dâng khoái cảm trong cơ thể. Cùng lúc đó, tiếng rên rỉ yêu kiều không thể kiềm chế bật ra khỏi đôi môi Liễu Tâm Tâm.....

Hắn nắm chặt vòng eo run run của nàng mà điên cuồng lắc hông, cho đến khi nàng tứ chi vô lực, hai chân vẫn mở rộng nằm phịch ở trên giường, mặt hắn muốn làm gì thì làm.

“A!” chịu không nổi kích tình mãnh liệt này, Liễu Tâm Tâm hét lên.

Vui sướng tích tụ đến cực hạn, rồi đột nhiên vỡ òa trong cơ thể nàng, giống như bị đẩy vào vực sâu không đáy mà không từ ngữ nào có thể diễn tả, nàng thét lên tiếng chói tai nghẹn ngào.

Bọn họ rốt cục đạt tới cao trào thiên đường ở trên thân thể của nhau –

Không biết trải qua bao lâu, kích tình vừa mới qua đi, Bạch Bằng Triển rút ra khỏi thân thể nàng, nhìn Liễu Tâm Tâm đang ngủ say bên cạnh.

Chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của nàng đỏ ửng vì mới trải qua hoan ái, cái miệng nhỏ nhắn của nàng trở nên sưng đỏ vì bị hắn hôn, mái tóc đen xòa hỗn loạn trên thân thể trắng nõn và chiếc đệm màu trắng, nhìn rất chọi người suy tưởng lung tung.

Nhìn chằm chằm người mệt mỏi thỏa mãn đang ngủ say, Bạch Bằng Triển nhịn không được đưa tay vuốt ve thân thể duyên dáng xinh đẹp của nàng.

Hắn luyến tiếc để nàng ngủ say như vậy.

Đúng vậy, hắn muốn một lần nữa.

Người con gái bé nhỏ này thật mê người, hắn dường như vĩnh viễn thấy thiếu nàng.....

Bạch Bằng Triển ôm lấy thân thể tuyết trắng, khẽ vuốt bộ ngực sữa mềm mại đầy đà, chiếm lấy hai đỉnh núi, dùng sức xoa bóp.

“Ừm.....” Ngón tay người đàn ông giống như có chứa ma lực, làm cho người đang mê man ngủ toàn thân tê dại.

Bạch Bằng Triển ngậm lấy đầu nhũ của nàng, không ngừng cắn mút khiến nó đỏ bừng như hoa nở rộ, một tay kia nắm lấy nhũ hoa của nàng, không ngừng nắn bóp, chơi đùa, làm cho người con gái vốn đang ngủ say hoàn toàn chìm đắm vào trong những ve vãn cao siêu của hắn, không kim lòng được mà rên rỉ.

“Vật nhỏ, em thực sự miễn cảm...” Khóe miệng hiện lên một đường cong cong hoàn mỹ, trong giọng nói trầm thấp của hắn mang theo một chút dụ hoặc mê người.

“Người ta đang ngủ mà...” Liễu Tâm Tâm thấp giọng kháng nghị.

“Nhưng mà thân thể khiêu gợi của em vẫn bảo anh yêu em thêm một lần nữa nha!” Bạch Bằng Triển nói xấu xa, vuốt ve chơi đùa thân thể mềm mại nữ tính một cách thành thạo.

“A...”

“Ổ đây của em đã ẩm ướt thành cái dạng này rồi, còn nói em đang ngủ sao...” Tay hắn lướt trên bắp đùi tuyết trắng của nàng, vuốt ve làn da mềm mại, càng không ngừng di động lên trên, cho đến khi tới cửa hang thâm u bí ẩn, bàn tay to lại lần nữa dò vào lối hẹp của người kia, khẽ vuốt ve cửa động đã hơi ướt át của nàng, gây cho nàng từng trận rồi lại từng trận cảm xúc mê dại.

“Người ta vốn đang còn... a... ngủ... mà...” Liễu Tâm Tâm ngừng lại thở dốc, thân thể trắng như tuyết không ngừng vận vẹo, nhưng chỉ càng thêm kích thích dục vọng của hắn.

Tay Bạch Bằng Triển không chút chần chờ liền tiến vào trong động hoa của Liễu Tâm Tâm, ngón tay thon dài ngang ngược chong ghẹo cánh hoa như dính mật, lúc nhẹ lúc mạnh, lúc gầy lúc véo.

“A...” Tiếng rên rỉ không nhịn được nữa, rốt cục tràn ra.

Khóe miệng hắn hơi cong lên, nhưng ngón tay thon dài vẫn tiếp tục không ngừng sờ soạng, chui sâu vào chơi đùa hoa viên thần bí mà miễn cảm giữa hai chân nàng bằng phương thức dâm mỹ mà ti bỉ.

“Đừng nha...” Không chịu nổi sự trêu đùa, tiếng rên rỉ tràn ra khỏi đôi môi đỏ mọng.

Liễu Tâm Tâm bị ngón tay thọc vào thật sâu, nâng cao người bên dưới, hai chân nàng mở rộng, khóa trên vai hắn, ngón chân quắp lại, không ngừng rên rỉ, dường như là đang hoan nghênh sự xâm chiếm của hắn.

Ngón tay vốn ở bên ngoài cánh hoa, trong nháy mắt liền xâm nhập vào khe hở nhỏ hẹp, một trận khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng đánh sâu vào não bộ của nàng, khiến nàng nhịn không được cong thân thể mềm mại lên, theo nhịp vào ra của ngón tay hắn, trong miệng không ngừng phát ra tiếng ngậm nga mất hồn.

“Trời ơi... không được...”

Hắn không nhìn đến nàng kháng nghị, không ngừng kích thích hang động non mềm miễn cảm của nàng.

Dưới sự khiêu khích cố tình của Bạch Bằng Triển, trên mặt Liễu Tâm Tâm tràn ngập màu tình dục, càng có vẻ diễm đam đáng yêu.

Sự cự tuyệt không dứt khoát của nàng, chỉ càng làm kích thích ý muốn chinh phục của bản năng nam tính của hắn.

“Nói đi! Thực sự không thích sao?” Hắn ác ý lại thêm vào một ngón tay nữa, hay ngón tay cùng tiến vào thọc sâu trêu ghẹo, muốn nhìn thấy cánh hoa của nàng thấm đầm nước.

“Thích... rất thích...” Rốt cục quãng bờ rứt rề, Liễu Tâm Tâm nức nở kêu lên đáp lại.

Nàng bị tình dục dẫn dắt, thân thể phản ứng lại một cách trung thành nhất, cửa động không ngừng chảy ra dịch mật.

“Thực là nhiệt tình! Bé cưng, em còn nói em không được sao?” Gương mặt khêu gợi của Bạch Bằng Triển lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Tôi...” Liễu Tâm Tâm còn chưa kịp trả lời, hắn đã há miệng ngậm lấy cánh hoa của nàng, bắt đầu hút dịch mật của nàng, cái lưỡi linh động cũng cuốn vào trong động hoa của nàng.

“A...” Nàng rít lên.

Đến lúc này, đầu óc đã muốn nổ tung vì khoái cảm căng chặt, nhưng không có sức giãy giụa, nàng chỉ có thể để chiếc lưỡi của hắn chui vào trong cơ thể nàng.

“Anh biết em muốn lắm rồi.” Hắn rập tâm nhắc nhở cho nàng, phản ứng của nàng nhiệt tình đến mức nào.

Bạch Bằng Triển để miệng nàng lên cao hơn, đầu lưỡi không ngừng đảo liếm hạch hoa của nàng, lõi hoa chặt khít mê người cũng bởi vì bị đè ép mà tiết ra càng nhiều mật hoa trong suốt hơn.

“A...” Tiếng ngâm nga rên rỉ của nàng càng lúc càng lớn hơn.

Theo động tác đảo liếm càng lúc càng nhanh của hắn, phía thân dưới của Liễu Tâm Tâm cũng càng ngày càng truyền đến cảm giác tê dại mãnh liệt hơn, hầu như sắp khiến nàng không thở nổi nữa.

“Bé cưng, gọi Triển đi.” Hắn thẳng người lên, để khối thịt đã cứng ngắc từ lâu ở cửa động ẩm ướt của nàng. “Nhớ kỹ người đàn ông hiện giờ mang đến khoái lạc cho em tên là Bạch Bằng Triển!”

“Triển...” Cảm giác cực khoái khiến nàng nhu thuận làm theo mệnh lệnh của hắn.

Ngay giờ phút này, thanh kiếm nam tính rắn chắc tiến vào trong lõi hoa chật hẹp và cực nóng của nàng, vào ra chạy nước rút.

“A...” Dục vọng cực nóng mà rắn chắc của hắn không ngừng chuyển động vào ra theo nhịp trong cơ thể nàng, nàng không tự chủ được mà vận vẹo thân thể, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu dâm mỹ.

“Em nhìn xem ở đây em hút đến chặt như thế, làm sao mà lại có thể không được?” Nâng cằm nàng lên, hắn muốn nàng xem rõ dáng vẻ chính nàng khóa chặt người hắn như thế nào, thấy rõ chỗ hai người kết hợp chặt chẽ ra sao, nhìn rõ nàng bị dục vọng khổng lồ chế ngự thế nào!

“Ồ...” Toàn thân Liễu Tâm Tâm như bị lửa thiêu đốt, trắng nõn nhưng lộ ra hồng nhuận, nàng cũng không chịu nổi sự dằn vặt phóng túng này nữa rồi, phát ra tiếng kêu nức nở sung sướng.

“Em thích không?” Bạch Bằng Triển vừa xoa bóp mạnh ngực nàng, vừa áp bức hỏi ý kiến.

“Thích...” Toàn bộ lý trí đã biến mất, một trận rồi lại một trận khoái cảm mãnh liệt hơn không ngừng ăn mòn xương cốt tứ chi của Liễu Tâm Tâm, nàng chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng thở dốc, để biểu đạt phần khích trong lòng.

“Tốt lắm!” Miệng hắn lộ ra nụ cười thỏa mãn, ôm chặt thân thể giai nhân, liều lĩnh bất cần đâm thật mạnh vào, rút ra, đâm vào, rút ra...

“A a a...” Tiếng kêu diễm lệ yêu kiều tràn ra bên môi, đặt mình trong khoái cảm mãnh liệt, thân thể của nàng ngửa ra theo bản năng.

Bạch Bằng Triển tăng tốc ra vào trong cơ thể nàng, thanh thịt lửa nóng cực đại không ngừng ma sát mặt động của nàng, mỗi khi thanh nhọn nóng rực vào ra mật nhụy của nàng thì, gây ra từng trận từng trận khoái cảm ngứa ngáy tê dại.

“Ồ...” Liễu Tâm Tâm không ngừng rên rỉ yêu kiều.

Nàng nghĩ mình sắp chết, chết tại đây, dưới thứ khoái cảm kịch liệt này!

Bạch Bằng Triển vào ra trong cơ thể nàng càng nhanh, càng mạnh, thì tạo nên khoái cảm cũng càng nhiều, càng lớn hơn...

Trong gióng tố khoái cảm chấn động, hai người đồng thời lên đến đỉnh cao tình dục, trong tiếng ngâm nga rên rỉ sục sôi, thể nghiệm sung sướng đến cực hạn.

~~ Vficland.info

~~

Thừa dịp lúc hắn còn ngủ say, Liễu Tâm Tâm nhanh chóng xuống giường mặc xong quần áo, nhẹ chân nhẹ tay, rất sợ đánh thức hắn.

Muốn chết quá! Tình một đêm không ngờ lại vất vả như thế, còn ở lại nữa, nàng sợ rằng ngay cả mệnh cũng không giữ được!

Người đàn ông này có đẹp trai nữa, có thân hình chuẩn nữa, cũng không thể có gì lưu luyến.

Đây chỉ là tình một đêm thôi!

Liễu Tâm Tâm cứ mãi nhắc nhở chính mình, trước khi đi, nàng còn nhịn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua người đàn ông đầu tiên của nàng, cố gắng ghi nhớ trong lòng khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Đồng thời nàng cũng rất tự động lấy chiếc áo sơ mi dính mùi đàn ông mà mặc đi, coi như là vật kỷ niệm tối nay.

Dầu sao đi nữa thì sau này sẽ không gặp lại nữa rồi...

Đột nhiên, người hắn khẽ giật, Liễu Tâm Tâm cả kinh, lập tức chuồn ra cửa phòng, sau đó mau mau chóng chóng rời khỏi Bạch Bằng Triển.

Nàng vừa đi khỏi, chỉ thấy Bạch Bằng Triển ngồi dậy, trên tay cầm một chiếc cốc nhỏ, cười đến cực kỳ tà khí.

Bạch Bằng Triển cầm là giấy chứng minh vừa mới thừa cơ rút ra từ ví của Liễu Tâm Tâm, tỉ mỉ đọc kỹ một chút.

Tiểu mỹ nhân ngọt ngào cho rằng có thể cứ đi khỏi như vậy thôi sao?

E rằng chưa được rồi.

Sau này mọi người vẫn còn có cơ hội gặp mặt.

3. Liên Liên - Chương 03

Ôi, buồn ngủ quá.....

Liễu Tâm Tâm có chút ai oán ngã mình xuống mặt bàn, lén véo đùi mình một cái, để giữ cho bản thân tỉnh táo.

Mỹ nữ khí chất là không thể ngáp giữa bàn dân thiên hạ được, Tiểu Ưu lại nói uống thuốc tránh thai thì không được uống cà phê, nhưng thuốc này làm nàng cả ngày buồn ngủ nha!

Thật thảm.....

Nàng không bao giờ muốn tình một đêm nữa!

Nếu biết sẽ khiến người ta mệt mỏi như vậy, nàng tuyệt đối không chơi đùa như vậy. Còn bị Tiểu Ưu bắt nuốt viên thuốc xuống, thật là một cơn ác mộng chân thật.

Đều là tại con nhỏ kia, hại nàng bây giờ nhận nhiều thống khổ như vậy..... Ô ô, sớm biết vậy thì trước đó không cần nổi hứng lên!

Ô ô, càng nghĩ càng buồn thảm.....

Nhưng chút nữa công ty có kế hoạch mới phải làm, vì dự án quảng cáo hơn một ngàn vạn, công ty còn đặc biệt thuê riêng một bậc thầy nhiếp ảnh gia, nàng phụ trách tiếp đãi nên hoàn toàn không thể xin phép về nhà ngủ.

Nàng thật đáng thương..... Liễu Tâm Tâm càng không ngừng tự hối tiếc.

Đây là quảng cáo quan trọng của công ty, thực hiện kế hoạch đặc biệt, sẽ phải làm việc giống như con quay!

Liều Tâm Tâm muốn gấp một cái, nhưng nàng không dám, sợ phá hỏng khí chất của mình. (charon: nàng này cũng Y Y tự sướng gồm))

Ồ ô ô.....

Quên đi, vẫn nên chuyên tâm chuẩn bị tư liệu cần dùng cho chu đáo, lát nữa bậc thầy nhiếp ảnh đến, nàng phải chuẩn bị kịch bản gốc và tình trạng ở trường quay cho nhiếp ảnh gia, sau đó vài ngày nữa mời nữ ngôi sao Nhật Bản chính thức chụp ảnh.

Việc này cũng phải mất vài tuần!

Liều Tâm Tâm gấp một cái tao nhả, còn có mười phút nữa mới nghỉ trưa, nàng vụng trộm dùng QQ cá nhân nhờ Tiểu Ưu giúp nàng mua cơm trưa.

Buồn ngủ quá..... Trong lúc chờ đợi, nàng phải đi gặp Chu công trước—(charon: nghĩa là đi ngủ)

Thời gian cũng trôi qua thật mau, mới ngủ không bao lâu, Liều Tâm Tâm đã bị Đinh Tiểu Ưu gọi dậy.

“Ăn cơm đi!” Đinh Tiểu Ưu dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn nàng.

“Làm sao vậy?” Liều Tâm Tâm nhìn Đinh Tiểu Ưu một cách khó hiểu. Vì sao lại nhìn nàng như vậy chứ? Chẳng lẽ vừa rồi nàng ngủ đến nỗi mất hết hình tượng sao? Không thể nào?

Đinh Tiểu Ưu nhìn cô bạn thân mà không nói gì, thật không phải nếu để lát nữa Liều Tâm Tâm chịu đả kích.

Cô quyết định vẫn nên để cô gái bé nhỏ này ăn no đi đã!

“Ăn cơm trước nói sau.” Ăn no bụng, ít nhất sẽ không ngất xỉu, như vậy cô sẽ không phải đỡ Liều Tâm Tâm.

Cô rất thông cảm cho cô bạn thân..... Ông trời đúng là không thương xót Tâm Tâm rồi!

Chờ nàng phát hiện người hợp tác lần này là ai, tuyệt đối sẽ ngất xỉu.

Đáng tiếc, Đinh Tiểu Ưu còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý cho Liều Tâm Tâm một chút, quản lý phòng kế hoạch đã cùng một người đàn ông vừa nói vừa cười đi đến.

“Tâm Tâm, cậu tự cầu phúc đi.” Đinh Tiểu Ưu vừa nhìn thấy người tới, lập tức vỗ mông, rồi đi.

Không muốn thấy cô bạn thân té xỉu, như vậy trong lòng cô sẽ dễ chịu hơn một chút.....

“Sao lại thế?” Liều Tâm Tâm còn chưa kịp biết rõ ràng, vừa ngẩng đầu nhìn thấy người tới, lập tức “phốc ” phun nước uống từ trong miệng ra.

Tại sao có thể như vậy? Sao lại đúng là hắn.

Mời bậc thầy chụp ảnh tới, ai cũng được, sao lại cố tình là đối tượng tình một đêm của nàng chứ?

Phát hiện mỹ nữ khí chất phòng kế hoạch lại thất thố bất lịch sự như vậy, quản lý phòng kế hoạch Trần Nhâm Trung sau khi tỉnh táo, lập tức lùi lại, còn nhanh tay lẹ mắt thuận tiện lôi người khách lui về phía sau.

Hoàn hảo! May mắn không bị bắn vào.

Nhưng..... Trần Nhâm Trung liếc bậc thầy chụp ảnh đi theo mình một cái. Rõ ràng là hình tượng soái ca cuồng dã, phụ nữ nhìn thấy hắn phải càng trở nên nữ tính mới đúng, sao mỹ nữ khí chất nhất công ty Liều Tâm Tâm, lại đột nhiên trở nên không khí chất như thế?

Trần Nhâm Trung nuốt nước bọt, nhắc nhở cấp dưới đắc ý nhất của mình hoàn hồn.

“Bạch tiên sinh, tôi muốn giới thiệu với anh Liều tiểu thư.”

Nghe quản lý giới thiệu, Liều Tâm Tâm vội vàng lấy lại sự chú ý, thể hiện một nụ cười chuyên nghiệp nhất.

Nàng liều chết cũng không thừa nhận bọn họ có quen biết. Tuyệt đối không!

Không ngờ Bạch Bằng Triễn lại bước lên phía trước, còn cười vô cùng sáng lạn.

“Tâm Tâm, sao lại khéo như vậy?”

Cô bé giáo hoạt này, vẻ mặt kia hoàn toàn là giả vờ không quen biết hẳn.

Ha ha, hẳn sao có thể dễ dàng thả nàng đi chứ?

Hắn chính là đã sớm biết Liễu Tâm Tâm đang làm việc ở đây, nên mới cố ý hợp tác quảng cáo với công ty này.

Cho nên, làm sao hẳn có thể dễ dàng thả nàng đi được?

Bạch Bằng Triễn cố ý nhìn Liễu Tâm Tâm, biểu tình trên mặt viết: Đừng nghĩ giả vờ không quen biết tôi.

“Tôi.....” Liễu Tâm Tâm nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Sao lại như vậy? Người đàn ông này không ngờ lại chào hỏi nàng, còn gọi ra tên của nàng! Chết chắc rồi! Chuyện nàng giả vờ không thể thành rồi.

Liễu Tâm Tâm cố gắng muốn cười trừ, kết quả so với khóc còn khủng khiếp hơn.

Trần Nhâm Trung ở ngoài cuộc nhìn thấy tình huống này, vui vẻ kêu lên

“Bạch tiên sinh quen biết Tâm Tâm sao?”

Bạch Bằng Triễn gật gù đầu, nhìn Liễu Tâm Tâm có chút ám muội.

“Đúng vậy! Mấy ngày hôm trước bọn tôi vừa mới –”

Hắn nói chưa nói xong, Liễu Tâm Tâm lập tức cười gượng.

“Ha ha..... Trí nhớ Bạch tiên sinh thật tốt! Tôi mới gặp qua anh một lần mà anh có thể nhớ được con người bình thường như tôi đây!”

Ý là, hai người cũng không thân thiết một chút nào!

Cuối cùng, nàng lại hung hăng liếc mắt một cái với Bạch Bằng Triễn.

Người đàn ông chết tiệt, chẳng lẽ không ai chỉ cho hắn định nghĩa của ‘tình một đêm’ sao? Còn tỏ ra rất quen biết nàng.

.....

Như thế được lắm, quản lý chắc chắn sẽ càng vui vẻ để người ta lại, sau đó chạy mất tích!

Chán ghét..... Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý một mình đối mặt với hẳn!

Quả nhiên Trần Nhâm Trung vừa nghe bọn họ quen biết, lập tức vui vẻ cười to.

“Các bạn quen biết nhau thì tốt quá! Bạch tiên sinh, Tâm Tâm là người phụ trách kế hoạch kia, vậy các bạn hợp tác có vẻ dễ dàng hơn!”

“Đương nhiên!” Bạch Bằng Triễn cười như đúng rồi.

“Nào có?” Liễu Tâm Tâm lại cho đáp án bất đồng.

Trần Nhâm Trung liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào.

Bạch Bằng Triễn nhanh chóng tiếp lời,

“Tâm Tâm, anh biết em vẫn còn tức giận vì hai ngày nay anh không gọi điện cho em, nhưng em vẫn biết đó anh luôn luôn bề bộn nhiều việc..... Như vậy đi, anh mời em bữa tối?”

Liễu Tâm Tâm bị Bạch Bằng Triễn nói không hiểu ra sao, đang muốn trả lời một câu “tôi không quen anh”, nhưng lập tức lại bị Bạch Bằng Triễn ngắt lời.

“Trần quản lý, Tâm Tâm chắc còn giận tôi, anh nói giúp tôi mấy lời đi.” Bạch Bằng Triễn cố ý thể hiện vô cùng mờ ám.

Trần Nhâm Trung không hiểu rõ, hơn nữa Bạch Bằng Triển lại là bậc thầy chụp ảnh mà công ty mất một số tiền lớn mời đến, nên không đắc tội được, đành phải hy sinh cấp dưới đắc lực một chút.

“Tâm Tâm, đàn ông vốn sẽ lấy sự nghiệp làm trọng, trong lúc vội vàng sẽ thiếu thời gian, cô không nên so đo với Bạch tiên sinh!”

Liễu Tâm Tâm một chút cũng không cảm kích, biểu tình trên mặt càng lúc càng hung dữ hơn.

Bạch Bằng Triển nhìn sắc mặt Liễu Tâm Tâm càng ngày càng tái mét, đành phải vội vàng nói,

“Không biết Trần tiên sinh có thể để tôi và Tâm Tâm ở riêng một lát không?”

“Ồ, được được.” Trần Nhâm Trung là người thức thời.

“Vây..... Tâm Tâm, cô giúp tôi tiếp đón Bạch tiên sinh chu đáo nhé.”

Ồi, không thể tưởng tượng được mỹ nữ khí chất khi nóng giận cũng rất đáng sợ Vẫn là mau mau tránh đi thì có lẽ an toàn hơn!

Trước khi đi hần bồi thêm một câu”

“Có chuyện gì các bạn tự thảo luận nhé!”

Cấp trên vừa rời đi, lý trí còn sót lại của Liễu Tâm Tâm hoàn toàn tan rã.

“Anh.....” Liễu Tâm Tâm chỉ vào Bạch Bằng Triển, tức giận đến cả buổi cũng không nói ra nửa câu.

Thật giận! Người đàn ông này đã khiến quản lý hiểu lầm quan hệ của bọn họ! Bây giờ xong rồi, chỉ chút nữa cả công ty sẽ đều biết hết!

Tức chết đi được.

“Anh thế nào?” Bạch Bằng Triển vẫn cười rất khó ưa.

“Sao anh có thể để quản lý hiểu lầm quan hệ của tôi với anh..... tôi với anh..... tôi với anh?” Liễu Tâm Tâm phùng phùng lên án.

“Quan hệ gì?” Bạch Bằng Triển hỏi lại.

“Chính là..... Chính là giống như tôi với anh.....bộ dạng rất thân mật.” Liễu Tâm Tâm nói, hai má đồng thời trở nên hơi ửng đỏ.

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Nào có?”

“Nếu không anh với em là quan hệ gì?”

“Cũng chỉ là tình một đêm mà thôi nha!” Liễu Tâm Tâm nói như đúng rồi.

“Chỉ là tình một đêm?” Bạch Bằng Triển hơi nheo nheo mắt lại, trong lòng có chút tức giận người phụ nữ này vậy mà lại chỉ coi hần là đối tượng tình một đêm.

Đáng chết! Chẳng lẽ nàng còn có đối tượng khác?

Bạch Bằng Triển nghĩ đến cảnh tượng Liễu Tâm Tâm nằm ở trong lòng một người đàn ông khác, trong lòng liền cảm thấy vô cùng không thoải mái.

“Đương..... Đương nhiên!” Về mặt người đàn ông này sao trở nên khủng bố như vậy?

“Trên mạng đều nói vậy mà.”

“Trên mạng?” Bạch Bằng Triển không hiểu.

“Anh xem, trên mạng đều nói, một nam một nữ ở quán bar liếc mắt đưa tình nhau, sau đó ngủ cùng một đêm, thì gọi là tình một đêm nha!” Liễu Tâm Tâm sợ nói không đủ còn mang tài liệu in trên mạng xuống cho Bạch Bằng Triển xem.

Bọn họ vốn chỉ là tình một đêm, không phải rất hời hợt thôi sao!

Bạch Bằng Triển xem qua thông tin ngu xuẩn đến nỗi không thể ngu xuẩn hơn trên mạng kia, lửa giận trong lòng càng ngày càng lớn.

“Vì sao em muốn thu thập tư liệu này?”

“A..... Chính là.....” Liễu Tâm Tâm ấp a ấp úng nói nguyên nhân bởi vì ngày đó nghe con nhỏ đó bảo, có phải nàng bị lãnh cảm hay không.

Liễu Tâm Tâm không nói thì thôi, đã nói là nói cho hết, ngược lại khiến Bạch Bằng Triển càng thêm nổi giận.

Ngày đó nếu không gặp được hắn, cô gái bé nhỏ này sẽ vì không muốn làm phụ nữ lãnh cảm, tùy tiện liên theo người đàn ông khác về nhà?

Ghê gớm thật, can đảm thật!

Nếu gặp chuyện không may, xem nàng làm sao bây giờ!

“Vậy trên mạng có nói,” Bạch Bằng Triển quyết định trừng phạt cô bé này thật nặng.

“Nếu sau đó gặp lại đối tượng tình một đêm thì phải làm gì không? Tiếp tục làm như không biết sao?”

“Chuyện này.....” Liễu Tâm Tâm quay người nhìn tư liệu, suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu một cách bất lực.

“Trên đó không có nói qua.”

Trên đó chỉ dạy cách không giữ liên lạc với đối phương..... Vì sao hắn đột nhiên hỏi nàng vấn đề này chứ?

“Được rồi, hiện giờ chúng ta gặp lại, em nói nên làm gì bây giờ?” Bạch Bằng Triển vớt vấn đề ra.

“Chuyện này.....” Liễu Tâm Tâm lắc đầu

“Tôi không biết.”

“Em muốn biết không?” Trong mắt Bạch Bằng Triển chợt lóe qua một tia sáng, nhưng bộ dạng của hắn vẫn đứng đắn.

Liễu Tâm Tâm gật gật đầu.

Sau đó...

Trong nhà Bạch Bằng Triển.

Liễu Tâm Tâm sững sờ nhìn người đàn ông trần nửa người trước mặt, suy nghĩ trong đầu có chút hỗn loạn.

“Không phải anh muốn nói cho tôi tình huống gặp lại của tình một đêm sao?” Sao có thể lại mang nàng đến nhà hắn chứ?

“Đúng vậy. Anh không phải đang chỉ sao?” Bàn tay to của Bạch Bằng Triển nhẹ nhàng vỗ về bộ ngực mềm mại đầy đặn cách lớp quần áo của nàng, nói với vẻ hiển nhiên.

“Ừm.....” Ngón tay người đàn ông giống như có ma lực, khiến toàn thân nàng tê dại, ngay cả lời nói ra cũng mềm nhũn.

”Chỉ cái gì?”

“Chỉ cho em sau khi tình một đêm qua đi, người đàn ông gặp lại cô gái đó sẽ xảy ra chuyện gì!” Cởi cúc áo sơ mi của Liễu Tâm Tâm, ánh mắt hắn theo da thịt trắng nõn lộ ra mà thêm âm trầm. Đẩy dây áo của nàng, nâng hai bên nhũ hoa của nàng lên, ngậm đầu nhũ của nàng, không ngừng cắn mút khiến nó đỏ bừng cứng lên.

“Ừm.....” Liễu Tâm Tâm phát ra tiếng rên rỉ say mê, không thể suy nghĩ.

Tay hắn trượt xuống trên đùi của nàng, vuốt ve da thịt non mềm của nàng, chiếc váy dài bị hắn kéo qua thắt lưng. Tay hắn dò xét nụ hoa trong quần lót của nàng, nhẹ nhàng vỗ về khiến miệng hang của nàng thoáng cái ẩm ướt, khiêu khích cơ thể nàng khiến nó trở nên rối loạn.

“Ừm.....” Liễu Tâm Tâm thở hốc vì kinh ngạc, ngọn lửa lan tràn ở thân dưới của nàng.

“Kêu lớn tiếng một chút, anh thích nghe.” Tiếng kêu ngọt như vậy, khiến hắn không kìm lòng được mà hưng phấn.....

Hắn không ngừng tăng nhanh tốc độ kích tình của đầu ngón tay.

“Đừng..... rất mất mặt..... Anh đều gạt tôi.....” Liễu Tâm Tâm ở dưới thân hắn thở dốc.

“Cực cực, anh đâu có lừa em? Bây giờ không phải anh đang chỉ cho em sao?” Không để ý tới Liễu Tâm Tâm oán giận, ngón tay linh hoạt của hắn không ngừng vuốt ve nụ hoa mẫn cảm, khiến nàng không thể không theo sự chi phối.

“Ừ.....” Tiếng rên rỉ vẫn tràn ra từ đôi môi mê người của người đẹp.

Toàn thân nàng run rẩy, người đàn ông cảm dỗ khiến cả người nàng run run.

“Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên, không cần thận trọng như vậy nữa! Anh thích em đừng cảm một chút.”

Bạch Bằng Triển than nhẹ thốt ra những lời mê hoặc bên tai nàng, “Đến sờ anh đi.”

“Tôi.....” Đôi mắt Liễu Tâm Tâm mê loạn, hai má đỏ hồng, đôi môi hé mở, trong lúc vô tình biểu lộ tư thế vô cùng quyến rũ.

Bàn tay trắng nõn nhỏ bé của nàng sợ hãi dò vào trong vòm ngực rắn chắc của hắn, tò mò lại búng bình lướt trên đó, sờ dần xuống, thậm chí hiếu kỳ dò xét về phía bụng người ta.

“Xuống thấp một chút.....”

Tiếng hít thở của Bạch Bằng Triển quanh quẩn bên tai nàng, hắn áp nửa người bên dưới tì vào bụng nàng, khiến nàng cảm nhận được thứ to lớn của hắn đã dâng trào vì nàng, sưng phồng nhô hẳn đầu vạt hắn.

“A...” Hiểu được mình đang đụng vào cái gì, Liễu Tâm Tâm kinh hãi kêu lên một tiếng, khẩn trương muốn rút tay về.

Hắn nhân cơ hội đó mà ôm chặt lấy eo lưng nhỏ nhắn của giai nhân, kéo váy dài của nàng ra, cưỡng ép cởi bỏ đi quần lót của nàng, mặc sức khiêu khích ở nơi cấm địa của nàng.

“Triển...” Một trận choáng váng kéo tới, trong miệng Liễu Tâm Tâm không khỏi phát sinh tiếng rên rỉ.

“Thích không?” Ngón tay hắn không ngừng xoa vào lối hoa nữ tính thầm kín tư mật nhất của nàng, xác định thời điểm nàng có thể tiếp nhận hắn, liền chậm rãi đưa thứ dục vọng dâng trào của hắn tiến vào trong nàng.

“A...” Liễu Tâm Tâm thở dài bởi cảm giác thoải mái này, tiếp nhận cơn sóng tình triều dâng mãnh liệt ập vào trong cơ thể. Sự chật khít của nàng khiến hắn gần như sắp vỡ bờ, Bạch Bằng Triển cúi đầu nhay cắn ở trên cần cổ trắng nõn của nàng một cái, bắt đầu rong ruổi trong cơ thể nàng.

“Ôi...” Không đề nén được dục tình bốc lên trong lòng mình, Liễu Tâm Tâm nhịn không được kêu lên, mở rộng hai chân, nhắc mông lên, chờ mong người đàn ông này tiến vào càng sâu hơn.

“Được, anh thích em chủ động hơn chút nữa.” Bạch Bằng Triển đặt hai chân nàng lên vai mình, chuyển động vào ra theo nhịp độ cực nhanh ở nơi cấm địa chật hẹp cực nóng và non mềm của nàng, còn nàng thì chỉ có thể ngửa đầu, khiến thân thể mình tới gần hắn hơn, nắm chặt lấy bả vai hắn.

“Sao...” Đối mặt với tư thế cơ thể khác, mang đến cảm giác kích thích khác lạ, Liễu Tâm Tâm kinh hãi không thôi.

“Lần trước chúng ta chưa có làm như vậy, em thích như vậy sao?” Bạch Bằng Triển nhẹ nhàng hỏi bên tai nàng, khối thịt không ngừng điên cuồng chạy nước rút trong cơ thể nàng.

“A...” Những lần đẩy vào liên tiếp khiến nàng phát ra tiếng khóc nức nở.

Hai tay nắm chặt lấy bả vai hắn, Liễu Tâm Tâm kiềm chế khoái lạc cuộn cuộn ập tới như những cơn sóng triều nhưng không làm được, cố sức cào một cái, để lại vết móng tay trên lưng hắn.

“Xem ra, em rất hưởng thụ đó.” Khẽ nhếch khóe miệng lên, hắn lại đẩy mạnh vào một cái, đẩy vào nơi sâu nhất trong động hoa.

“Ừm...” Liễu Tâm Tâm kinh hãi hét lên một tiếng, không ngờ tới cái đẩy mạnh này của hắn.

Bạch Bằng Triển cố sức xông vào, lại nhanh chóng rút ra, một lần rồi lại một lần kết hợp càng kích tình hơn, khiến cô gái dưới thân quanh quẩn sát biên giới của khoái lạc điên cuồng.

“Ồ...” Trong cơ thể nàng lại lần nữa co chặt lại, một dòng nước ấm tuôn ra, không nén nổi kích động, nàng ông chặt lấy cổ hắn.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, bởi vì lối hoa co chặt lại mà bị kích thích đến suýt chút nữa phóng xuất ra.

“Cực cực, em thật giỏi... nhưng mà còn chưa kết thúc đâu, còn thứ tuyệt hơn nữa!” Bạch Bằng Triển cúi đầu thì thầm những lời tà ác bên tai nàng.

“Bỏ đi... Như vậy là được rồi...” Cảm giá quá mức dữ dội khiến nàng không ngừng cầu xin tha.

Nhưng hắn vẫn chiếm đoạt nàng như cũ, tốc độ vào ra vẫn tăng nhanh hơn nữa.

“A...” Nàng sắp phát cuồng rồi!

Một lần rồi lại một lần điên cuồng kết hợp, Bạch Bằng Triển rút cực phóng ra hạt giống ấm áp, hội hợp cùng với dòng nước ấm trào ra trong cơ thể nàng...

4. Liên Liên - Chương 04

“A a a a a a a a —— “

Tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Bạch Bằng Triển nhìn cô gái nhỏ trước mắt, không khỏi bực bội sao hơi của nàng lại tốt như vậy?

“Anh muốn làm gì?!” Nhìn người đàn ông trần trụi trước mắt, Liễu Tâm Tâm cảm thấy thân thể chính mình đang run rẩy.

Hắn sẽ không... sẽ không lại muốn nữa rồi chứ?!

Nàng vất vả lắm mới được nghỉ ngơi, rốt cực cũng đã có thể mặc quần áo vào!

“Đương nhiên là muốn ăn tươi hết sạch em!” Hắn ôm lấy eo lưng nàng, vẻ mặt mê loạn mà nhảy cấn vành tai nàng.

“Đừng làm nữa! Tôi mệt mỏi quá...” Nàng vỗ vỗ vào bàn tay Bạch Bằng Triển đặt trên lưng nàng.

Má ơi... Nàng chỉ vừa ngủ một buổi trưa thôi, tỉnh lại liền đã bị một tên đàn ông đói khát chiếm đoạt, liên tục muốn gì đó, cũng sắp mệt mỏi suy sụp rồi.

Bây giờ tên đàn ông đói khát này tự dưng lại còn muốn làm nữa sao?!

Bạch Bằng Triển gia tăng thể tiến công, “Nhưng lần đầu tiên thì em rất thích mà, còn cầu xin anh nữa.”

“Lần kia là do tôi uống say.” Không nên nói với nàng những lời nói khiến kẻ khác phải đỏ mặt này! Mặt nàng bắt đầu nóng lên.

“Không chỉ lần đó, vừa rồi cũng...” Bạch Bằng Triển cố quần lấy không tha, không ngừng nói nhỏ những lời dâm tà bên tai Liễu Tâm Tâm, tỉ mỉ gặm cắn ở đầu vai cách áo sơ mi của nàng.

“Vừa rồi là do anh cưỡng ép!” Nàng tức giận liếc mắt nhìn hắn.

Bạch Bằng Triễn không để ý tới cơn giận của Liễu Tâm Tâm, vẫn cứ âu yếm khiêu khích trên người nàng.

“Ôi... Anh muốn thế nào?” Liễu Tâm Tâm đã đầu hàng.

“Anh muốn em cởi quần áo ra!” Khuôn mặt tuần tú hiện lên nụ cười đắc thắng, Bạch Bằng Triễn truyền đạt ra lệnh một cách khí phách.

“Cái gì?”

Thật mất mặt nha—

“Anh nói rồi. Cởi cho anh xem.” Ánh mắt cực kỳ mang tính xâm lược của hắn nhìn chằm chằm vào người trong lòng, như thể nàng đã hoàn toàn trần trụi.

“Tôi không phải đang nhảy thoát y vũ nha!” Liễu Tâm Tâm thấp giọng kháng nghị.

“Cởi hết! Không phải anh đã cởi hết váy áo của em rồi sao!” Bạch Bằng Triễn lộ ra nụ cười không có hảo ý, hai tay lướt trên y phục của Liễu Tâm Tâm, thì thầm gợi tình, “Sau đó trối em lại, tiếp đó...”

“Đừng nói nữa!” Không dám nghe tiếp lời nói cuồng dã của hắn, Liễu Tâm Tâm từ từ đưa tay tới trước ngực, cởi khuy áo sơ mi ra.

Thật là oan gia! Chỉ cần gặp phải tên đàn ông Bạch Bằng Triễn này, nàng sẽ không có biện pháp nào cả.

Liễu Tâm Tâm không tài nào khống chế được bàn tay không nên run lên của nàng, nhưng khi váy áo được cởi ra, da thịt lỏa lồ trắng như tuyết trong không khí lạnh lẽo, nàng cảm nhận được ánh mắt tham lam của hắn.

Thân thể của nàng hơi run rẩy.

“Không nên xấu hổ. Em như vậy rất đẹp...” Ánh mắt của Bạch Bằng Triễn trở nên cực nóng, thân thể lung linh của nàng khiến hắn say mê điên cuồng, khiến hắn vĩnh viễn đều cảm thấy thiếu nàng.

Y phục của Liễu Tâm Tâm đã cởi ra hết, thân thể tuyệt đẹp trơn mịn trắng nõn hoàn toàn hiện ra trước mắt Bạch Bằng Triễn.

Ánh mắt như ngọn lửa dừng ở cơ thể nàng, đôi môi hắn lướt qua cằn cổ mẫn cảm của nàng, chạy xuống hai vú tròn trịa của nàng.

Sau đó, hắn hôn lên toàn thân nàng, thân mật cắn lên nơi non mềm mơn mớn của nàng, để lại một chút ửng hồng.

“Anh không có nói...” Muốn làm như vậy nha...

“Đừng nói nữa, em như vậy thật dễ thương...” Bạch Bằng Triễn nhẹ nhàng ôm lấy Liễu Tâm Tâm, mang nàng tới nơi có gương, để nàng nhìn thấy cơ thể của chính nàng đẹp đến nhường nào.

Trông thấy bộ dạng trần trụi của chính mình, Liễu Tâm Tâm cảm thấy một luồng khí nóng chảy qua toàn thân, khó có thể hình dung được sự sôi sục đang dâng lên ở phần thân dưới của nàng. Nàng cố gắng kiềm chế cảm xúc khác lạ, nhưng lại bị đôi môi đàn ông cực lực khiêu khích, khiến trong cơ thể nàng dâng lên một đợt sóng tình mạnh mẽ hơn, không lưu tình chút nào quét qua toàn thân nàng, khiến nàng không khỏi phát ra tiếng rên rỉ yếu đuối, ở trong tình trạng cực phần khích, thân thể của nàng thuận theo bản năng hoan nghênh sự xâm chiếm của hắn. Nàng biết mình lại rơi vào trầm luân

Luôn luôn như thế, nàng không có biện pháp cãi lại đòi hỏi nơi hắn, hơn nữa lại còn nguyện ý buông thả bản thân trong dục tình dưới sự dẫn đường của hắn. Nàng cứ như vậy khát vọng được hắn đụng chạm.

“A” Hai tay bám lấy vai hắn, Liễu Tâm Tâm cố sức kiềm chế sự kích thích, tiếng thở dốc trong miệng bật ra. Không thể tin được chính mình lại dễ dàng đã bị người ta nắm trong tay như thế, những cơn sóng tình liên tiếp ập tới, khoái cảm làm cho nàng liên tiếp thất thủ, tiếng rên rỉ không kìm được mà phát

ra càng làm cho nàng thêm hổ thẹn. Đặc biệt hình ảnh nàng trong gương, rõ ràng là đang mang vẻ mặt cực kỳ sung sướng!

“Đừng nhin! Anh thích nghe tiếng rên khi em sung sướng.” Cảm giác được sự ướt át nơi thâm kín của nàng, Bạch Bằng Triển nở nụ cười vừa lòng, thứ lửa nóng cứng nhon không lưu tình chút nào, cố gắng tiến vào địa đạo giữa hai chân nàng, xâm nhập thật sâu vào nơi sâu nhất của nàng.

“A ——” Lý trí của Liễu Tâm Tâm đã vỡ vụn trong nháy mắt. Vật đàn ông thành linh tiến lên, chiếm lĩnh lấy nàng, đẩy dục vọng của nàng càng ngày càng lên cao; nàng luống cuống không biết phải làm như thế nào cho phải, chỉ cố bám lấy hắn, phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt như khản cầu.

Ngọn lửa thiêu đốt trong cơ thể khiến nàng như phát sốt, nước mắt không kìm được mà chảy xuống, nàng phát cuồng vận vẹo thân mình, đoán được nhiều thỏa mãn cùng sung sướng đang chờ đợi. “Cảm giác như vậy có được không?” Hắn đứng lúc đưa ra nghi vấn. “Được! Tốt lắm.” Đam mê mà Liễu Tâm Tâm đang khống chế dưới thân hắn nổi lên cuồng liệt càn quấy, nàng dùng sức ôm lấy hắn, đau khổ cầu xin. Ánh mắt của nàng sớm đã ngây dại đi, cái miệng nhỏ mở ra, theo cuộc rong ruổi của hắn, thân mình yếu điệu không ngừng vận vẹo, muốn mượn việc này để đạt được càng nhiều thỏa mãn hơn.

“Nhớ kỹ, anh là người đàn ông của em!” Bạch Bằng Triển tuyên bố. “Vâng” Liễu Tâm Tâm trả lời thuận theo hắn, hai gò má đỏ ửng, sâu trong lòng khát cầu được hắn cuồng dã đâm vào. Mà hắn cũng không phụ sự đòi hỏi mãnh liệt của nàng, tận tình vét hết khoảng trống trong nàng, hơn nữa lần này so với lần trước càng tiến vào sâu hơn.

“Em thích anh làm như vậy với em không?” Hắn cười lên người nàng như con ngựa hoang, sức lực cuồng bạo trời sinh không ngừng điên cuồng thúc vào, không ngừng chuyển động trên nàng, hai gò nhũ hoa yêu kiều, trắng như tuyết đột nhiên bị hắn chộp mạnh lấy, dùng sức vận vẹo đầu nhũ của nàng.

“Đau quá.” Trong mắt nàng ứa lên chút nước mắt. “Đau? Như vậy còn đau không?” Mãnh liệt đâm vào trong thân thể nàng, hắn lấy dáng vẻ quân vương khống chế cô gái dưới thân, hơn nữa càng lúc lại càng ác ý véo đôi nhũ hoa của nàng.

“Không phải thẹn thùng, nói cho anh biết. Em muốn anh làm như thế nào với em?”

“A a.” Trong mắt Liễu Tâm Tâm hoàn toàn mù sương, hai chân kẹp chặt thắt lưng hắn, gắt gao mút chặt đến tận gốc của hắn, cho dù hắn đắc ý như thế nào cũng không nguyện buông ra.

“Em thích anh chiếm đoạt em mạnh mẽ như vậy, đúng không? Nhìn em mút chặt lấy anh như vậy, mặc cho anh muốn em như thế nào, em cũng đều rất phối hợp, căn bản là em thích anh làm như vậy với em.” Hắn càng tiến vào không kiêng nể gì.

“Không biết.” Khoái cảm trong cơ thể tích lũy đến độ nhất định, lý trí của Liễu Tâm Tâm đã sắp tán loạn.

“Không biết? Nhưng mà cơ thể của em ẩm ướt và nóng quá. Xem này! Cơ thể của em biết câu trả lời rõ nhất đấy.”

“Em. A a ——” Liễu Tâm Tâm còn chưa kịp trả lời, đã bị cơn cực khoái quét qua rồi bao phủ lấy.

Trên môi Bạch Bằng Triển lộ ra nụ cười vừa lòng, càng ra sức hơn, khom lưng trên gai nhân đang run rẩy, đẩy nàng lạc sâu vào vực thâm cực khoái. . . .

“Anh gạt tôi!” Một tay Liễu Tâm Tâm cầm lấy chiếc chăn, nộ khí bốc lên tận trời, trừng mắt lườm Bạch Bằng Triển. Đối mặt với sự lên án của nàng, Bạch Bằng Triển cũng không giải thích, đưa một ly nước chanh tới. “Uống chút nước trái cây đi.” Nàng đã kêu rên hơn một tiếng đồng hồ, cổ họng thật sự rất đau! Nhận ly nước trái cây, Liễu Tâm Tâm không khách khí một hơi thanh toán hết toàn bộ ly nước. “Rất ngọt !”

“Sao, còn muốn nữa không?” Cô gái nhỏ này rất là xoi mói nhé! Đã được uống rồi mà còn chê bai. Bạch Bằng Triển phát hiện ra một bộ mặt mới của Liễu Tâm Tâm nên cũng có chút kinh ngạc. Hắn vốn tưởng rằng người phụ nữ tao nhã này rất yếu ớt, ngọt ngào nên không thể tưởng được nàng cũng có lúc rất khó chiều.

“Có đồ uống khác không?” Liễu Tâm Tâm cũng không muốn mình phải chịu thiệt thòi, khí khái mở miệng. “Chỉ cần không cho tôi uống nước lọc là được.”

“Bằng không thì chúng ta viết giao kèo đi?” Bạch Bằng Triễn vội vàng đưa ra tờ giấy, kêu Liễu Tâm Tâm kí tên. “Được.” Liễu Tâm Tâm mơ mơ màng màng, mềm nhũn lên tiếng, ngoan ngoãn vươn tay bắt lấy chiếc bút kí tên, sau đó liền ngủ.

Ha hả. Khóe môi Bạch Bằng Triển hiện ra nụ cười đắc ý, cúi đầu xuống hôn cô gái nhỏ đang say ngủ một chút.

Ngủ ngoan đi, bạn gái yêu quý của anh!

~~ Vficland.info

~~

Ồ. Nhục mắt nước! Nhục mắt nước!

Thực sự là nhục mắt nước mà!

Ông trời một chút cũng không thương xót nàng, lại làm ra cái loại chuyện cực kỳ tàn ác này xảy ra với nàng! Nàng hoàn mỹ, ngây thơ, hồn nhiên, lương thiện như vậy, lại là người phụ nữ thật là tốt, mà tại sao lại khiến tên Bạch Bằng Triển độc ác này xuất hiện trong đời nàng, như vậy có phải là thiệt thòi cho nàng không chứ? Gần đây nàng có làm cái chuyện gì trái với thiên lý không? Liễu Tâm Tâm ngồi trong quán cà phê, hoàn toàn mất đi phong thái tao nhã, phần hận cầm lấy cái đĩa điên cuồng xiên cái bánh ngọt.

Nhìn thấy cái bánh ngọt đáng thương bị đâm đến thảm như vậy, Đinh Tiểu Ưu nhin không được, trong lòng yên lặng vì chiếc bánh ngọt mà niệm chú vãng sinh. Vừa vặn là ca khúc Billy Holiday nổi lên cũng là "Nobody's Business", nàng có thể tưởng tượng chiếc bánh ngọt kia đang phối hợp với âm nhạc, không tiếng động hát lên: Mặc dù tôi bị người ta dầy vò đến thảm thương, đó cũng là Nobody's Business. Chiếc bánh ngọt thật thảm. "Bây giờ phải làm sao đây?" Lo lắng ỉnh sẽ biến thành chiếc bánh ngọt thứ 2, Đinh Tiểu Ưu có điểm sợ hãi nhìn Liễu Tâm Tâm, nhỏ nhẹ hỏi. Please đừng đâm cô, cũng đừng lấy đồ uống trên bàn tạt cô nha. Giờ Tâm Tâm đang to tiếng với cốc cappuccino, hắt cái này rất nóng đó.

"Tại sao? Tình một đêm lại biến thành tình n đêm!" Liễu Tâm Tâm thở phì phì, lại đâm chiếc bánh ngọt tiếp, oán hận nói.

Khi nàng vừa tỉnh lại, thì đã phát hiện ra mình đã ký vào giấy bán mình rồi, ưng thuận phải làm bạn gái tên Bạch Bằng Triển, đã thế lại còn điểm chỉ nữa chứ! Thật sự là khiến nàng tức chết mà! Tên kia đúng là tên tiểu nhân, rõ ràng là biết nàng quá chén, lại còn dụ dỗ gian dân với nàng, bây giờ còn bịa đặt chuyện! Thật là đáng giận! "Sao lại thế này chứ?" Tôi sẽ có tình n đêm sao?

Tâm Tâm đáng thương này không phải cũng bị hành đến xem chết hay sao? Ngày đó, trở về sau tình một đêm, Tâm Tâm thê thảm như chạy ba trăm vòng quanh sân thể dục, hiện tại biến thành tình n đêm, nàng có nên giúp Tâm Tâm chuẩn bị thuốc bổ không nhỉ? Nàng đột nhiên cảm thấy, phải nhanh chóng vĩnh biệt Tâm Tâm thôi. Tâm Tâm gần đây thật là may mắn, ngay cả chuyện tình một đêm cũng thật là thuận lợi.

Liễu Tâm Tâm nổi trận lôi đình đêm ngày bị lừa ký giao kèo bán mình, thành bạn gái Bạch Bằng Triển kể cho Đinh Tiểu Ưu nghe.

"Cậu biến thành bạn gái anh ta?!" Tên Bạch Bằng Triển này thật nhanh tay! Đinh Tiểu Ưu lại cảm thấy khâm phục. Tên đàn ông này thật là lợi hại, ra tay nhanh như vậy!

"Càng nghĩ càng thấy tức!" Liễu Tâm Tâm lại chọc chọc cái bánh ngọt, nháy mắt, chiếc bánh lung lay sắp đổ biến thành một đồng nát bét.

Ô hô "Rốt cuộc là cậu ghét cái gì??" Là bạn tốt của Liễu Tâm Tâm, Đinh Tiểu Ưu thật sự không thể hiểu được, vì sao mà nàng lại bị chọc giận thành như vậy nữa? Chỉ số EQ của Tâm Tâm không quá kém, cũng không phải là người có thể bị người khác bắt buộc, như thế nào lại có thể bị cái tên Bạch Bằng Triển kia bắt thành bạn gái được, rõ ràng là Tâm Tâm không muốn nhưng lại vẫn đáp ứng? Nếu Tâm Tâm có thể bị người ta bắt làm chuyện nàng không muốn thì Đinh Tiểu Ưu cô ngày mai sẽ trúng xổ số, từ nay về sau sẽ như đệ nhất phu nhân sống sung sướng cả đời! Cho nên, cô mới không tin Tâm Tâm thật sự không muốn như vậy. Hơn nữa Bạch Bằng Triển điều kiện tốt như vậy, về ngoài lại anh tuấn đẹp trai, gia thế lại như nạm vàng mạ bạc, thân lại là nhiếp ảnh gia nổi tiếng.

"Cậu không thấy là anh ta theo đuổi mình rất dễ dàng hay sao?" Liễu Tâm Tâm bùng phát lửa giận nói. Nếu để cho người ta theo đuổi dễ dàng như vậy, thì quá khứ nàng tạo dựng chẳng phải là vô nghĩa sao? Nếu

dễ dàng chấp nhận người theo đuổi như thế thì nàng phải vất vả duy trì hình tượng đẹp để làm gì? Nếu nàng chấp nhận sự theo đuổi nhanh như vậy thì những người theo đuổi nàng như sóng sau xô sóng trước hồi trước kia thì tính sao đây? Hận nha ——

“Việc này.” Chỉ là vì dễ dàng nhận lời của người theo đuổi, cũng có thể ghét thành như vậy sao? Đinh Tiểu Ưu không còn gì để nói nữa, cô chỉ biết rằng cô gái này thật không bình thường! Tự nhiên câu được thiếu gia có tiền đã là chuyện rất đáng mừng rồi, những người phụ nữ bình thường hẳn là đều hao hết tâm tư mới lừa được đàn ông như thế này tiến vào lễ đường với mình. Cũng chỉ có Liễu Tâm Tâm này mới chi li tính toán xem đàn ông theo đuổi dễ dàng hay không mà thôi! Mà rõ ràng nàng lại là bằng hữu của cô gái kỳ quái này Ai! Bất hạnh a...

5. Liên Liên - Chương 05

419. chương 5

“Nếu thật sự là cậu rất chán ghét hẳn, thì theo cá tính của cậu, làm sao mà cậu có thể ngoan ngoãn vào khuôn khổ, nguyện ý thừa nhận cái giao kèo vô lý kia?”

Nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt, Liễu Tâm Tâm bất giác lại nghĩ tới lời nói của Đinh Tiểu Ưu.

“Ai.” Nói thực ra, Bạch Bằng Triển đang chuyên tâm tìm kiếm góc máy kia cũng rất tuần tú, hơn nữa hai ngày nay cộng tác với Bạch Bằng Triển, nàng không thừa nhận cũng không được, người đàn ông này thật sự không giống người thường. Hắn có thể nắm bắt tình hình trong thời gian ngắn nhất, cũng lại có thể đưa ra những sáng kiến rất đáng giá.

Giống lần này, mời nữ minh tinh Nhật Bản đến chụp. Chỉ tìm ra cái ngoại cảnh thôi cũng đã đầy khó khăn rồi, may mắn thay Bạch Bằng Triển lại tìm được ngoại cảnh không tồi chút nào, còn lại sẽ chờ sau khi chụp xong dùng máy tính sửa chữa lại một chút là ổn. Chỉ là. Chính nàng cũng không hiểu vì sao mà nàng lại tức giận với mình như thế. Mỗi khi Bạch Bằng Triển đụng vào nàng, nàng lại mất hết ý niệm kháng cự trong đầu là sao? Chẳng lẽ nàng thật sự như Tiểu Ưu nói, lại động tâm với hắn sao? Chỉ là. . . .

Liễu Tâm Tâm thấy nội tâm mình đang tranh đấu âm ỉ, quyết định đi lấy chút nước uống trước đã. Còn định đi xuống, đầu óc nàng bất ngờ nảy ra! Nàng mới đi đến xe đạp, đột nhiên nữ đồng sự A đi tới bên cạnh, cười đến ngọt ngào. “Tâm Tâm à.”

“Làm sao vậy?” Liễu Tâm Tâm khó hiểu, nữ đồng sự này làm khác phòng với nàng, sao hôm nay cũng chạy tới kiểm tra ngoại cảnh nhỉ? Hơn nữa nữ đồng sự này lại là mẫu người không hoà nhã, sao bây giờ lại đột nhiên cười tươi như vậy?

“Không có gì.” Nữ đồng sự A nhìn bốn bề tứ phía, xác định không có người nào nữa, mới chậm rãi mở miệng, “Nghe nói cô cùng Bạch tiên sinh rất thân thiết?”

Ha ha, đây là điều mà mấy ngày nay toàn bộ nhân viên nữ của công ty đều muốn hỏi đó, nhưng cô ta là như người thứ nhất thôi. Bạch Bằng Triển anh tuấn tiêu sái, hài hước lại có cá tính, và quan trọng nhất là nhiếp ảnh gia tài giỏi nữa. Trong mắt phụ nữ, hẳn là con rùa vàng cực lớn. Không thể tưởng được đại lão rùa vàng này cũng đã bị Liễu Tâm Tâm này cho ăn! Hỏi sao các nàng lại không bóp cổ tay, không đâm ngực giâm chân cho được?

Mọi người quan sát vài ngày, phát hiện nhà gái như không muốn thừa nhận chuyện gì, mọi người liền bắt đầu xoa tay, chỉ chờ nhà gái nói một câu “Không quen” là các nàng lập tức dung hết hỏa lực, toàn bộ tiến công, chuẩn bị lực công phá đại kim quy! Cô hỏi một tiếng là còn nể mặt đồng nghiệp đấy, nếu không biết là người nào thì cô đã sớm trực tiếp xen vào cặp đôi này rồi!

“Cái gì?” Liễu Tâm Tâm sững sờ một chút. “Toàn công ty đều truyền tai nhau, nói cô cùng Bạch tiên sinh rất thân nhau à.” Nữ đồng sự A vội vàng hỏi, trong mắt lóe lên “Tốt nhất là cô nên nói rằng không quen”.

Nhìn thấy trong mắt vị tiểu thư này hừng hực lửa, Liễu Tâm Tâm thật sự không biết nên phải trả lời như thế nào. “Tôi.”

“Cô như thế nào?” Nữ đồng sự A như muốn hét lên!

“Khụ khụ.” Lúc này đằng sau truyền đến tiếng ho khan rõ to của Trần Nhâm Trung.

“Trần quản lí!” Nữ đồng sự A hô.

Không xong. Không thể tưởng được con rùa vàng thứ 2 ——Trần quản lí phòng kế hoạch rõ ràng là đã ở đó từ khi nào rồi!

Bị Trần quản lí nghe được câu cô vừa mới hỏi, chuyện xấu hổ này.

“Kỳ thật, tôi nhớ rõ hôm nay chỉ có phòng kế hoạch mới được kiểm tra hậu cảnh thôi mà, sao người của phòng lễ tân cũng đến đây vậy?” Trần Nhâm Trung hồ nghi nhìn nữ đồng sự A.

“Ha ha ha ha là. đang chăm sóc khách hàng thôi! Là đang chăm sóc.” Nữ đồng sự A cười đến là tươi, vội vàng vàng rời đi.

Nhìn nữ đồng sự A rời đi, Trần Nhâm Trung nhỏ giọng nói : “Vùng hoang vu này mà cũng có khách muốn dã ngoại sao?” Thật sự là rất khoa trương.

Kỳ thật không chỉ có phòng lễ tân, hôm nay ngay cả phòng nghiệp, phòng kế toán, thậm chí ngay cả phòng thương mại cũng xông ra, hơn nữa ai cũng đều nói là thuận đường ghé qua.

Trần Nhâm Trung nhìn Liễu Tâm Tâm, “Cô không thấy là đồng nghiệp đến tham quan hôm nay hơi nhiều sao? Hơn nữa đều là nữ đồng sự.”

“Đúng vậy! Tò mò quái.” Liễu Tâm Tâm gật gật đầu.

“Cô không biết vì sao à?” Trần Nhâm Trung vẫn nhìn Liễu Tâm Tâm.

Về mặt Liễu Tâm Tâm buồn bực, “Vì sao nhỉ?”

“Không có gì.” Trần Nhâm Trung vẫy vẫy tay.”Cô đi xem xem Bạch tiên sinh có gì cần hỗ trợ không đi!.

“Không có gì.” Trần Nhâm Trung vẫy vẫy tay.”Cô đi xem xem Bạch tiên sinh có gì cần hỗ trợ không đi!”

Ai. làm sao mà mỹ nữ khí chất phòng kế hoạch này lại nhìn không ra nhỉ, có rất nhiều phụ nữ thêm nhỏ dãi người đàn ông nàng âu yếm đấy?

Liễu Tâm Tâm trở lại nơi Bạch Bằng Triển vừa mới chọn ngoại cảnh, phát hiện ra vây quanh hẳn là cả một đám đông phụ nữ, hơn nữa đều là đồng nghiệp trong công ty. Các nàng rốt cuộc là từ đâu tới vậy? Liễu Tâm Tâm không dám tin cảnh tượng nhìn thấy trước mắt, hơn nữa ngày không mở mồm thốt nên lời được.

“Bạch tiên sinh, uống chút nước đi.”

“Bạch tiên sinh, uống nước trái cây đi!”

“Ha ha ha ha. Bạch tiên sinh thật hài hước!”

“Bạch tiên sinh thật sự là tuổi trẻ tài cao a!”

“Bạch tiên sinh, tối nay ăn một bữa cơm được không?” Có người lớn mật đưa ra lời mời.

“Cái gì? ! Bạch tiên sinh làm sao có thể ăn tối với cô được?”

“Làm sao có ý gì với cô được?” Cuối cùng thì cũng xảy ra tranh chấp. Thấy bọn họ sắp khai hỏa chiến tranh, Bạch Bằng Triển đột nhiên hô to,

“Ông Phùng, sao hôm nay lại rảnh đến đây thế này?” Phút chốc, tranh chấp tiêu tan, đám người nhanh chóng tản mát đi hết.

Bỗng chốc mọi thứ im lặng lại giống khi Liễu Tâm Tâm rời đi.

“Ông ấy đâu?” Ông Phùng là trưởng phòng tổ chức, Liễu Tâm Tâm nghĩ ông ấy thật sự chạy tới xem xét tình hình, cũng khẩn trương đứng lên.

“Lừa mấy người thôi.” Bạch Bằng Triển nháy mắt với nàng, đi tới chỗ Liễu Tâm Tâm.

“Anh rất xấu nha.” Liễu Tâm Tâm mặt nhăn mày nhú. Nhưng nàng vẫn cảm thấy có điểm kỳ lạ.

Tận mắt thấy Bạch Bằng Triển được các nữ đồng nghiệp thích như vậy, không hiểu vì sao, trong lòng của nàng lại có điểm không thoải mái, còn có chút hoang mang nữa. Tuy đúng là nàng có thừa tư sắc, nhưng trong công ty cũng có rất nhiều mỹ nữ đặc sắc, vì sao Bạch Bằng Triển lại cứ một mực coi trọng nàng? Thậm chí đã qua vài ngày rồi mà hắn vẫn kiên trì thực hiện giao kèo, cũng không tỏ ra thân cận nàng chút nào trước mặt mọi người.

Dù sao hắn cũng sẽ không vì nàng là trinh nữ mà chịu trách nhiệm với nàng đấy chứ? Nhưng mà.
. bọn họ chưa quen nhau được bao lâu, vì sao Bạch Bằng Triển lại muốn kết giao với nàng nhỉ? Nghĩ vậy, lòng nàng càng thêm chua xót và buồn bực.

“Không sao, anh chỉ đối với người ta như vậy. Chỉ đối tốt với một mình em thôi, em biết không!” Bạch Bằng Triển sủng nịch nói. Hắn chỉ quan tâm đến người phụ nữ của hắn, còn những người phụ nữ khác không là gì cả! Trước kia có lẽ hắn là một tay chơi nhưng sau khi gặp được Liễu Tâm Tâm, những phụ nữ oanh oanh yến yến bên cạnh này hắn cũng không quan tâm nữa, hắn chỉ muốn người phụ nữ nhỏ trước mắt này thôi!

“Anh.” Liễu Tâm Tâm không khỏi đỏ mặt. Tên đàn ông này da mặt thật là dày! Nhưng mà nghe thấy mấy lời nói này, trong lòng nàng cũng bất giác cảm thấy thật ngọt ngào. Giống như gió xuân thổi qua vậy.

Tối cuối tuần, Bạch Bằng Triển đánh xe đón Liễu Tâm Tâm đến Miêu Không uống trà. uống trà xong, Bạch Bằng Triển liền lái xe đến nơi yên lặng ngắm cảnh đêm. Dưới bầu trời sao sáng lạn, gió nhẹ dịu dàng thổi, cùng với tiếng côn trùng kêu râm ran giữa đêm hè, Liễu Tâm Tâm khẽ thở dài.

“Vì sao mà thích tôi vậy?” Thời khắc này quá mức tốt đẹp, trong đầu nàng không tự giác nảy ra vấn đề này. Trong lòng nàng vẫn có điểm bất an.

Từ trước đến nay thập phần tin tưởng ở mình, nhưng bởi mấy ngày nay nàng biết được Bạch Bằng Triển có sức cuốn hút như sắt từ với phụ nữ, đột nhiên nàng cảm thấy được chính mình cũng không phải tuyệt đối xuất sắc gì.

Như vậy. Vì sao hắn lại muốn nàng? Càng không xong chính là, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy được u buồn là như thế nào. Cảm thấy nó cũng thật duy mỹ mà lại mang đậm chất cổ điển.

Thảm rồi, nàng lại tiếp tục tham luyến loại cảm giác mất mát này.

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Bạch Bằng Triển buồn bực. Người phụ nữ này hay cười mà sao hôm nay lại sầu cảm nhiều như vậy chứ? Quan hệ của bọn họ ở công ty quảng cáo đã nửa công khai rồi, sao nàng còn có thể hỏi hắn loại câu hỏi của phụ nữ không tự tin này được?

Hắn ghét nhất bị phụ nữ không tự tin hỏi đông hỏi tây, phiền chết được! Không yêu nàng sao lại chọn nàng? Không phải là hắn chỉ để mắt tới xác thịt thôi mà tùy tiện chọn một người là được! Có đôi khi hắn thực không hiểu phụ nữ, nếu đã hẹn hò vì sao lại vẫn hỏi câu hỏi vô bổ này?

“Không có gì, chỉ là tò mò thôi.” Nhận thấy vẻ khó hiểu cùng không kiên nhẫn của hắn, Liễu Tâm Tâm thông minh không nói nhiều thêm.

“Thật sự chỉ là tò mò thôi à?” Bạch Bằng Triển không tin.

“Ừ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn không biết nói dối đã tiết lộ ra hết là nàng không chỉ tò mò.

“Thật chứ?”

“Chính xác!”

“Thật sự không phải vì những người phụ nữ khác chú ý tới anh mà ghen à?” Bạch Bằng Triển thông minh, đương nhiên đoán được nguyên nhân vì sao Liễu Tâm Tâm lại thỉnh thoảng hỏi câu đó.

Xem như là ghen tuông đi! Cho tới bây giờ hẳn không chú ý tới cô gái nhỏ này cũng sẽ có những trần trở như vậy. . . .

Cho tới bây giờ hẳn không hề chú ý tới cô gái nhỏ này cũng có những suy nghĩ miên man như vậy. Không thể tưởng tượng được Liễu Tâm Tâm cũng có những suy nghĩ giống phụ nữ bình thường. Không thể nói là ghét, nhưng cũng không thể nói là thích. Nhưng thời kỳ đầu yêu, phụ nữ hơi ghen một tí luôn mang chút đáng yêu, cho nên hẳn không phản đối. Hơn nữa Liễu Tâm Tâm rất thông minh, nàng không có theo đuổi đồ kị của mình giống lửa rừng hừng hực cháy.

“Em làm bộ!”

“Em đang ghen!” Phụ nữ càng phủ nhận, hẳn càng phải đùa nàng.

Ông trời ơi ——nói thật là hẳn muốn xem các loại biểu tình của cô gái nhỏ này!

“Đâu có?” Liễu Tâm Tâm nhanh chóng phủ nhận, bằng không hẳn còn tưởng rằng mình rất được hoan nghênh.

“Tôi chỉ” Nàng nói còn nói chưa xong, môi đã bị ngăn lại.

Dưới bầu trời đêm từng đợt mưa sao băng bay qua, hai chiếc lưỡi ngọt ngào quấn quýt lấy nhau.

Hắn đòi hỏi rất bá đạo, chặt chẽ lấp môi nàng, lưỡi hắn đã khiêu mở đôi môi đỏ mọng của nàng, thăm dò sự ngọt ngào bên trong đôi môi anh đào.

Bạch Bằng Triển đem thân hình mềm mại giam cầm trong lòng mình, chiếc lưỡi nóng bỏng mà linh động lớn mật khiêu khích rằng nàng, câu dẫn chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng, nhanh chóng mạnh mẽ giữ chặt thân hình run rẩy của nàng.

Úm. đã không đếm được đây là lần thứ mấy hôn môi rồi, nhưng lại gây cho nàng sự rung động mãnh liệt hơn trước. Cả người Liễu Tâm Tâm như mềm nhũn ra.

Họ không ngừng ôm hôn nhau, đến khi Bạch Bằng Triển nguyện ý buông nàng ra ——

“Đừng như vậy nữa nhé! Như vậy rất mất mặt.” Tiếng Liễu Tâm Tâm cầu xin tha thứ truyền đến từ mặt cổ trống trải. Tên này sao lại “tính trí bừa bừa” như vậy chứ? Ngay cả ở bên ngoài cũng muốn!

“Như thế nào?” Bạch Bằng Triển bướng bỉnh cắn lấy vành tai nàng, bàn tay to xoa miết bộ ngực mềm mại của nàng, nụ hoa đầy đà theo sự chi phối của hắn mà trở nên càng cương cứng. Trong nháy mắt, Liễu Tâm Tâm hoàn toàn nếm được mùi vị dẽ mê ăn mòn tới tận cốt tủy của việc nam nữ hoan ái, nàng không khống chế được nhẹ giọng kêu rên, thân thể run rẩy vì khoái cảm khó hiểu, lưng như là không thể chịu đựng được sự khiêu khích này mà cong lên, cảm giác ngứa ngáy làm cho toàn thân nàng nóng lên, vô lực.

Hương thơm của giai nhân trong lòng làm cho hắn phần khích tội độ, hẳn hận không thể chiếm lấy nàng ngay lập tức!

“Chúng ta về nhà anh rồi tiếp tục.” Liễu Tâm Tâm vừa thẹn vừa vội cầu xin Bạch Bằng Triển.

“Trở về nhà anh rồi sẽ chiều theo anh liền, được không?” Nàng không muốn lấy chiếc xe làm giường đâu! Thật mất mặt

“Không được! Anh không đợi được đến khi về nhà .” Bạch Bằng Triển nhẹ nhàng mỉm cười, áp thứ đang sưng lên đến phát đau ở nửa người dưới vào đùi nàng mà cọt sát, nói ám muội.

“A?” Mặt nàng đỏ bừng. Thật xấu hổ! Bị người quen nhìn thấy thì phải làm sao bây giờ? Bọn họ như vậy có phải thật giống chó hoang ở bên ngoài tăng tịu với nhau không cơ chứ? Ông trời ơi. tên đàn ông này thật sự rất dồi dào tinh lực! Luôn đòi hỏi vô độ như vậy.

“Em kêu lớn tiếng thêm một chút nữa! Như vậy có người đi qua mới biết được là em cần anh nhường nào.” Bạch Bằng Triển vừa điều khiển cái ghế ngã nằm ra vừa cởi áo lót của Liễu Tâm Tâm.

“A! Anh sao lại.” Đột nhiên cảm thấy mát lạnh, thì ra là khí lạnh trong xe, Liễu Tâm Tâm kêu lên sợ hãi. Không đợi nàng né tránh, hắn lập tức cúi người cắn lấy nụ hoa phần hồng trước ngực nàng, dùng sức mút, liếm, tra tấn lý trí, giác quan con người. Thân thể nàng không nhịn được ngứa ra sau, bộ ngực sữa

tuyết trắng càng thêm dựng thẳng lên trước mặt hắn, nhận niềm sung sướng đến kinh ngạc mà hắn mang đến.

“Em như vậy đẹp hơn.” Nói xong, tay hắn liền vén làn váy của nàng lên. Trên mặt lộ ra nụ cười vừa lòng, Bạch Bằng Triễn không đợi nàng nói, lập tức nâng cái mông của nàng lên, hai ngón tay dò xét tiến vào nơi đáy quần, đi vào lối hoa chật hẹp, cực nóng của nàng, vuốt ve qua lại.

“Đừng.” Liễu Tâm Tâm đỏ bừng mặt. Trời ạ! Không phải là hắn thật sự muốn ở trong này đấy chứ? Ngay cả nhả nãi một chút cũng không được sao? Nàng thật sự rất sợ bị nhìn thấy nha. . . .

“Đừng lo lắng, em sẽ yêu loại cảm giác kích thích này ngay thôi.” Bạch Bằng Triễn lại đưa thêm một ngón tay dò xét, tiến vào động thâm u của nàng, càn rỡ ra vào ở bên trong lối hoa chật khít, khiến mặt nàng đỏ lên, không còn là chính mình.

“A.” toàn bộ giác quan của Liễu Tâm Tâm đều bị sự phóng túng của hắn mà tràn trề thức tỉnh, hắn đánh sâu vào nàng, cảm thấy thống khổ cùng thẹn thùng, toàn bộ đều hóa thành ngọt lành hồn nhiên.

“Em mãi cảm như vậy, thân thể của em hắn là phải rất thích mới đúng.” Bạch Bằng Triễn nâng mông nàng lên lần nữa, đem ngọn nguồn dục vọng cứng rắn mà cường tráng của mình cho vào trong cơ thể nàng, trước kia chưa từng thử qua tư thế kịch liệt ra vào thân thể nàng như vậy.

“A a a.” Hắn nhanh chóng tiến lên chiếm lĩnh làm cho nàng nhẹn không được cao giọng rên rỉ.

“Chậm một chút.”

“Không. Như vậy em sẽ không nhớ rõ là anh rất được.” Nắm eo lưng mảnh khảnh của nàng, hắn gia tốc, đối với nàng lại thành một sự tra tấn ngọt ngào.

“Tôi nào dám?” Liễu Tâm Tâm thấp giọng cãi lại.

“Vậy sao?” Bạch Bằng Triễn trong khi nói chuyện, lại ôm chặt thân thể của nàng, thân thiết hơn chiếm lấy nơi bí mật của nàng. Nơi nóng bỏng đang bao bọc lấy nhưng không hoàn toàn bao hết hắn được, làm cho hắn không thể suy nghĩ, càng không thể ức chế dục vọng của mình hơn nữa, chỉ có thể theo nhịp đong đưa của eo nàng, đem cái chày của mình đâm vào càng sâu trong cơ thể nàng hơn.

“Tôi nào dám lừa anh. A ——” Liễu Tâm Tâm gần như muốn ngất đi bởi niềm khoái cảm mà hắn đem lại đang không ngừng siết chặt trong cơ thể nàng.

“Thật ư? Vậy em còn muốn anh tiếp tục hay không?” Hắn thả chậm tốc độ, làm cho nàng bắt màn kháng nghị.

“Ừm. Tùy anh.” Liễu Tâm Tâm không kiên nhẫn kêu lên. Dục hỏa đột ngột của hắn làm cho nàng cảm thấy hưng phấn dị thường.

“Tùy anh à? Cực cực, đây chính là em nói đấy!” Hôn lên môi nàng, hắn bức bách đoạt lấy mật ngọt của nàng, dưới thắt lưng liền chậm rãi tiến sâu hơn, dục vọng nóng rực chậm rãi tiến vào tiểu huyết ẩm ướt ấm áp của nàng, rồi lại dùng lực thúc lên, không ngừng chuyển động.

“A.” Toàn thân nàng tựa như bị dục hỏa thiêu đốt, làn da trắng nõn lộ ra ánh hồng nhuận, tiếng nỉ non bất lực vang lên, Liễu Tâm Tâm rốt cuộc không chịu nổi, khoái cảm không ngừng ồ ạt kéo đến, phát ra tiếng rên sung sướng. Bạch Bằng Triễn như còn chưa đủ, một lần lại một lần mà dẫn dắt Liễu Tâm Tâm đạt tới cao trào, tiếng thở dốc và rên rỉ của họ không ngừng quanh quẩn trong không gian, theo đuổi giác quan của mình lên tới đỉnh cao khoái cảm vô tận. ..

6. Liên Liên - Chương 06

419. chương 6

Sáng sớm, Liễu Tâm Tâm bị tạp âm bên ngoài làm phiền không ngủ được, vừa mới mở mắt ra, lại phát hiện hôm nay ánh mặt trời vô cùng chói mắt. Nàng vui vẻ rời khỏi giường, không muốn ngày tốt đẹp lại phí phạm ở trên giường.

Ngay khi nàng nghĩ như vậy, Bạch Bằng Triển đột nhiên ôm lấy nàng.

“Chào buổi sáng.” Hắn vùi đầu vào mái tóc như mây của giai nhân. Thơm quá. Liễu Tâm Tâm cảm thấy ngứa ngứa, nhịn không được bật cười. Đêm qua nàng ở lại qua đêm ở nhà Bạch Bằng Triển. Hai người vốn muốn nghiêm chỉnh xem mấy bộ phim, yên bình vượt qua buổi tối cuối tuần, không thể tưởng được một bộ cuộn phim còn không xem xong, hai người lại lôi nhau lên trên giường.

“Tóc em thơm quá.” Bàn tay to của Bạch Bằng Triển bắt đầu xấu xa hoạt động. Buổi sáng rất thích hợp để yêu thương người phụ nữ của mình. Tìm đến bộ ngực mềm mại của giai nhân trong lòng, khát vọng của Bạch Bằng Triển với Liễu Tâm Tâm lại càng thêm nồng nàn hơn. Hắn vĩnh viễn cũng chưa thấy đủ với cô gái nhỏ ngọt ngào này.

“Không được!” Nhận thấy được ý đồ của hắn, Liễu Tâm Tâm vội vàng ngăn cản. Ngày tươi đẹp đầy ánh nắng như vậy đương nhiên phải dậy để hoạt động, tuyệt đối không thể lãng phí thời gian ở trên giường!

Không được! Liễu Tâm Tâm ra sức chống cự, cố gắng muốn thoát khỏi ma chướng của hắn. Đáng tiếc, Bạch Bằng Triển không hề để ý tới sự phản đối của nàng!

“Ánh mặt trời tươi đẹp như vậy, lại là chủ nhật.” Hắn há mồm cắn lấy vành tai nàng, chiếc lưỡi linh hoạt liếm láp qua lại, cảm giác tê dại làm cho nàng run rẩy.

Hắn bướng bỉnh gặm cắn bả vai mịn màng của nàng, ngứa quá, lại có chút khiêu khích. Nàng thở hổn hển, cố gắng đấu tranh.

Không được! Nàng sẽ kiên định!

“Anh không nghĩ là thời tiết hôm nay tốt lắm sao, đi ra ngoài một chút sẽ tốt lắm không?” Nàng cố thuyết phục.

Hắn tiếp tục nhào nặn bộ ngực đầy đặn của nàng, cảm giác tê dại lại từng trận kéo đến, làm cho nàng kìm lòng không được mà yêu kiều rên rỉ. Liễu Tâm Tâm cố gắng không để cho lý trí tán loạn.

Ông trời ơi. tên này là khắc tinh của nàng! Nàng phải kiên cường! Tuyệt đối kiên trì tới cùng!

“Ngày hôm qua người ta bị anh ăn hiếp mệt mỏi quá rồi. Hôm nay tha cho em đi!” Nàng chọn kế điệu binh.

Hắn lưu luyến không tha, vừa hôn lên nụ hoa đỏ sẫm vừa đùa bỡn, làm cho giai nhân nhịn không được, tiếng rên rỉ dâm dăng tràn ra bờ môi đỏ mọng.

“Không được! Người ta còn chưa có ăn bữa sáng, bụng rất đói.” Cuộc tấn công của hắn càng ngày càng mãnh liệt, nàng đang đầu hàng dần! Xong rồi xong rồi, nàng cũng sắp buông khí giới mà đầu hàng! Làm sao bây giờ.

“Nói cho cùng!” Bạch Bằng Triển phút chốc ngẩng đầu lên, cười đến tà ác.

“Cục cưng, bị em rao giảng như vậy, anh mới nhớ ra anh cũng thật sự là rất đói. Thế nên, trước tiên cho anh ăn em một chút đã. Mấy tiếng không có đồ ăn, anh thật sự là rất muốn em.” Dứt lời, tay hắn đột nhiên dò xét nụ hoa mẩn cảm của giai nhân, dùng sức mơn trớn, Liễu Tâm Tâm né tránh không được, chịu đựng khoái cảm khác thường, nhanh chóng lên đỉnh mãnh liệt.

“A. Dừng tay lại! Em.” Nàng thua rồi! Trong buổi sáng sớm tươi đẹp, dào dạt ánh mặt trời ấm áp này, Liễu Tâm Tâm như là bữa sáng của hắn, bị ăn sạch hoàn toàn!

Liễu Tâm Tâm ngồi xổm trước giá đựng đĩa CD, nhìn thấy chồng đĩa CD rực rỡ muôn màu của Bạch Bằng Triển, chuẩn bị chọn ra chiếc đĩa thích hợp cho bữa sáng muộn màng.

“Lấy cái này đi.” Bạch Bằng Triển chỉ vào một cái CD.

“Được.” Bật nhạc lên, Liễu Tâm Tâm chạy vào phòng bếp.

Bạch Bằng Triển tò mò theo sát phía sau, “Trong tủ lạnh không có gì, em muốn nấu gì?” Chỉ còn một ít cà rốt, hành tây, rau dưa, mấy quả trứng cùng một ít pho mát mà thôi, thứ đồ tốt nhất còn lại là bánh mì. Hẳn thật sự rất khó tưởng tượng, cô gái nhỏ này có thể biến ra được chiêu gì mới mẻ?

“Anh không nên nhiều lời!” Phòng bếp là thiên hạ của phụ nữ, đàn ông không nên lăm lăm. Liễu Tâm Tâm rất nghiêm túc ra lệnh.

“Anh có thể giúp gì không?” Nhìn một hồi, Bạch Bằng Triển nhin không được mở miệng. Quay đầu nhìn hẩn, liếc mắt một cái, Liễu Tâm Tâm cực kỳ tao nhã nói, “Pha cà phê đi!” Dùng máy để pha cà phê rất dễ, chỉ cần dừng cho nhiều đường quá vào cà phê là được. Nhìn thấy cô gái nhỏ ra vẻ mặt chỉ huy, Bạch Bằng Triển không khỏi cảm thấy thật thú vị. Ngẫu nhiên để cho phụ nữ chỉ huy một chút cũng không tệ.

Không bao lâu, trên bàn ăn đã đặt một đĩa trứng rán thơm ngon, bánh mì nướng toả hương thơm ngào ngạt, còn có rau xào với thịt hun khói nữa. Hơn nữa còn có cà phê thơm nồng, sau một hồi mà có từng đầy mồm.

“Thật là lợi hại!” Bạch Bằng Triển vỗ tay.

“Ha ha ăn xem có thích hay không.” Liễu Tâm Tâm mỉm cười.

“Ăn ngon lắm!” Bạch Bằng Triển khâm phục nhìn Liễu Tâm Tâm, không thể tưởng tượng được cô gái nũng nịu này lại nấu ăn không tồi chút nào.

Quả nhiên con mắt hẩn thật tốt! Liễu Tâm Tâm cao hứng nở nụ cười.”Chờ một chút!” Lập tức lại vào phòng bếp cầm chút hoa quả đi ra, bày ra trên bàn.

Hai giây sau, Liễu Tâm Tâm lại chạy đến phòng bếp cầm nước chanh đến.

“Không phải là em thấy nước chanh rất ngọt sao?” Bạch Bằng Triển bối rối nhìn Liễu Tâm Tâm, tò mò hỏi.

“Chính là như vậy, nhưng có điều, như thế mới là bữa sáng chất lượng được!” Liễu Tâm Tâm nói như là chuyện đương nhiên. Đáng tiếc thiếu hoa. nhưng cũng không thể đi mua hoa bây giờ được, nàng đành phải chấp nhận.

Con người theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Bạch Bằng Triển bật cười ngĩ. Nhưng hẩn lại thích như vậy. Nhìn thấy Liễu Tâm Tâm tao nhã ngồi xuống, Bạch Bằng Triển đột nhiên cảm thấy như mình vĩnh viễn không thể hiểu hết cô gái nhỏ này.

“Em hỏi anh một việc được không.” Ăn đến một nửa, Liễu Tâm Tâm xiên trứng rán, cười đến thực ngọt ngào nhìn Bạch Bằng Triển.

“Làm sao vậy?”

“Có thể hỏi được không?” Liễu Tâm Tâm cười hì hì.

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Bạch Bằng Triển không rõ Liễu Tâm Tâm muốn hỏi việc gì mà lại ấp a ấp úng như vậy.

“Anh trả lời em trước đi.” Liễu Tâm Tâm làm nũng.

“Em muốn hỏi cái gì? Cũng đừng nên hỏi anh vấn đề quái dị gì đấy. Anh sợ nhất việc bị nữ hỏi anh vì sao lại thích cô ta đấy.” Bạch Bằng Triển mở ra vui đùa.

Câu này lại cũng là câu Liễu Tâm Tâm muốn hỏi. Nghe thấy bạn trai nói như vậy, cô liền không dám mở miệng. Không nghĩ tới chính mình làm cho bạn gái không vui, Bạch Bằng Triển còn mở miệng, “Sao còn không hỏi?”

“Em đã quên vừa mới muốn hỏi cái gì rồi.” Liễu Tâm Tâm miễn cưỡng tươi cười.

“Thừa lúc còn nóng ăn đi — trứng lạnh không ăn được, bên trong em có thêm pho mát đấy.” Liễu Tâm Tâm cố gắng làm ình thoát nhìn như vui vẻ, nhưng thâm tâm vẫn trầm xuống, trầm xuống, chìm đến tận đáy cốc. Lại một lần nữa, nàng không biết tình yêu đôi lứa là khó hiểu như thế, cũng lại một lần nữa mất đi tin tưởng với mình.

Mùi vị của tình yêu tựa như ngồi ở hai đầu bập bênh, chọt lên chọt xuống.

~~ Vficland.info

~~

Hôm nay không khí trong công ty thật là nặng nề. Rất nhiều nhân viên đều bày ra bộ mặt siêu cấp u ám, đặc biệt là Liễu Tâm Tâm. Nguyên nhân không phải là vì hần, đều là bởi vì vị nữ minh tinh Nhật Bản đặc biệt mời đến kia thật sự quá khó chiều .

Cả công ty chỉ có Liễu Tâm Tâm tinh thông tiếng Nhật, cho nên phải tiếp đãi; chỉ là không có mấy người có thể chịu được những đòi hỏi như vậy của diva. đầu tiên thì ngại nơi này không khí không tốt, làm cho của làn da cô xấu đi. Cho nên mọi người chạy nhanh đi tìm trung tâm chăm sóc da không tồi để cho cô ta chăm sóc da. Sau đó cảm thấy đồ ăn không quen, người không cơm không có sức công tác. Cho nên công ty đành phải tìm vài nhà hàng cao cấp Nhật Bản làm cơm cho cô ta ăn. Hiện tại còn nói phòng khách sạn của cô không tốt, làm cho giấc ngủ thật sự không ngon. Cho nên công ty quyết định ——

Bệnh thần kinh, hợp đồng đều ký rồi, mơ tưởng công ty lại đổi phòng đi!

Cho nên Liễu Tâm Tâm đang cùng người đại diện Hiroshi Fujiki của nữ minh tinh Nhật Bản vừa uống cà phê, thuận tiện“ ” (yoi yoi = tốt tốt) bàn bạc một chút về những hành vi trên của diva.

“Furiki tiên sinh, cà phê có hợp ý của ngài không?” Bày ra nụ cười ngọt ngào siêu cấp chuyên nghiệp, Liễu Tâm Tâm tao nhã mở miệng nói.

“Liễu tiểu thư quả nhiên có thú thưởng thức thật phi phàm, cà phê này uống ngon thật. Cảm ơn.” Người đàn ông Nhật Bản đa lễ, Fujiki tiên sinh không ngừng gật đầu.

Đàn ông Nhật Bản rất thích thưởng thức mỹ nhân, ông Furiki lớn mật nhìn chăm chú nàng. Mặc dù ở Nhật Bản, nhưng cũng cực khó mà gặp được mỹ nhân hội tụ đủ sự duyên dáng mà lại mang khí chất cổ điển của giống như Liễu Tâm Tâm, càng không nói đến nàng lại có thể phát âm rõ ràng tiếng Nhật. Nghe nàng nói chuyện, đã say một nửa.

“Mấy ngày nay ở Đài Loan đã quen chưa?” Liễu Tâm Tâm nhấp một ngụm cà phê, khách khách khí khí hỏi.

“Đương nhiên.” Hiroshi Fujiki gật đầu một chút, trong lòng vẫn thầm tán thưởng vẻ đẹp của Liễu Tâm Tâm như trước.

“Người Đài Loan thật thân thiện, tôi rất vui.”

“Như vậy, tôi nghĩ chúng ta có thể nói đến chuyện tiểu thư Tao Momoko đưa ra yêu cầu đổi phòng rồi.” Liễu Tâm Tâm ngoài mặt ngoài nhàn nhã mở miệng, trong lòng kỳ thật là bốc hỏa lớn đến không chịu được! Nếu không vì duy trì hình tượng, nàng đã sớm chửi ầm lên rồi.

Tên giặc lùn, cái mũi nhỏ, đôi mắt nhỏ, cái miệng nhỏ, lòng dạ hẹp hòi keo kiệt,. . . Liễu Tâm Tâm mỗi lần nhìn thấy Tao Momoko kia sẽ thầm mắng ít nhất vài lần, hoàn toàn quên chính mình cũng có một phần tư huyết thống Nhật Bản.

“Liễu tiểu thư, về điểm ấy, tôi thật sự cảm thấy có lỗi.” Fujiki thiết tình nói. Hần cũng không dự đoán được Tao Momoko lại khó chiều như vậy. Tuy rằng Tao Momoko luôn luôn khó chiều, nhưng là rất ít khi làm loạn khi ký đã kết hợp đồng như vậy. Lần này cố tình gây sự như vậy, cũng đã phá hủy hết hình tượng của hần.

“Như vậy, có thể phiền Fujiki tiên sinh nói hộ với tiểu thư Tao Momoko một câu được không?” Người đại diện thoát nhìn thực thành tâm thành ý nói, khiến Liễu Tâm Tâm cũng chỉ dám lịch sự yêu cầu nội bộ bọn họ tự dàn xếp.

Cái nhỏ giặc lùn kia lại tiếp tục muốn làm tới, nàng cũng không nể tình mà dùng hình phạt riêng! Thật sự là siêu cấp giặc lùn, mấy ngày liền kính ngữ* cũng không dùng, một chút cũng không có lễ nghi văn hóa duyên dáng của Nhật Bản! (ở tiếng nhật có kính ngữ là ngôn từ thể hiện sự tôn trọng của người nói với người nghe, con bé minh tinh này không dùng kính ngữ=> rất xác láo đấy)

“Đương nhiên!” Fujimoto thực thành khẩn đồng ý. Mỹ nhân đã mở miệng , huống chi là đã biết đó là sai phạm, hần tất nhiên là phải tự mình xử lý mấy vấn đề này rồi.

“Phiền Fujiki tiên sinh rồi.” Liễu Tâm Tâm dịu dàng mỉm cười nói lời cảm ơn. Cười như vậy, lại làm rung động ba hồn bảy phách Fujiki.

“Không có.” Hắn nhanh chóng uống ngụm cà phê, lấy lại tâm trí, lập tức lại mở miệng, “Xin hỏi Liễu tiểu thư đã kết hôn hay chưa?” Tâm trí đã ổn định, hắn còn lấy dũng khí muốn thâu tóm trái tim mỹ nhân. Liễu Tâm Tâm lắc đầu một cách tự nhiên. Tuy rằng không rõ đối phương vì sao lại hỏi như vậy, nhưng là kết hôn? Nghe thật là xa xôi. cảm giác dường như có chút kinh khủng, tự nhiên cảm thấy một khi mình đã kết hôn liền không còn là mỹ nữ khí chất nữa. Ừm, nàng không thích, cứ cùng Bạch Bằng Triển kết giao như vậy là được, nàng vẫn không có khát vọng kết hôn đâu!

Làm sao Fujiki tiên sinh lại hỏi như vậy chứ? Chẳng lẽ hiện giờ thoát nhìn dáng vẻ nàng rất giống thiếu phụ luống tuổi có chồng hay sao? Liễu Tâm Tâm suy nghĩ thực khẩn trương.

“Như vậy, xin hỏi tôi có thể theo đuổi cô được không?” Nhật Bản quả nhiên là dân tộc đa lễ, ngay cả tán gái cũng hỏi trước! Thấy trên mặt Fujiki hiện lên vẻ tươi cười tự tin, nghe hắn lớn mật tuyên bố, Liễu Tâm Tâm hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Hả. Tại sao lại có thể như vậy?

“Tôi có bạn trai rồi.” Liễu Tâm Tâm nhanh chóng lắc đầu.

“Không sao, chỉ cần Liễu tiểu thư còn chưa kết hôn, tôi còn có cơ hội.” Lúc này, tính tình bá đạo của nam giới Nhật Bản đã biểu lộ hết ra không sót chút gì.

“Cái gì?” Liễu Tâm Tâm kinh ngạc kêu to. Đây là cái lý luận gì vậy? Chẳng lẽ nàng không kết hôn, liền nhất định phải để hắn theo đuổi sao? Tự tin như vậy? Nghiễm nhiên coi nàng là phụ nữ không nguyên tắc như vậy sao? Chẳng lẽ nàng đã quên cuộc thăm sát Nam Kinh cùng sự sỉ nhục của chế độ thực dân Nhật Bản đã thống trị hay sao? Cho dù nàng có một phần tư huyết thống Nhật Bản đi nữa, cũng không đại biểu cho việc nàng cũng bị lũ tiểu giặc lùn khốn kiếp theo đuổi! Huống chi nàng đã có bạn trai rồi nữa chứ! Cơ hội? Nếu cho tên giặc lùn tự đại này cơ hội thì có phải là hạ tiêu chuẩn thấp rồi không!

Thế nhưng, Hiroshi Fujiki vừa nói phải theo đuổi nàng, liền thật sự theo đuổi ngay.

Gần như cứ hai ngày lại tặng một bó hoa tươi cùng thơ tình, hoàn toàn lộ liễu trắng trợn, khiến cho từ trên xuống dưới công ty đều biết có người này theo đuổi. Ngay cả Liễu Tâm Tâm cũng bị hù dọa. Người trong công ty phản ứng lớn nhất, đặc biệt là những người biết mối quan hệ của Liễu Tâm Tâm cùng Bạch Bằng Triển, hơn nữa lại vừa đúng lúc Bạch Bằng Triển xuất ngoại chụp một số ngoại cảnh để sau này có thể làm thành tư liệu làm photoshop trên máy tính. Hiroshi Fujiki thừa dịp người ta đi vắng, hành vi thật sự rất trắng trợn.

Về phần Liễu Tâm Tâm, chuyện này, tuy rằng nàng cũng không thích Hiroshi Fujiki, nhưng cảm giác được người ta điên cuồng theo đuổi cũng không tồi. Ít nhất bù lại cho nàng lúc trước không được Bạch Bằng Triển thật sự theo đuổi. Ha hả ha hả ha hả ha hả a. Cảm giác được theo đuổi thật sự rất hay nha! Cho dù đối tượng không phải là người mình thích, nhưng không có cá, tôm cũng được, ít nhất như vậy mới giống cảm giác được người ta yêu điên cuồng chứ!

Nhưng chính loại thái độ này của Liễu Tâm Tâm lại khiến mọi người lo ngại. Phần đông nữ nhân viên đều hy vọng Liễu Tâm Tâm chia tay với Bạch Bằng Triển, nhưng mà các nàng cảm thấy người đàn ông vàng độc thân không nên bị đá, lại càng không nên bại dưới một tên đại diện cho con bé giặc lùn kia!

“Cậu có biết hiện giờ cậu đang làm gì không?” Đinh Tiểu Ưu lạnh lùng nhìn cái đầu Liễu Tâm Tâm đang chôn trong bó hoa ngửi ngửi mùi thơm, không khách khí đưa ra câu hỏi.

“Ngửi hoa thôi!” Liễu Tâm Tâm ngẩng đầu, cười hì hì nói.

“Tiểu Ưu, sao cậu lại đột nhiên xuất hiện vậy? Muốn ngửi thử không? Rất thơm đó!”

“Cậu có biết cậu sắp gặp tai vạ đến nơi rồi không hả?” Đinh Tiểu Ưu mở miệng hỏi tiếp.

“A? Vì sao?” Liễu Tâm Tâm vô cùng kinh ngạc. Tại sao lại có thể như vậy chứ? Ngửi hương hoa xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ hoa này có độc? Nàng chỉ biết cái tên giặc lùn kia thật xấu tính! Nói phải theo đuổi nàng, nhưng thật ra là muốn hạ độc hại nàng. Trách không được vẫn tặng nàng hoa! Ngày đó còn trưng ra bộ dạng không thể không ăn nàng nữa chứ. đáng giận thật.

Thấy biểu hiện khẩn trương của Liễu Tâm Tâm, Đinh Tiểu Ưu chỉ biết, cô gái này trăm phần trăm lại đang suy nghĩ cười mây đạp gió. Đinh Tiểu Ưu tức giận nói, “Không phải là hoa có độc, yên tâm đi!”

“May quá!” Liễu Tâm Tâm thở phào, lập tức lại ngây ngô hỏi

“Vì sao lại có tai vạ đến nơi?” đại não của nàng chỉ dùng để xử lý sinh hoạt ung dung chứ còn mọi việc thì..., tự nhiên nàng có của ngon vật lạ, nàng thực sự không có tâm tư để ý tới cái khác.

“Cậu thực sự không biết?”

“Biết cái gì?”

“Cậu không nên đang có Bạch Bằng Triển là bạn trai, lại đi nhận hoa của tiểu quỷ Nhật bản kia!” Đinh Tiểu Ưu nhìn bó hoa Liễu Tâm Tâm đang cầm trên tay.

“Vì sao? Như vậy không tốt sao?” Liễu Tâm Tâm không hiểu.

“Có người muốn theo đuổi mình, mình đem hoa trả lại không phải rất tổn thương người ta sao?” Hơn nữa từ sau khi Bạch Bằng Triển xuất hiện, đã rất lâu nàng không được hưởng thụ mùi vị có người theo đuổi rồi.

“Thế nhưng cậu có bạn trai rồi! Lẽ nào cậu không thương Bạch Bằng Triển sao?”

“Ái nha! Thế nhưng mình nhận hoa thì có quan hệ gì?” Liễu Tâm Tâm vẫn không hiểu.

“Bởi vì trong mắt người khác, cậu sẽ bị cho là lăng nhăng!” Đinh Tiểu Ưu đột nhiên đau đầu quá —— vì sao bạn tốt của nàng về phương diện chồng con lại ngớ đến muốn chết như vậy nhỉ?

“Cái gì?!” Liễu Tâm Tâm khẩn trương kêu to. Nàng không phải không thương Bạch Bằng Triển a! Nàng chỉ thích cảm giác có người theo đuổi mà thôi...

Việc này làm sao bây giờ? Liễu Tâm Tâm còn chưa kịp nói ra miệng, Trần Nhâm Trung cũng đã chạy vào nói suy đoán trong lòng vài ngày nay.

“Tâm Tâm, hôm nay nhất định tôi phải hỏi cho rõ ràng —— có đúng là cô đáp lại tên tiểu giặc lùn kia hay không?”

“Toàn bộ công ty đều đang suy đoán.” Đinh Tiểu Ưu ở bên cạnh liền bổ sung.

“Cái gì? !” Liễu Tâm Tâm hỗn hển kêu to. Ai nói nàng thích tên giặc lùn đó? Tin đồn nhảm a! Chỉ là tin đồn...

7. Liên Liên - Chương 07

419. chương 7

Khi Bạch Bằng Triển trở về, thì nghe được cái chuyện kỳ quái này. Vài ngày không gặp, hấn phá lệ với Liễu Tâm Tâm, hấn dự tính cho vợ yêu một bất ngờ, cho nên đang cầm một bó hoa hương sắc vẹn toàn —— mang tới bó hoa đẹp nhất —— còn cả vé máy bay đi Paris nữa, muốn đưa người phụ nữ yêu thương đi du lịch, hai người cùng nhau nhàn nhã đi chơi vào ngày nghỉ. Hấn cũng muốn đưa Tâm Tâm đi gặp thành viên gia đình hấn. Có lẽ hấn cũng nên đề nghị đến ra mắt bố mẹ Tâm Tâm nữa...

Kết quả, hấn vừa đi đến cổng công ty Liễu Tâm Tâm, liền bắt ánh mắt của cô lẽ tẩn. Trên đường đi vào, ánh mắt mọi người luôn mang theo tiếc hận khó nói thành lời, kết quả giữa đường có một người nào đó nhìn thấy bó hoa, liền nhin không được nói cho hấn mấy chuyện kỳ quái, lại một người khác thấy bó hoa cũng nói cho hấn nghe nhiều chuyện lạ lùng. Đến gần phòng Liễu Tâm Tâm làm việc, Bạch Bằng Triển đã nghe xong hai mươi mấy dị bản quái lạ, tổng hợp lại đi đến kết luận, hiện nay có một tên giặc lùn đang nhiệt liệt theo đuổi bạn gái yêu dấu của hấn, ba ngày hai bức thư tình hay đầy hoa tươi, hơn nữa bạn gái hấn cũng không cự tuyệt hoa đối phương đưa tới.

Đi tới trước cửa phòng làm việc của Liễu Tâm Tâm, vừa lúc Bạch Bằng Triển nghe được âm thanh truyền đến từ bên trong — “Tâm Tâm, ngày hôm nay tôi nhất định phải hỏi rõ ràng — có đúng là cô đáp lại tên giặc lùn kia hay không?” Trần Nhâm Trung to tiếng chất vấn.

“Toàn bộ công ty đều đoán vậy đấy.” Đinh Tiểu Ưu bổ sung thêm.

“Cái gì? !” Liễu Tâm Tâm nũng nịu trả lời.

Sau đó Bạch Bằng Triển mở cửa, đúng lúc thấy bạn gái đang chăm chú hôn nhẹ bó hoa mà tình địch trong truyền thuyết đưa tới, trên mặt đỏ ửng.

“A, thăm!” Thấy người mở cửa dĩ nhiên là Bạch Bằng Triển, ba người bên trong đồng loạt kêu to! Ba ánh mắt nhìn chăm chăm bó hoa Bạch Bằng Triển đang cầm, tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Bỗng chốc, phòng làm việc trở nên yên tĩnh, một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy, không khí ngưng trệ.

Rất lâu sau đó — Liễu Tâm Tâm mở miệng trước tiên. “Triển...”

Nàng vẫn chưa kịp nói tiếp, Bạch Bằng Triển liền ngăn lại. “Không cần phí lời gì hết. Cô đã thích người khác, vậy chia tay đi!” Bạch Bằng Triển lạnh lùng quyết định, cắt đứt quan hệ của họ.

Không ngờ Liễu Tâm Tâm lại dễ dàng đứng núi này trông núi nọ như vậy! Hắn cùng lắm mới chỉ có vài ngày không xuất hiện mà thôi, nàng lại nhanh chóng ngã vào vòng tay người đàn ông khác! Nếu tình cảm hai người nhạt nhòa như vậy, vậy không nên kéo dài hơn nữa.

“Triển, không phải như thế, anh hãy nghe em nói đi...” Liễu Tâm Tâm muốn giải thích, chỉ là hành động của Bạch Bằng Triển còn nhanh hơn so với nàng, lập tức lạnh lùng xoay người rời đi.

Bạch Bằng Triển thuận tay đem bó hoa và vé máy bay vo thành một cục vứt vào thùng rác bên cạnh, nhanh chóng rời đi.

“Triển...” Liễu Tâm Tâm khóc đuổi theo, cố gắng gọi Bạch Bằng Triển quay đầu lại. thế nhưng bỗng...

“Tâm Tâm, đừng đuổi theo.” Đinh Tiểu Ưu vội vã ngăn cản nàng.

Dù sao đây cũng là ở công ty, không thích hợp để bộc lộ tình cảm quá mức.

“Tiểu Ưu...” Liễu Tâm Tâm bắt lực nhìn cô bạn thân, nước mắt trong suốt không ngừng nhỏ giọt xuống. Tại sao lại có thể như vậy? Chẳng lẽ hai người cứ kết thúc như vậy sao? Không để cơ hội giải thích, cũng không có quay đầu lại sao? Sao lại đi tin lời đồn chưa được chứng thực? Tình yêu... Thực mỏng manh...

~ Vficland.info

~

“Ha hã ha hã ha hã a...” Một trận cười kinh khủng truyền khắp miền thôn dã yên lặng. Khiến các đồng nghiệp đang làm việc cùng đều nhin không được mà kinh hãi rợn tóc gáy. May mà hiện giờ không phải là vào tháng bảy (*tháng 7 có lẽ xá tội vong nhân, ngày cửa địa phủ mở, ma quỷ có thể lên trần thế), nếu không anh em cũng sẽ bị dọa cho sợ hãi — Nơi phát ra tiếng cười chính là nữ minh tinh Nhật bản khó hầu hạ mà toàn bộ công ty đều chịu không nổi — Momoko Tao Sugimoto.

Biệt danh mà Liễu Tâm Tâm lén đặt cho cô ta, “Con nhỏ giặc lùn có tướng tiểu cách, mũi nhỏ, mắt nhỏ, miệng nhỏ, lòng dạ hẹp hòi, keo kiệt”, rất được hoan nghênh ở công ty.

“Nhiếp ảnh gia Bạch thật hài hước! Đáng ghét... người ta không làm được nữa rồi!” Momoko Tao ôn ỉn nói bằng tiếng Nhật.

“Vậy không được. Cô nên tạo dáng mê người nhất để tôi chụp!” Bạch Bằng Triển cười nói lưu loát bằng tiếng nhật. Vốn tiếng nhật của Bạch Bằng Triển cũng khiến mọi người phải kinh ngạc, hoàn toàn không cần nhờ Liễu Tâm Tâm, cho nên trong toàn bộ quá trình quay chụp, Momoko Tao đều hiểu những gì Bạch Bằng Triển nói nên hoàn toàn không cần Liễu Tâm Tâm hỗ trợ.

“Vậy anh làm cho tôi mê đảo đi?” Momoko Tao nháy mắt với Bạch Bằng Triển, ánh mắt tràn ngập khiêu khích không cần dùng ngôn từ giải thích.

Momoko Tao không nghĩ tới lần này đi Đài Loan lại có thể gặp được nhiếp ảnh gia đẹp trai như thế, không bằng lợi dụng cơ hội lần này tiến tới phát triển mối quan hệ luôn, không thì thật đáng tiếc. Đài Loan quả nhiên có đàn ông chất lượng tốt như thế, chuyến này cô ta đi Đài Loan thật không hề lãng phí thời gian...

“Cô nói gì?” Bạch Bằng Triển không trả lời cũng không cự tuyệt, chỉ là nhanh tay lẹ mắt bắt lấy từng biểu hiện của Momoko Tao.

“Anh ước hiệp người ta...” Momoko Tao nói dối với Bạch Bằng Triển một câu, vừa lúc ảnh chụp xong, cô ta yêu kiều đứng lên, trần ngập mê hoặc đi đến bên Bạch Bằng Triển. Cả người hầu như ngã vào trong lồng ngực đàn ông rắn chắc, bộ ngực nở nang càng không ngừng đè ép lên cánh tay hắn.

“Tôi ước hiệp cô như thế nào?” Bạch Bằng Triển chỉ là rất có kỹ xảo lui lại một bước nhỏ, trên mặt vẫn nở nụ cười tươi mê người như trước.

“Anh còn nói...” Nhận ra hắn lùi lại, Momoko Tao càng tiến thêm một bước, ỏn ẻn nói, ỏn ẻn thở hắt như muốn đem gương mặt dính vào khuôn mặt tuần tú của Bạch Bằng Triển.

Thật là người đàn ông đẹp trai... Người đàn ông này cô ta đã chấm rồi, cũng chỉ có hắn mới xứng đôi với khuôn mặt đẹp của cô thôi! Momoko Tao càng làm thêm đủ trò để quyến rũ Bạch Bằng Triển —— Đột nhiên truyền đến tiếng hít thở của phụ nữ. Đi đi! Phá hủy chuyện tốt của ả, thiếu chút nữa là có thể hôn được rồi...

Momoko Tao nhìn thoáng qua kẻ đầu sỏ cắt đứt sự ve vãn của ả. “Liều tiểu thư có việc gì không?” Tay cô ta vẫn đặt trên vai Bạch Bằng Triển, khiêu khích nhìn Liều Tâm Tâm.

“Tôi chỉ là muốn hỏi Bạch tiên sinh có còn muốn kéo dài thời gian chụp ảnh hay không?” Liều Tâm Tâm cụp mắt xuống, không muốn thấy người đàn ông mình yêu thân mật với người phụ nữ khác.

Sau ngày Bạch Bằng Triển bỏ đi, nàng cố gắng liên lạc với hắn, nhưng hắn vẫn không muốn nghe nàng giải thích. Mấy ngày nay bắt đầu tiến hành việc quay chụp, nhưng hắn làm trò trước mặt nàng, càng không ngừng ve vãn với Momoko Tao... Chẳng lẽ một chút tình cảm trước kia của bọn họ cũng đều không hề có ý nghĩa gì, từ nay về sau có thể quên đi sao? Nàng rất muốn mở miệng hỏi nhưng cũng không dám ——

Nước mắt của nàng cũng vậy, nàng nỗ lực chịu đựng, không để cho nước mắt chảy xuống. Liều Tâm Tâm nghĩ vậy, tim lại bị một trận co rút đau đớn...

“Ngày hôm nay trước hết chụp đến đây thôi.” Bạch Bằng Triển lãnh đạm nói.

“Tôi sẽ nhờ nhân viên thu dọn.” Liều Tâm Tâm không muốn ngẩng đầu nhìn người đàn ông mình yêu ở cùng một chỗ với Momoko Tao, cúi thấp đầu, yếu ớt xoay người rời đi.

Không đợi Liều Tâm Tâm đi xa, Momoko Tao không biết điều nói, “Thế nào lại có loại nhân viên muốn chết không muốn sống thế này chứ? Nhìn thật đáng ghét ——” Momoko Tao ngẩng đầu, cười lấy lòng Bạch Bằng Triển, không ngờ lại gặp khuôn mặt lạnh như băng.

Nhìn bóng lưng Liều Tâm Tâm rời đi, ngực Bạch Bằng Triển có chút rung động muốn đuổi theo, ôm lấy thân hình yếu đuối của nàng. Nhưng hắn cố đè nén sự rung động. Vô tình bỏ qua Momoko Tao đứng bên, Bạch Bằng Triển tự quay người thu dọn dụng cụ chụp ảnh, liền bỏ đi. Bị đàn ông bỏ qua Momoko Tao vừa tức giận vừa quyến luyến nhìn Bạch Bằng Triển, thầm nghĩ: Cô ta tuyệt đối muốn chinh phục người đàn ông khó như vậy! Nhưng đầu tiên cô ta cần phải giải quyết một phiền phức...

Vì vậy cô bước nhanh về phía Liều Tâm Tâm rời đi, đánh đòn phủ đầu ra oai với Liều Tâm Tâm.

“Đứng lại!” Liều Tâm Tâm đi được một quãng, nhưng lại bị gọi giật lại. Thì ra là Momoko Tao.

“Xin hỏi tiểu thư có việc sao?” Hít sâu một hơi, Liều Tâm Tâm đem nước mắt đang trào ra khỏi viền mắt nhịn xuống, tao nhã xoay người đối mặt với cô ta. Con nhỏ giặc lùn có tướng tiểu cách, mũi nhỏ, mắt nhỏ, miệng nhỏ, lòng dạ hẹp hòi, keo kiệt! Nàng lén mắng trong lòng, quyết định đối mặt với tình địch đáng ghét, tuyệt đối muốn duy trì khí chất của nàng.

“Cô không nên lại đây đùa với Bạch tiên sinh nữa!” Momoko Tao kiêu ngạo nói. Người phụ nữ này càng nhìn càng đáng ghét... Cô ta vĩnh viễn đều nhìn không hiểu, loại phụ nữ gầy teo, yếu ớt giống Liều Tâm

Tâm có cái gì là hay? Người đại diện của cô – Hiroshi Fujiki cũng mê một cái người phụ nữ tong teo bằng phẳng này, hết lần này tới lần khác còn xuất đầu lộ diện giúp nàng khiến cô nổi giận! Thực sự là càng nghĩ càng tức giận! Rất rõ ràng, Bạch Bằng Triển cũng rất để ý tới nàng...

Nghĩ vậy, lòng dạ Momoko Tao lại tràn đầy khó chịu!

“Dây dưa? Vì sao lại nói tôi dây dưa?” Liễu Tâm Tâm nổi giận, nhìn dáng vẻ bưng bưng của Momoko Tao, không rõ người phụ nữ này định nghĩa “dây dưa” là sao.

“Bạch tiên sinh đã nói với tôi, anh ấy thấy cô dù bị ghét, vẫn đau khổ quần quít lấy anh ấy, muốn tôi nói với cô là không nên lại quấy rầy anh ấy!” Momoko Tao một hồi nói cực kỳ lưu loát lừa gạt người.

Liễu Tâm Tâm vừa nghe, sắc mặt lập tức trắng bệch. Bạch Bằng Triển thực sự nói như vậy sao? Anh thực sự ghét nàng như vậy sao? Lẽ nào thời gian ngọt ngào trước đây, một chút cũng không có khiến anh lưu luyến sao? Chuyện đến nước này, nàng còn có thể nói cái gì nữa? Nghĩ đến mới vừa rồi anh thân mật với Momoko Tao như vậy, ngực Liễu Tâm Tâm khó chịu giống như bị dao cắt...

“Còn nữa, so với tôi, cô là cái thá gì chứ?” Momoko Tao đem bộ ngực nở nang cực đại, kiêu ngạo mà chia ra cho Liễu Tâm Tâm nhìn. Khi cô ta vừa mới bắt đầu sự nghiệp trong làng giải trí, chính là nhờ vào bộ ngực kinh người này mà không tránh khỏi được không ít nhà sản xuất ưu ái!

“Cô...” Nhìn dáng vẻ khoe khoang của Momoko Tao, ngực Liễu Tâm Tâm cảm thấy chán ghét nói không nên lời, một trận buồn nôn từ dạ dày bắt đầu trào lên. Kinh ngạc nhìn Momoko Tao, nàng đột nhiên không biết bản thân mình nên nói cái gì...

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Đinh Tiểu Ưu từ phía sau truyền đến. “Tâm Tâm, nhỏ giặc lùn kia lại quấy rối cậu sao?” Cờn nhiên là dùng tiếng Trung hỏi.

“Dù sao đi nữa, cô nhớ kỹ lời nói của tôi đó!” Thấy Liễu Tâm Tâm có đồng bọn, Momoko Tao cũng không có ý định ở lâu, xoay người đi khỏi.

“Tâm Tâm.” Đinh Tiểu Ưu chạy đến thở gấp. “Cậu không sao chứ?”

Liễu Tâm Tâm lắc đầu, “Không có việc gì. Nhưng hơi buồn nôn một chút.”

Tập trung nhìn, cô mới phát hiện Đinh Tiểu Ưu đang cầm một cái chổi nhỏ. “Cậu cầm chổi làm cái vậy?” Liễu Tâm Tâm không giải thích được hỏi.

“Quét hồ ly tinh a!” Sau khi bình tâm, Đinh Tiểu Ưu hùng hổ trả lời. Tập tục của Trung Quốc không phải là cầm chổi cản hồ ly sao? Chổi trên tay cô tuy rằng hơi nhỏ một chút, nhưng chắc là tác dụng cũng như nhau. Thấy cô bạn thân như vậy, Liễu Tâm Tâm cảm động đến muốn rớt nước mắt... “Sao cậu khóc? !” Đinh Tiểu Ưu khẩn trương hô to, không lường được là nước mắt Liễu Tâm Tâm lại ồ ạt chảy vỡ òa...

Ảnh cũng đã chụp xong, thế nhưng còn phải chỉnh sửa và chọn lựa thêm, bởi vậy Momoko Tao cùng Hiroshi Fujiki lưu lại ở Đài Loan lâu hơn. Mấy ngày kế tiếp quả thực là chuỗi lộn xộn, Momoko Tao khiêu khích vô cùng rõ ràng mà lớn mật với Bạch Bằng Triển, còn kéo theo tâm tình kháng Nhật trong công ty trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

“Ta nói Tâm Tâm a.” Một nữ đồng sự A mở miệng.”Thế nào cũng phải thị uy một cái chứ! Lẽ nào cứ nhìn nhỏ giặc lùn kia cướp đi người đàn ông của cô sao?”

“Việc này...” Là nàng có thể quyết định sao? Liễu Tâm Tâm nói như không nói, nữ đồng sự B cũng vội vàng mở miệng. “Nhất định nha! Cô xem nhỏ giặc lùn kia, thực sự là chẳng biết cảm thấy thẹn!” Huhu... Ta có một phần tư huyết thống giặc lùn... Liễu Tâm Tâm khóc thét trong lòng.

“Không chỉ có như vậy! Ngày hôm trước cô ta còn mặc y phục hở hang, khom lưng cực thấp ngay trước mặt Bạch tiên sinh... Đồ giặc lùn chẳng biết thẹn!” Huhu... Ta có một phần tư huyết thống giặc lùn... Liễu Tâm Tâm khóc rống trong lòng.

“Xin đi, vậy đáng tính gì đâu?” Một gã nữ đồng sự hầu như là hỗn hển kêu lên, “Ngày đó tôi còn thấy cô ả không mặc áo nịt ngực, thả rông bộ ngực trước Bạch tiên sinh! ả giặc lùn thực sự bại đức ——” Huhu... Ta có một phần tư huyết thống bại đức của giặc lùn... Liễu Tâm Tâm khóc thét trong lòng.

”Còn kinh khủng hơn nữa nhá! Tôi thấy ả mặc một chiếc áo ba-dờ-xuy, bên trong không mặc thêm cái gì, đi vào phòng Bạch tiên sinh! ả giặc lùn phóng đặng——” Huhu... Ta có một phần tư huyết thống phóng đặng của giặc lùn... Liễu Tâm Tâm lại khóc thét trong lòng.

”Trách không được Nhật bản thịnh hành phim cấp 3 như vậy, thực sự là ả giặc lùn hạ lưu!” Huhu... Ta có một phần tư huyết thống hạ lưu của giặc lùn... Liễu Tâm Tâm càng không ngừng ở trong lòng khóc thét.

”Này cô ả đi vào thật lâu sao?” Đang hừng hực thì có người nhớ tới trọng điểm, vội vàng mở miệng. Nghe thấy vấn đề này, đột nhiên cả phòng im lặng. Đối mặt với ả giặc lùn tích cực như thế, vậy “trinh tiết” của Bạch tiên sinh còn có thể bảo toàn được không? Yên lặng không bao lâu, một câu long trời lở đất nói ra đã đánh vỡ sự im lặng, “Tôi thấy bộ ngực đó là giả quá!”

”Cái kia chắc chắn là làm thật sao? Giả như vậy.”

”Phải không? Chắc chắn là mất không ít tiền!”

”Xem ra cũng hoàn hảo nha. Làm được như vậy...”

”Kỹ thuật chỉnh hình của Nhật bản đại khái cũng chỉ tầm thường thôi ha!” Một người cười nhạo tung tin.

”Chỉ sợ là cô không chịu bỏ đồng tiền lớn như vậy đi làm!”

”Chắc chắn... bạn tôi a...” Trong nháy mắt, tiêu điểm chuyển đến vấn đề mà phụ nữ quan tâm. Đinh Tiểu Ưu vừa vào phòng làm việc của Liễu Tâm Tâm, thấy dáng vẻ khổ sở của Liễu Tâm Tâm, đang bị cả quân đoàn phụ nữ mềm mại miệng cười bao vây xung quanh. Thật là đứa trẻ đáng thương...

Tục ngữ nói, vô tam phải không lẽ. Lời lẽ chí lý của cổ nhân quả nhiên là không sai. Ba bảy bà tám vừa cất bước đi khỏi, lập tức vừa có một bó hoa tươi long trọng đặt tới. Liễu Tâm Tâm yết ớt trợn mắt, thấy trước mắt là Hiroshi Fujiki đang cầm hoa, ngực như thể có quỷ rống —— Thượng đế ơi! Chúa Giê-xu ơi! Thích ca mâu ni ơi! Nàng đã làm sai điều gì chứ? Vì sao muốn liên tục chà đạp nàng như vậy? Một đồng giặc lùn tới thảo phạt vừa cất bước đi khỏi, bây giờ lại đã có một con heo giặc lùn tràn đầy tự tin đến nữa... Hôm nay nàng đã quên nhìn hoàng lịch, chẳng lẽ hôm nay chính là Kim tinh đụng Thổ tinh, Thổ tinh lại đụng đến Tuệ tinh sao?

Còn chưa kịp đợi được Liễu Tâm Tâm mở miệng, Đinh Tiểu Ưu đã giống gà mái bảo vệ gà con, đứng phía trước Liễu Tâm Tâm.

”Hôm nay Tâm Tâm rất mệt, không thể theo hầu trò chơi ái tình của Hiroshi tiên sinh đâu.” Đinh Tiểu Ưu thao thao bất tuyệt lưu loát bằng tiếng Anh. Tên giặc lùn thối đó không hiểu tiếng Trung, cô lại không biết tiếng Nhật, không thể làm gì khác hơn là tạm thời dùng sở trường thứ hai của cô —— tiếng Anh.

Hiroshi Fujiki nhìn thấy khuôn mặt mới lạ của Đinh Tiểu Ưu —— phụ nữ Đài Loan thật đặc biệt, có ưu nhã xuất chúng giống Liễu Tâm Tâm, cũng có phụ nữ tinh tế nhỏ nhắn xinh xắn giống gà mái trước mắt. Thật tốt để chơi đùa... người phụ nữ Đài Loan khả ái này thật giống một bé con xinh xắn...

”Anh nghe không hiểu tiếng Anh sao?” Đinh Tiểu Ưu thấy Hiroshi Fujiki nhất thời tràn ngập ánh mắt nghiền ngẫm một mực quan sát trên người cô, cơn tức không nhịn được dâng trào trong ngực.

”Tên giặc lùn thối!” Những lời này cô dùng tiếng Trung để mắng. Không hiểu tiếng Anh còn dám ra đây đàn độn? Đồ tồi tệ đáng ghét! Chính là hấn làm hại bạn tốt của cô thương tâm như thế... Nhật bản không có phụ nữ để theo đuổi sao? Động dục phải đến Đài Loan này, làm cho Bạch Bằng Triển ngờ vực Tâm Tâm vô căn cứ, một đôi tình nhân như thế mà hiểu nhầm nhau chia tay mỗi người đi một ngã. Nữ minh tinh của mình không thêm quần, cấp trên lại mùa xuân trăm hoa đua nở, sông xuân nước biếc lộng gió, khiến công ty bọn họ thành đại bản doanh kháng Nhật! Thực sự là tức chết người đi được! Khó có thể thấy được Đinh Tiểu Ưu không khống chế được như thế này, cô càng nghĩ càng bực mình, nhịn không được lại muốn mở miệng mắng người.

Lúc này tiếng nói yếu ớt của Liễu Tâm Tâm hữu khí vô lực từ phía sau truyền đến, “Tiểu Ưu, để mình nói chuyện cùng tiên sinh Fujiki là được rồi.”

”Được rồi.” Đinh Tiểu Ưu không cam lòng đáp lại, nhưng vừa đứng bên cạnh vừa lo lắng để bọn họ ở cùng một chỗ.

”Liều tiểu thư, hôm nay thoát nhìn tinh thần cô không được tốt?” Thấy mỹ nhân thần tình uể oải, Hiroshi Fujiki mở miệng.

”Cảm tạ Fujiki tiên sinh đã quan tâm.” Liều Tâm Tâm mạnh mẽ lấy lại tinh thần, quyết định trước tiên giải quyết xong chuyện Hiroshi Fujiki ái mộ đã. ”Chỉ là thân thể tôi không được thoải mái thôi.”

”Như vậy tôi đi trước nhé, để Liều tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt đi!” Hiroshi Fujiki tiện thể nói.

”Không sao. Đúng lúc Fujiki tiên sinh ở đây, có thể thuận tiện nói với ngài một chút, tôi nghĩ Fujiki tiên sinh đừng đưa hoa cho tôi nữa.” Liều Tâm Tâm khách khí đưa ra yêu cầu, nhưng trong giọng nói là sự quyết đoán không cho ngờ vực.

”Xem ra là tôi không chiếm được trái tim của Liều tiểu thư rồi?” Fujiki hỏi thẳng, như thể sức quyến rũ của mình chưa đủ.

”Fujiki tiên sinh rất tốt, thế nhưng lòng tôi đã có người.” Liều Tâm Tâm vừa cười vừa nói. Thời khắc này, cuối cùng nàng cũng rõ ràng, phong hoa tuyết nguyệt chỉ là tư tưởng, phải có được sự rung động của hai người, còn có động tâm mãnh liệt nữa... tựa như Bạch Bằng Triển khiến nàng rung động vậy.

”Là nhiếp ảnh gia Bạch sao?” Hiroshi Fujiki có ấn tượng với Bạch Bằng Triển rất sâu sắc, dĩ nhiên, đàn ông khí thế như vậy, rất khó tin hẳn chỉ là một nhiếp ảnh gia. Hẳn tin Bạch Bằng Triển hẳn là có mục tiêu xa hơn, cũng cho rằng hẳn có thể đem đến cho Liều Tâm Tâm hạnh phúc mỹ lệ. Trên mặt Liều Tâm Tâm mang theo hạnh phúc, mỉm cười gật đầu.

”VẬY... trong thời gian ngắn tôi sẽ nhất định đưa Momoko Tao mang về Nhật bản.” Thuận tiện đem người phụ nữ không ra hồn này về. Vì một thời làm nhân tình mà được đưa lên làm minh tinh như thế, cũng là nỗi sỉ nhục cho Nhật Bản và người đại diện như hắn.

”Trong khoảng thời gian này đã mang đến cho Liều tiểu thư nhiều phiền phức.”

”Phải nói là Fujiki tiên sinh cũng giúp tôi rất nhiều.” Liều Tâm Tâm cảm tạ sự xuất hiện của Hiroshi Fujiki, đã khiến nàng rõ ràng sự bất an của mình từ trước đến nay có bao nhiêu ngu xuẩn.

”Như vậy... Bó hoa này không thể tặng cho Liều tiểu thư nữa sao?” Hiroshi Fujiki nhất thời hỏi.

”Đúng vậy. Ngại quá.” Liều Tâm Tâm mỉm cười gật đầu.

”Không sao, tôi mượn hoa hiến phật vậy.” Hiroshi Fujiki nháy mắt với Liều Tâm Tâm mấy cái.

Đình Tiểu Ưu ở bên cạnh nghe không hiểu tiếng Nhật, khẩn trương như vậy lại cho rằng Liều Tâm Tâm bất bình, xua đuổi tên giặc lùn bám dính người Hiroshi, đang muốn lên tiếng can người thì ——

”Ồ!”

Nàng bị hôn! Tất cả phát sinh quá nhanh, Đình Tiểu Ưu căn bản không kịp phản ứng, để gã đàn ông ngang ngược đòi lấy ngọt ngào trong miệng cô...

Cuối cùng, không khí tươi mới lại quay lại buổi phổi, cô đón lấy bó hoa tươi được nhét vào trong lòng, bên tai là Hiroshi Fujiki đang ngang ngược tuyên bố ——

”Bé con mê người, đây là lễ vật gặp mặt. Lần sau gặp lại, em sẽ là người của ta!” Tiếng Anh lưu loát, không mang theo ngữ điệu đặc trưng của người Nhật Bản, Hiroshi Fujiki nói xong liền xoay người rời đi, vừa ra đến trước cửa còn dùng ánh mắt sáng quắc liếc mắt nhìn Đình Tiểu Ưu.

Đình Tiểu Ưu hoàn toàn ngây dại.

”Oa —— đàn ông nhà nhận như vậy thì ra cũng là một mẫu người hung hãn!” Liều Tâm Tâm cũng nhìn đến ngây người, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt lên tiếng. Hóa ra nàng cũng không phải đối tượng hẳn cực kỳ mong muốn, không thì đã sớm bị khiêng trở về Nhật Bản rồi...

Phù phù, Tiểu Ưu này dễ bị nguy hiểm lắm! Liều Tâm Tâm vừa lên tiếng, cũng đem ba hồn chín vía Đình Tiểu Ưu gọi trở về.

”Cho ta muối!” Cô phóng thanh kêu to. Liễu Tâm Tâm biểu thị công ty không có muối ăn, Đinh Tiểu Ưu không thể làm gì khác hơn là hỗn hển lấy ra một nắm đường thay thế.

”Tên giặc lùn thối tha, quỷ Nhật Bản đáng chém nghìn đao, hỗn trưởng bốn chân ——” Đinh Tiểu Ưu vừa ra sức mà ném đường cát ra cửa, vừa bốc hỏa ngùn ngụt dùng tiếng Trung – Đài ngữ hỗn tạp mắng.

Liễu Tâm Tâm trộm nghĩ, ồ, nàng có nên nói cho Tiểu Ưu hay không, tung muối đuổi vận rủi là tập tục của người Nhật mà...

8. Liên Liên - Chương 08

Không biết vì sao, hôm nay Liễu Tâm Tâm rất buồn nôn.

”Tâm Tâm, muốn ăn bánh mì cuộn hương quế không?” Phát hiện ngày hôm nay Liễu Tâm Tâm gần như cũng chưa ăn gì cả, Đinh Tiểu Ưu vội vã cống hiến ra đồ ăn vặt chiều nay của mình.

”Không nên ——” vừa nghĩ thấy mùi vị sức nức của bánh quế, Liễu Tâm Tâm càng thêm buồn nôn hơn. Cố nén cơn buồn nôn trong dạ dày xuống, gương mặt Liễu Tâm Tâm thoáng trở nên vô cùng tái nhợt.

”Làm sao vậy?” Kỳ lạ, bình thường Tâm Tâm rất thích ăn bánh quế cuộn, sao bây giờ lại phản ứng với bánh quế cuộn dữ như vậy?

”Không biết. Mình rất khó chịu ——” Liễu Tâm Tâm lắc đầu, sắc mặt tái nhợt.

”Cậu có muốn xin nghỉ đi bác sĩ hay không?” Đinh Tiểu Ưu khẩn trương nhìn sắc mặt trắng bệch của Liễu Tâm Tâm, cảm thấy nàng có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

”Mình ——” Đột nhiên, dạ dày Liễu Tâm Tâm cuộn lên. Thật là khó chịu...

”Đi khám bác sĩ đi!” Đinh Tiểu Ưu kêu lên, quyết định nhanh chóng đưa Liễu Tâm Tâm rời khỏi công ty, bắt tắc xi đi thẳng đến bệnh viện.

Sau khi khám bác sĩ xong, Đinh Tiểu Ưu cùng Liễu Tâm Tâm đều sắc mặt ngưng trọng ngồi trong quán cà phê, rất lâu cũng không nói lời nào.

”Cà phê...” Liễu Tâm Tâm vô thức chọn đồ uống.

”Cậu không thể uống cà phê!” Đinh Tiểu Ưu mau chóng ngăn cản.

Liễu Tâm Tâm sững sốt một chút.”Đúng ôi... Vậy mình đổi sang uống trà nhài là được.”

Đồ uống được mang tới, Đinh Tiểu Ưu và Liễu Tâm Tâm đều tự trầm mặc một hồi. “Bây giờ cậu định làm thế nào?” Tiểu Ưu nhin không được mở miệng.

”Đến bây giờ hần chưa liên lạc với cậu sao?” Chuyện cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, rốt cục phải nghĩ cách giải quyết thôi! Liễu Tâm Tâm lắc đầu, cười khổ. nàng cũng không biết có thể làm sao bây giờ, Bạch Bằng Triển không muốn gặp nàng...

Hiện giờ ngay cả con nàng cũng có rồi, nhưng cũng không dám bảo đảm Bạch Bằng Triển sẽ nguyện ý thừa nhận.

”Không thì phải làm sao bây giờ đây? Tốt xấu cũng là giống của hần mà!” Tiểu Ưu nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng mắng.

”Mình không biết... Tiểu Ưu, cậu nói đi?” Liễu Tâm Tâm bắt lực nhìn Đinh Tiểu Ưu, ngực rối bời. Nàng thực sự không biết...

Có một sinh mệnh nhỏ bé hần là việc vui, thế nhưng đây lại làm cho nàng hoang mang lo sợ! “Đừng nói với mình là cậu muốn làm một người phụ nữ vĩ đại một mình nuôi nấng đứa bé, đến n năm sau gã đàn ông

đó mới phát hiện ra là hắn đã làm cha rất nhiều năm rồi nhé!” Đinh Tiểu Ưu lạnh lùng thuyết giảng. Liễu Tâm Tâm nghe xong lòng cả kinh,

“Như vậy không được sao?” Nàng vừa rồi quả thực là có kế hoạch như vậy!

“Hiện nay cậu có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng?” Đinh Tiểu Ưu nói trúng trọng tâm, đưa ra thực tế.

“Hai vạn đồng...” Tiền lương tháng này còn chưa xài hết. Nàng không có thói quen tích tiền, hơn nữa mới ra làm việc chưa được bao lâu, cho nên...

“Tùng đầy tiền còn chưa đủ để phá thai!” Đinh Tiểu Ưu tức giận mắng chửi.

“Mình...” Liễu Tâm Tâm không dám lên tiếng trả lời.

Đinh Tiểu Ưu rất kiên định nhìn Liễu Tâm Tâm, “Đi bàn bạc với cái tên đàn ông nào heo kia, cho dù hắn muốn cậu đi phá thai, tiền cũng phải lấy của hắn!”

“Mình... được rồi.” Tiếp thu sự kiên định không cho cự tuyệt trong mắt Tiểu Ưu, Liễu Tâm Tâm ngoan ngoãn gật đầu.

Nói không nghĩ nhớ nàng là giả .

Bạch Bằng Triển vừa mở cửa ra, nhìn thấy giai nhân thanh tú đứng ở trước cửa, trong lòng mới giật mình nhận thấy trong khoảng thời gian này không liên lạc, bản thân tưởng niệm sâu đậm đối với nàng thế nào.....

Đáng chết! Hắn vẫn là yêu nàng!

Vừa tức vừa giận chính mình không đủ kiên quyết, Bạch Bằng Triển gần như muốn đóng cửa lại lần nữa.

“Cô tới làm cái gì?” Bạch Bằng Triển cố gắng giả bộ khẩu khí hung tợn, hy vọng có thể dọa Liễu Tâm Tâm đi khỏi.

Liễu Tâm Tâm ngẩng đầu lên nhìn Bạch Bằng Triển, bộ dạng đáng thương nói, “Em phải nói chuyện với anh.”

Bạch Bằng Triển lạnh lùng nhìn Liễu Tâm Tâm, ngữ điệu hoàn toàn không mang theo cảm tình, “Giữa chúng ta còn có gì để nói chuyện được nữa? Không bằng cô đi tìm người yêu Nhật Bản mới của cô nói chuyện còn có vẻ hữu dụng hơn.”

“Hắn đã sớm đi khỏi Đài Loan rồi!” Liễu Tâm Tâm nóng vội kêu lên, hy vọng người đàn ông mình yêu có thể hiểu được cho tới bây giờ cô vốn không có từng thích Fujiki.

“Thì ra là thế.” Bạch Bằng Triển nhìn Liễu Tâm Tâm một hồi, mới miễn cưỡng thốt ra khỏi miệng những lời này.

Thì ra là tên đàn ông kia chạy, bây giờ lại muốn quay đầu tìm đến hắn!

Thật hay!

Quả nhiên là người đàn bà lẳng lơ!

“Có ý gì vậy?” Liễu Tâm Tâm không hiểu nhìn Bạch Bằng Triển, không thể lý giải cái hắn gọi là “Thì ra là thế” có ý gì.

“Trong lòng của cô hiểu rất rõ.” Được rồi! Nếu người đàn bà này là muốn đến tiết dục, coi như là có phần quen biết, hắn cũng không muốn quá tuyệt tình, thỏa mãn một chút cho người đàn bà này cũng được. Dù sao thân hình tuyệt diệu của nàng cũng làm hắn có chút ngày đêm mong nhớ, cự tuyệt thì thật sự đáng tiếc.

Dứt lời, Bạch Bằng Triển liền một phen ôm lấy nàng –

“Cô thích như vậy sao?” Ôm lấy cô gái đang đứng ở cửa, hắn trực tiếp đóng cửa lại, làm cho nàng dựa vào tường, bên môi lộ nét cười tà mị, hỏi.

“Em.....” Liễu Tâm Tâm trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào.

Nàng muốn kháng cự, nhưng là thân thể lại không nghe lời.....

Đã lâu không có cảm nhận được thân thể rắn chắc tinh tráng của Bạch Bằng Triễn, cho tới giờ khắc này, nàng mới hiểu được bản thân mình thật sự rất tưởng nhớ người đàn ông này. Nàng cũng không kìm nén cảm giác trong lòng nữa, biểu lộ tình cảm và dục vọng trước mặt hắn.

Nàng muốn hắn.....

Quặp hai chân lên lưng Bạch Bằng Triễn, thân hình lả lướt bám dõ ghì sát vào thân thể đàn ông cường tráng, Liễu Tâm Tâm dùng cảm khê nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, khiêu khích hôn lên môi hắn, vươn đầu lưỡi ra liếm.

Cứ như vậy mà nhanh chóng kích thích, khiêu khích dục vọng đàn ông của hắn dâng trào.

“Tôi cũng thích cô biến thành như vậy...” Bạch Bằng Triễn cười trầm giọng, vui vẻ tiếp nhận những khiêu khích này của người đẹp.

Bàn tay to của hắn tiến vào trong áo sơ mi, ra sức cướp lấy bầu nhũ hoa tròn trịa mà nắn bóp, muốn làm cho nàng đau đớn, trút giận dữ vào đó, hắn hết sức vui thích mà hưởng thụ. Nhưng hắn lại không ngờ rằng...

Người phụ nữ đang hùng hực như lửa nóng kia, không có mặc áo ngực?

Vậy còn bên dưới...Liệu có mặc không?

Nghĩ vậy, Bạch Bằng Triễn không chút chần chừ, một tay sờ nắn bộ ngực nàng, tay còn lại nhanh chóng di chuyển xuống nơi tư mật của nàng mà tìm kiếm.

Thật là mê người, quả nhiên là kiểu quần chữ T (*quần lọt khe).

“Cô hôm nay lại cố ý mặc cái này để dụ dỗ tôi à?” Khóe miệng Bạch Bằng Triễn nở nụ cười ma mị. Hôm nay nàng là muốn cùng hắn chơi đùa thỏa thích sao? Không thành vấn đề, đàn bà đã khiêu chiến, thật có lỗi nếu không chiều theo ý nàng.

Ngày hôm nay, hắn tuyệt đối sẽ làm cho nàng không xuống giường được!

Trở lại với vấn đề, người đàn bà này lẳng lơ như vậy, thật không luyến tiếc.

“Em, không..” Chỉ vì nàng mang thai, bộ ngực căng phồng, trong lúc vội vàng, nàng chưa tìm được áo ngực phù hợp, hết cách đành phải để tự do. Ngay cả phần mông bên dưới cũng tăng kích thước nhanh chóng, chỉ có thể mặc kiểu quần chữ T cho phù hợp các cỡ.

Nhưng Bạch Bằng Triễn không để cho nàng nói hết lời, lảo tức xoay nàng lại, ngón tay nhanh chóng đút vào trong tiểu huyết của nàng, ngón tay tàn khốc, di chuyển mãnh liệt, tiểu huyết không ngừng tiết ra chất mật ngọt, ẩm ướt.

“A..” Cảm giác đau đớn cùng sung sướng làm Liễu Tâm Tâm nhin không được mà phát ra tiếng ngâm nga rên rỉ.

Còn người đàn ông đang ra sức tàn sát bừa bãi kia thì hết sức hưng phấn.

“Cô nàng dâm phụ, chỗ này của cô hết sức ướt át đấy...” Hắn trực tiếp miêu tả.

“A..” Liễu Tâm Tâm không tự chủ được mà phát ra thanh âm thỏa mãn, càng khiến hắn bị kích thích hơn.Tayhắn trêu đùa hai cánh hoa đỏ thắm, làm nước mật không ngừng chảy ra...

“Thích không?”

“A,a...” Nàng đỏ mặt, không thể đáp lại.

Thắt lưng của nàng bị hắn giữ chặt, thân dưới bởi vì bàn tay hắn không ngừng trêu đùa mà nhướng cao lên, hận không tự kiềm chế được bản thân mình.

“Ồ, ở đây của cô ướt không chịu được.” Ngón giữa của hắn không ngừng chuyển động.

“Muốn nữa..” Âm thanh yêu kiều, nũng nịu theo môi nàng thốt ra.

Hắn cười tà mị, lại cho thêm vào một ngón tay, hai ngón tay phối hợp hoạt động, cuồn dả cắm sâu khuấy nhiễu.

Mùi nữ tính ngập tràn phòng khách, sản sinh ra một cảm giác hoang dã, mê loạn, càng kích thích dục tình của hai người.

“Còn chưa đủ...” Liễu Tâm Tâm kịch liệt vận vẹo hông, theo nhịp điệu chuyển động của ngón tay, như một điệu nhảy gợi tình.

Ông trời ơi, nàng muốn chết mất vì người đàn ông này.

Cánh hoa đỏ ướm át như hoa nở ngày hè rực rỡ, e thẹn mà mềm mại, vì người đàn ông phóng đảng trước mắt mà nở rộ hương sắc.

Tròng mắt đen của hắn hết sức thâm trầm, điên cuồng mà xâm chiếm tứ phía của tiểu huyết, khiến nàng bị bức bách gần như phát cuồng.

“Triển, mau cho em một chút...” Nàng vận vẹo đôi hông tuyết trắng.

“Xin tôi!” Hắn thấp giọng ra lệnh.

“Xin anh...” Nàng mềm yếu đáp lại.

“Xin tôi cho cô!” Tay hắn tăng lực trong u huyết, quấy động lên, mật ngọt ồ ạt tuôn trào.

“Triển, xin anh cho em!” Ngọn lửa dục vọng trong lòng Liễu Tâm Tâm không thể kìm nén được nữa mà cháy rực lên, không cần giữ hình tượng, vận vẹo thân thể, thậm chí lên tiếng cầu xin thân thể người đàn ông kia mau chút đáp ứng cô.

“Tôi đương nhiên phục vụ cô” Đáp lại giọng nói đã khàn đi của người đẹp kia truyền đến bên tai, hắn vốn đang cắn răng chịu đựng dục vọng vô cùng vất vả. “Tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của người đàn bà phóng đảng này!”

“Ừm...” Hắn dây dưa làm nàng không ngừng kích động.

Hắn cởi quần, giải thoát vật nam tính. Vật nam tính tiến gần đến cửa huyết ướm át, nhưng không đi vào, Liễu Tâm Tâm bị dục hỏa thiêu đốt, không nhịn được dấn sát trên người hắn, thấp giọng khát cầu: “Anh không phải nói đáp ứng em sao, mau lên một chút”

Hắn cười khiêu khích, tay hắn tìm tòi, dò dẫm trong cửa hang động chật hẹp dấn đầy nước mật của nàng, mỉm cười thản nhiên, “Cô mở chân ra một chút nữa, nếu không tôi vào không được.”

“Anh, xấu xa...” Nàng lẩm bẩm.

Nàng không dè nén được khát khao dục vọng đang dâng trào, ôm lấy thân thể hắn, đem cửa huyết để ngay trước vật nam tính ấy, nhúc nhích cặp hông, nhẹ nhàng đưa vật to lớn ấy vào trong hang động chật hẹp.

“Tốt.” Ôm lấy cơ thể thon thả, hắn buông dây cương chạy chồm lên theo dục vọng đang bị kiềm hãm, dùng sức cắm vào nơi sâu thẳm đó, điên cuồng chiếm đoạt, cường hãn không ngừng lao vào nơi sâu kín nhất.

“A, a...” Hắn tiến công thần tốc, nàng không nhịn được mà rên rỉ.

“Nói lại lần nữa, tôi thích nghe.” Hắn như đang dụ dỗ, mê hoặc nàng, để cả hai cùng đắm chìm trong biển sâu dục vọng.

“A...” Liễu Tâm Tâm hai tay ôm lấy cổ hắn, thân dưới nhích đi để phù hợp cơ thể hắn, bàn tay nhỏ bé dò vào trong áo sơ mi, xoa nắn bả vai, xoa nắn đầu ti hắn...Làm hắn không ngừng run rẩy.

“Người đàn bà này...” Bị dục vọng làm phát điên, bàn tay thô ráp của hắn nắm lấy hai đầu nhũ hoa, ra sức kéo.

“A...a...” Liễu Tâm Tâm lại lần nữa hét lên.

“Cô thực sự biết cách quyến rũ đàn ông...” Khuôn mặt tuần mỹ của hắn cười rộ lên, lại tăng tốc chạy nước rút, vài lần va chạm, cuối cùng khiến cho nàng không nhịn được mà hướng lên đến đỉnh.

“Ừm...” Nàng không có cách nào kiềm chế được mà bám sát vào thân thể hắn đang lấp đầy trong người nàng, giục hắn mau mau, mãnh liệt mà chiếm lấy.

Nàng muốn hắt khát khao, đòi hỏi, chiếm lĩnh nàng.

Bởi vì chỉ có tình yêu trong thời khắc này, mới cho bọn họ cảm giác thuộc về nhau.

Nhìn vào cặp mắt đang cháy đậm dục vọng của hắn, đôi mắt đen có thần, làm nàng không nén được tình cảm của mình vì ánh mắt đó mà rung động, vui mừng, trầm luân vào đấy mà không có cách nào giải bày được, cho dù hắn tàn nhẫn, và lạnh lùng.

Bạch Bằng Triển suông sã chiếm lấy nàng, đến khi nàng co thắt, khom người ngã gục trên người hắn, đưa hai người lên cực điểm của khoái lạc.

Hoảng hốt, nàng nghe được tiếng nước chảy bên tai, mở mắt ra, nàng thấy thân thể hết sức cường tráng của người đàn ông đó đang ở trước mặt mình.

“ Tỉnh rồi?” Môi hắn cong lên hỏi vu vơ.

“ Đây là...”

“ Cô chẳng phải muốn ngày hôm nay tôi phục vụ tốt cho cô sao? Chúng ta còn phải tiếp tục mà.” Bạch Bằng Triển một tay chống giữ tấm eo mảnh khảnh của nàng, tay còn lại vịn vôi sen phun lên thân thể trắng như tuyết của nàng.

Hơi nước giăng mờ mịt bên trong phòng tắm.

“ Dừng...”

Không cho nàng cơ hội cự tuyệt, Bạch Bằng Triển để vôi sen phun nước phía trên, dòng nước nóng chảy xuống, men theo cơ thể đang vô lực của nàng, liếm nhẹ bầu nhũ hoa đang dựng đứng ngạo nghễ kia, tia nước nóng phun lên làm kích thích các cơ quan tình dục mẫn cảm, nụ hoa đỏ tươi càng thêm rực rỡ động lòng người.

Người phụ nữ này thật ghê gớm, hết lần này tới lần khác làm dậy lên dục vọng của hắn.

“ Ô...” Đầu óc trống rỗng, Liễu Tâm Tâm vô lực, xụi lơ trong lòng hắn, không kiềm chế được mà ve vãn hạ thân hắn.

“ Tôi rất thích cô cứ mất hồn ngây ra như vậy...” Bạch Bằng Triển vươn chiếc lưỡi tà ác, liếm hôn đôi núm đang dựng đứng.

“ A...”

Tay hắn chậm rãi đi xuống, tại nơi nàng không hề phòng bị, ngón tay mang theo ma lực thâm nhập cửa ra vào chật hẹp.

Sóng triều cứ từng đợt từng đợt mà ập đến, dường như cuốn trôi mọi thứ, Liễu Tâm Tâm mở mắt trừng trừng nhìn thân thể bị tên đàn ông tà ác trước mắt đùa bỡn, nhưng lại không quản được phản ứng của cơ thể, hướng về hắn mà phục tùng nguyện vọng tình dục nguyên thủy nhất, nhẹ nhàng phát ra âm thanh rên rỉ yêu kiều.

“ Cô, nơi ấy thật nhiều nước...” Bạch Bằng Triển gian xảo báo cho nàng biết.

Liễu Tâm Tâm không thềm để ý, xấu hổ đỏ cả mặt, chẳng nói được lời phản bác.

“ Tôi cũng không phải lần đầu tiên quan hệ với cô, cô cần gì phải giả bộ?”

Bạch Bằng Triển mở rộng hai chân nàng, cúi đầu, không ngừng liếm cắn cửa động của tiểu huyết, nàng sung sướng kêu gào, hắn càng lúc càng vào sâu hơn, đem chiếc lưỡi hùng lực lửa nóng mà tiến thật sâu vào nơi tư mật đó.

“ Không...” Liễu Tâm Tâm khóc nức nở, nàng bị tình dục làm cho điên mất rồi.

Tình dục đốt cháy lý trí của nàng, toàn bộ năng lực cơ bản đều bị hỏa dục cướp đi hết rồi, chỉ cầu Bạch Bằng Triển lấp đầy vào cơ thể trống rỗng của nàng.

“Cô nói một đường, làm một nẻo, lừa đảo, nơi này đã ướt đầm cả rồi, lại còn bảo đừng ư? Hấn lực lại, liếm láp tâm hoa ướt át.

“A..” Liễu Tâm Tâm không ngừng giãy dựa vòng eo mảnh khảnh, đáy mắt tràn ngập dục vọng nhìn thân thể cứng rắn trước mắt, bàn tay nhỏ bé bất giác di chuyển trên thân mình.

“Cô em...Cô loại này mà không thấy nhục nhã sao, tư thế thật động lòng người..” Giọng hấn khàn khàn bên tai, động tác trên tay cũng không ngừng nghỉ.

“Em...” Liễu Tâm Tâm không ngừng thở dốc, hơi nước che đi dục vọng trong mắt nàng.

“Đừng...kêu nữa, tôi tới rồi.” Hấn đem vật cứng đang sưng phồng đến đau đớn kia, để tại nơi ẩm ướt của nàng, dễ dàng mà tìm được lối vào, nước mật tiết ra càng nhiều, càng thuận lợi cho hấn tiến vào mà không đụng phải chướng ngại vật nào.

Hấn ra sức thúc hông, đem vật nam tính không chút lưu tình mà tấn công vào địa đạo của nàng, vào nơi sâu kín nhất.

“A..” Liễu Tâm Tâm ngửa mặt nỉ non, ngọt ngào.

Khóe môi hấn hiện ra nụ cười thỏa mãn, Bạch Bằng Triển tiếp tục đi vào sâu, càng không quên vuốt ve kích thích nụ hoa của nàng.

“Triển..” Hai chân nàng cuốn lấy thắt lưng hấn, như chờ mong hấn tiến đến xâm nhập kịch liệt.

Nàng sa vào bể tình ái cuồng dã do hấn mang lại, thân thể bị tình dục chi phối, không ngừng phát ra tiếng rên khe khẽ, nỉ non.

Nhìn chằm chằm vào nàng, Bạch Bằng Triển không có cách nào suy xét nàng, Bạch Bằng Triển lại lần nữa cười châm biếm, nâng hai chân nàng lên, ra sức chạy nước rút, mỗi lần va chạm thật mạnh, một lần lại một lần vào hạ thân nàng, như mang theo một thông điệp: Tại sao, tại sao, cô đứng núi này trông núi nọ. Lập trường không vững?

Một phần là cảm phần, một phần là muốn nàng cảm thấy nhục nhã, Bạch Bằng Triển điên cuồng tiến vào trong người nàng, hấn biết rằng chính mình đã bị nàng dụ hoặc, không cách nào cưỡng lại được.

“A, a...” ngả gục trong lòng hấn, Liễu Tâm Tâm chỉ biết ôm chặt lấy hấn cho khỏi ngã, nàng thở dốc.

“Tôi sẽ cho cô không quên được tư vị này, tin tưởng tôi đi...” Lời hấn như một lời thề thốt, vừa giống như mê hoặc, Bạch Bằng Triển thì thầm bên tai tình nhân.

“Đừng...” Hấn cố sức tăng cường luật động, Liễu Tâm Tâm càng rên rỉ, khoái hoạt như một luồng điện chạy rần rập khắp cơ thể, nàng như đang phiêu diêu miền cực lạc.

Tại nơi sâu hút trong cơ thể nàng, cuối cùng Bạch Bằng Triển đem toàn bộ hạt giống của mình mà gieo vào đó, cả hai ôm nhau lên đến đỉnh cao.

9. Liên Liên - Chương 09 (kết)

Nàng chỉ mặc một chiếc áo T- shirt (*áo phông) của đàn ông, rộng thùng thình, quần áo của nàng đã bị Bạch Bằng Triển vứt trên mặt đất thành một đồng hỗn độn.

Mặc dù chiếc áo T-shirt dài tới đùi, nhưng bên trong nàng lại không mặc gì cả, khuôn mặt thanh tú, cùng dáng dấp xinh đẹp, bất kỳ người đàn ông nào nhìn vào cũng phải thêm muốn.

Bạch Bằng Triển ngẩng đầu lên, nhìn thấy cảnh xuân nửa kín nửa hở.

“Cô cố ý ăn mặc như vậy, mục đích cám dỗ tôi sao?” Giọng hần khàn khàn, âm thanh kêu gọi vang lên trong khoảng không.

“Đừng như vậy...” Hần thô bạo áp đảo nàng ngay trên bàn, Liễu Tâm Tâm đau đớn rên rỉ, vì bị hần khiêu khích mà đầu óc trở nên trống rỗng.

“Đàn bà dễ tiện, cô rõ ràng là thích thú, cần gì phải giả vờ thanh cao?”

Tay hần không chút khách khí tiến vào trong áo mà sờ nắn, không ngừng đè ép.

“Em không có...” Nàng muốn phủ nhận, nhưng từ ánh mắt có thể thấy được dự vọng của hần.

“Thực sự không có sao?” Hần nở nụ cười lạnh nhạt, bàn tay to của hần bao phủ lên bộ ngực đang dựng đứng, ra sức bóp, nắn, giày vò.

“Đau quá...” Hốc mắt nàng rưng rưng, khẩn khoản cầu xin hần.

“Đau không? So với tôi bị cô phản bội còn đau hơn sao?” Bàn tay tà ác nắm chặt đầu nhũ mà ra xoay tròn, kéo siết, cả cơ thể mảnh mai của nàng ngã nhào vào lồng ngực trắng kiện của hần.

“Em không có...” Liễu Tâm Tâm cố giải thích nhưng hần căn bản không nghe.

Giờ phút này, đối với hần chỉ có tình dục mà thôi.

Lòng nàng đau quá!

Vì sao lại trở thành như vậy? Liễu Tâm Tâm sắp không thở nổi, cảm giác thai nhi trong bụng đang trách nàng ngu xuẩn...

Thấy Liễu Tâm Tâm nước mắt lưng tròng, tâm tình hần cũng trở nên phức tạp, vừa thích thú hưởng thụ cơ thể nàng, lại cùng lúc chán ghét nàng như thế... Điều này nhắc nhở hần, người phụ nữ này đã phản bội hần ra sao!

“Vì sao...”

Vì sao hần hận nàng như thế? Nàng không hiểu, nàng thực sự không biết.

Lẽ nào giữa bọn họ chưa từng có tình yêu?

“Không có vì sao.” Bạch Bằng Triển lãnh đạm, mà nhất quyết trả lời.

Dường như chán ghét nàng hỏi nhiều vấn đề làm trở ngại, hần che lấp đôi môi của nàng lại, hai tay trực tiếp đưa bốn cặp nhũ đã sớm sưng đỏ lên.

“Tha...” Nàng phát ra tiếng kêu đau đớn.

“Thích không?” Bạch Bằng Triển nhìn người đẹp trước mặt, vén cao áo của nàng lên, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chú vào cánh hoa giữa hai chân nàng.

Liễu Tâm Tâm thẹn quá mức, cảm giác được sức nóng từ đôi mắt kia đang thiêu đốt nơi tư mật kia.

Bạch Bằng Triển linh động di chuyển đầu lưỡi vào hoa tâm, Liễu Tâm Tâm không thể kiềm chế mà rên rỉ, toàn thân run rẩy, không thể tin được nàng cứ như vậy mà phát ra tiếng kêu dâm dăng.

Nàng nhìn thấy áo đã bị hần cởi ra ném gần cửa sổ, hai chân rộng mở quần quanh lưng hần, cảm giác vô cùng khổ sở.

Bọn họ thật không nên như vậy.

Đôi mắt hần cứ như vậy mà đưa cột, bê cặp mông tròn trịa của nàng lên, tiến thẳng vào, vào vào ra ra, càng lúc càng nhanh..

“A,a,a,a,...” Vén mái tóc lên, nàng chỉ có thể ôm chặt lấy người đàn ông đang ra vào kịch liệt trên cơ thể nàng, hoàn toàn bất lực, mặc cho dự vọng của hần hung hăng cướp đoạt.

Tiếng rên rỉ yêu kiều của nàng càng làm gia tăng dự vọng trong người hần, cuồng dã, xâm lược trên cơ thể nàng.

Tiểu huyết tiết ra vô số mật ngọt, chảy xuống dọc theo bắp đùi, Liễu Tâm Tâm thừa nhận nàng hết sức hưởng thụ, không ngừng rên rỉ.

Hắn liên tục duy trì luật động, muốn hướng cả hai vượt đến đỉnh cao, rung động lan truyền khắp nơi của cả hai cơ thể, thăng đến hoa tâm sâu thẳm.

“Em có thai con của anh.” Tỉnh giấc, Liễu Tâm tâm nhẹ nhàng mở miệng.

Bạch Bằng Triển nghe xong ngây ngẩn cả người.

“Tùy anh có tin hay không, đó là con của anh.” Trải qua đêm triền miên, Liễu Tâm Tâm đã nhận thức được nàng và hắn sẽ không thể tái hợp được.

Nàng cũng chẳng còn quan tâm.

Mặc kệ Đinh Tiểu Ưu có trách mắng thế nào, hoặc sau này có cực khổ chẳng nữa, nàng nhất định giữ lại đứa con này.

Nàng thực sự rất yêu Bạch Bằng Triển, mặc dù hắn không hề yêu nàng, không hề tin tưởng nàng, nàng chỉ muốn có con để nhớ lại giữa hai người đã từng có một cuộc tình.

Không để cho Bạch Bằng Triển có cơ hội nói, nàng lại tiếp tục nói, “Em chưa từng chấp nhận tình cảm của Fujiki tiên sinh. Em cũng không biết anh lại là người lỗ mãng như vậy... Thật ra từ trước đến nay, lòng em chỉ có mình anh, cơ thể em cũng chỉ có một người đàn ông là anh mà thôi.”

Nói xong, Liễu Tâm Tâm đứng dậy, chuẩn bị thay quần áo rời đi.

Rời khỏi phòng ngủ, nàng không chờ mong điều gì cả, cũng không muốn ở lâu, càng không muốn nghe lời nhục mạ của hắn đối với nàng.

Nghe lời phân trần của nàng, nhìn bóng lưng của nàng rời đi, tâm tình của Bạch Bằng Triển dần dần hiểu rõ.

Lẽ nào... là hắn hiểu lầm?

Chẳng lẽ tất cả chỉ là....

“Chờ một chút...” Hắn vội vàng đuổi theo.

“Còn có chuyện gì sao?” Sắp đi tới cửa lớn lại bị hắn gọi lại, Liễu Tâm Tâm khách khí dùng bộ mặt khó chịu nhìn hắn, cố gắng không chế nổi khổ tâm trong lòng.

“Cô nói là con tôi, có gì chứng minh không?” Bạch Bằng Triển hỏi.

Cái tên khốn, hắn thật là không tin nàng! Liễu Tâm Tâm phần nộ nghĩ, nhưng cố gắng giữ bình tĩnh.

“Điều này không quan trọng, tôi tự mình xử lý.” Thầm u oán nhìn người đàn ông trước mắt, Liễu Tâm Tâm chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

“Cô nói là con của tôi, tôi đương nhiên có trách nhiệm.” Bạch Bằng Triển cố gắng muốn thể hiện thành ý, nhưng hắn biết bây giờ nói bao nhiêu cũng không đủ, thậm chí còn đã thương nàng.

Nhưng hắn không không chế được chính là....

:v3:

“Không cần làm phiền anh.” Liễu Tâm Tâm tức giận nói.

“Vậy thì ít ra giải thích với tôi, tại sao lúc đó lại ôm ấp Fujiki? Tôi đã làm gì có lỗi với cô?” Thấy nàng muốn rời đi, bất chấp sĩ diện, Bạch Bằng Triển khẩn trương lớn tiếng.

“Em không có!” Liễu tâm tâm lớn tiếng phản bác, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống. “Em chưa bao giờ chấp nhận lời theo đuổi của anh ta! Nhận hoa của anh ta chỉ là hư vinh thôi, hơn nữa cho đến bây giờ anh cũng chưa bao giờ nói anh có thương em không...ô... ô...”

Làm cho Liễu Tâm Tâm khóc nức nở, Bạch Bằng Triển bước lên ôm nàng vào lòng.

“Xin lỗi...” Ngửi được mùi thơm trên người nàng, Bạch Bằng Triễn nhẹ giọng nói áy náy.

Đã lâu rồi không có ôm nàng, cơ thể ôn nhu dịu dàng, hắn chỉ muốn lưu lại cảm giác này.

“Hơn nữa anh hung hăng, không nghe lời em nói...” Liễu Tâm Tâm khịt khịt mũi, biểu hiện vô cùng ủy khuất, trong lòng cũng vô cùng hưởng thụ cái ôm của hắn.

Thật tốt, ha....

“Đều là lỗi của anh...” Nghĩ đến nàng chịu vô vàn ủy khuất, hắn cảm thấy đau lòng không thôi.

“Đương nhiên đều là lỗi của anh” Liễu Tâm Tâm bực bội trút giận.

Cái tên đàn ông xấu xa này! Làm nàng tổn không biết bao nhiêu nước mắt.

“Gả cho anh có được không? Sau đó cho em mắng cả đời.” Bạch Bằng Triễn đột nhiên mở miệng cầu hôn, dịu dàng, ngọt ngào nhìn Liễu Tâm Tâm.

:v1:

Nhìn Bạch Bằng Triễn, Liễu Tâm Tâm nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Ồ... nàng còn đang tức giận, sao hắn lại đột nhiên cầu hôn?

Nàng còn chưa nói đủ những uất ức mà!

Nhìn những giọt lệ còn đọng trong khóe mắt, Bạch Bằng Triễn nghĩ nàng chắc còn chưa tha thứ cho hắn, thở dài, “Nếu em không muốn, anh cũng sẽ không ép buộc em.”

Dù sao hắn cũng là quá yêu nàng.

“Em đồng ý!” Liễu Tâm Tâm sợ hắn đổi ý, ở trong lòng hắn vừa khóc vừa trả lời.

“Em còn chưa tha thứ cho anh, nếu như giận anh cả đời, như vậy rất khó bền lâu.” Bạch Bằng Triễn rất lo lắng nàng không tha thứ cho hắn.

“Em tha thứ cho anh rồi!” Nàng nhỏ giọng, thỏ thẻ

Đáng ghét, cái tên này tranh thủ cháy nhà mà đi hôi của.

“Chỉ là tha thứ anh mà thôi, còn chưa có nói yêu anh, như vậy rất khó sống đến đầu bạc, răng long.” Hắn lại lần nữa thở dài.

“Đâu có? Em rất yêu anh.” Liễu Tâm Tâm vội vàng thừa nhận.

Những sung sướng và đau khổ đã từng cùng hắn trải qua như bức tranh sống động trước mắt, khắc sâu trong kí ức, vương vấn cõi lòng nàng.

Nàng tự hiểu rõ lòng mình, tình yêu đối với người đàn ông này sẽ mãi mãi theo nàng tới cả cuộc đời, trói buộc trái tim nàng.

Nhưng nàng cam lòng để hắn trói buộc.

Bởi vì nàng yêu hắn hết sức sâu sắc.

“Em nói vậy, không cưới là không được rồi.” Bạch Bằng Triễn khẽ than vãn một tiếng.

Nghe tiếng lòng của nàng như mật ngọt rót vào tai hắn, hắn đã thỏa mãn lắm rồi.

“Miễn cưỡng như vậy sao?” Cái tên đàn ông này ghê gớm thật, cứ như vậy mà làm bộ làm tịch sao.

“Nào có? Em yêu, anh sẽ chờ đợi đến khi em gặt đầu.” Bạch Bằng Triễn dỗ dành nàng.

“Hừ.” Liễu Tâm Tâm giận dữ, hắn thật quá đáng, không muốn đối mặt với hắn, nhưng trong lòng nàng đang chờ đợi người đàn ông này có thể bày tỏ tình cảm của hắn.

Đợi, rất lâu sau đó...

“Anh yêu em.”

Hắn chỉ nói một câu đơn giản, chỉ như vậy đã làm tan đi giận hờn trong lòng nàng, nàng như mềm nhũn ra, muốn tan như dòng nước hòa vào trong lòng hắn.

Nàng đã chờ đợi những lời này của hắn.

Tấm lòng cả hai như xa cách nghìn trùng, và nàng vẫn luôn đợi chờ lời nguyện thề tình yêu ấy.

“Hừ, em đã luôn đợi câu nói đó, anh đã chậm rồi đấy.”

Mặc dù trong lòng cô hết sức cảm động, nhưng vẫn muốn lấy ngữ khí hờn giận mà tố cáo hắn.

Nhưng mà, trong vòm ngực rắn chắc của Bạch Bằng Triển, nàng nũng nịu dựa vào để sở hữu cảm giác được nuông chiều của người trong lòng.

Thật ấm áp...

“Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em..”

Theo lời nói là những nụ hôn liên tiếp đáp xuống, đồng thời hắn nhanh chóng đưa nàng vào phòng ngủ.

Tới câu “Anh yêu em” cuối cùng thì cũng đã đến giường lớn, hắn ôm nàng nằm lên giường.

“Anh yêu em.” Bạch Bằng Triển dùng thân thể cao lớn đè nàng trên giường.

“Em cũng yêu anh...” Liễu Tâm Tâm cười ngọt ngào.

Giờ khắc này, tình yêu rốt cục đã kết nối hai tâm hồn lại bên nhau, trói buộc thật chặt hai con tim.

Mãi mãi về sau.

HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/419>